

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД ПРЕДСТАВЯ:

ОТ АВТОРА НА ШЕСТТЕ ДНИ НА КОНДОРА

ДЖЕЙМС ГРЕЙДИ

„Грейди е
майстор
на интригата“
Джон Гришам

БРУТАЛНО

ДЖЕЙМС ГРЕЙДИ БРУТАЛНО

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Незаконно полицейско подслушване разкрива заговор за убийството на Фарън Сиърс, блестящ ръководител на могъща империя, основана на кибернетиката, бивш затворник, издигнал се до политик от високите етажи. Група ченгета са по дирите на брутален убиец, който се приближава до целта си по кървава паяжина, простираща се от Лексингтън до Лос Анджелис, от Айдахо до Чикаго, от Ню Йорк до Вашингтон. „Брутално“ хвърля студена светлина върху съвременна Америка. Този роман завинаги ще промени начина, по който възприемаме тайните на ченгетата, на фигурите от властта, престъпността на новото хилядолетие и корпоративните борби за милиарди долари.

Феноменален трилър, обединяващ криминалния роман и политическата сага.

На Джейн Грейди

ПОСЛЕДНИТЕ ЕПИГРАМИ, ОТКРИТИ В „ИНТЕРНЕТ ДЖЪРНЪЛ“ НА ФАРЪН СИБЪРС:

*„Ето учението на Кармата.
Чуй го!*

*Едва когато свършат всички
грехове,*

*една когато и животът
изтлее във студена светлина,
смъртта със него ще умре.“*

сър

Едуин Арнолд,

„Светлината

на Азия:

Животът и

учението на

Гаутама“, 1884

„Внезапна карма ще те грабне.“

Джон Ленън

„Всичко гори.“

Буда

1.

Чикагската полиция излъга за тълпата, която изпълваше улица „Норд Сайд“ по обед на този 15 януари, годишнината от рождението на Мартин Лутър Кинг. На пресата съобщиха, че са присъствали 200 души — но цифрата 450 беше по-близо до истината. Тълпата се блъскаше към верандата на голяма къща, на която един мъж с шлифер държеше микрофон.

— Защо ме мразят толкова много хора?

Усиленият му глас премина над развълнуваното множество. Присъстващите носеха палта от „Брукс Брадърс“, военни канадки и профсъюзни якета. Облечена в кашмир жена стоеше до младеж в гангстерски дрехи. Имаше чернокожи лица от Саутсайд и светлокафяви сайгонски физиономии, размесени с гени от Белфаст и Краков, от Милано и Атина. Една жена превеждаше речта на десетина скупчили се един до друг тъмнокафяви мъже, дошли от Веракрус.

— Бели хора. — Ораторът поклати глава и прокара пръсти през късо подстриганата си къдрава коса, също толкова черна, колкото и кожените му ръкавици. — Дали белите хора ме мразят, защото виждат чернокож — още един чернокож — с пари и власт?

Сред тълпата се надигна смях.

— Чернокож, чиято уста е пълна с думи като „ужасът на страданието“. Затова ли ме мразят белите хора?

— Чернокожите — продължи мъжът с кожа като абанос. — Дали ме мразят, защото успехът ми означава, че съм „станал бял“ и съм ги „предал“? Дали моите чернокожи братя ме мразят, защото отказвам да позволя на тях или на когото и да е да ме определят единствено според цвета на кожата?

На верандата зад оратора стояха десетина души, които очевидно работеха в къщата: жени и мъже, бели и чернокожи, латиноамериканци и азиатци.

— Дали евреите ме мразят, защото ги предизвиквам да се откажат от племенните си табути срещу асимилиране и да бъдат още

по-търпими в нашата нова епоха? Дали мюсюлманите ме мразят, когато им казвам, че общите им корени с евреите ги правят братя, а не врагове?

Усиленият му от мегафона глас караше прозорците на къщата да трептят.

— Дали политиците ме мразят, защото отказвам да се навра в тази или онази партия, в празни етикети като либерал или консерватор, кандидат или не? Дали елитът на властта от интелектуалните гробища на университетите до залите на Конгреса ме мрази, защото не желая да се боря с него в отдавна остарялата политическа надпревара?

От тълпата се отдели самотна фигура, увита в зимните си дрехи. Двама полицаи с бели каски не ѝ обърнаха внимание. Едно ченге отпи от димящата си пластмасова чашка.

— Мрази ли ме полицията? Мрази ли ме, защото ме е държала в затворите си, а сега никога вече не може да ме хвърли зад решетките?

Пред стълбите на верандата стояха мъже с каменни погледи и разкопчани палта. Един от тях забеляза самотната фигура и отстъпи, за да ѝ направи път. Човекът тихо се изкачи по стъпалата. Незначителното раздвижване не привлече ничие внимание.

— Не. Не ме мразят цветове на кожата или религии, политици или полицаи. Мразят ме хора. Хора като вас. Хора като мен. И знаете ли какво стои в основата на омразата им? Страхът.

Фигурата предпазливо влезе в къщата зад оратора.

— Страхът, който шепне в сърцата им.

В къщата нямаше никой и никой не видя самотната фигура, която бързо се качи на втория етаж.

— Страхът, че може би грешат.

Самотната фигура погледна от прозореца на празния комуникационен център към оратора — виждаше се плешивото му теме.

— Страхът, че може би съм прав.

Фигурата извади изпод широкото си палто компютър с големината на книга, откачи телефонния кабел от най-близкото до прозореца бюро и го включи в машинката си. После за по-малко от две минути написа нещо на клавиатурата.

— И ако си мислите, че те се страхуват сега...

Завършил работата си, скритият зад отблясъците на прозореца човек вкара в компютъра си команда.

— ... почакайте да открием щаба си във Вашингтон! Тогава ще видите какво е истински страх.

Компютърният екран проблясваше с всяко иззвъняване на далечния телефон. Един път. Още един.

— Големците постоянно ме питат: „Защо отиваш във Вашингтон, щом казваш, че не си политик?“. Ето отговора ми: защото това е следващата крачка в пътуването.

Течнокристалният екран проблесна: „ИМАТЕ ВРЪЗКА“.

— Те казват: „Какъв си тогава, щом не си политик?“.

По телефонната линия в малкия компютър в Чикаго се получи съобщение в момента, в който ораторът заявяваше:

— На онези, които искат да знаят какъв съм, ще отговоря: аз съм жив!

Вятърът виеше сред боровете край пустия двулентов път в Айдахо. Настилката беше покрита със сняг. Петнайсетина километра нататък снежни преспи бяха затворили планинския проход. До заслона, който щатът затваряше след Деня на благодарността, като часови стоеше стъклена телефонна кабина. До нея бе спряла червена тойота.

Мъжът, който трепереше до бръмчащата кола, беше облечен с черно яке от изкуствена кожа и джинси. Казваше се Крис Харви и носеше правата си руса коса завързана на опашка.

— Нямахме никакъв смисъл да идваме чак дотук — извика той на човека в телефонната кабина.

Другият стоеше съвършено неподвижен. Беше с червена канадка върху черно яке, панталони за ски и топли ботуши. Черните ски ръкавици плътно прилягаха на ръцете му. Лицето му беше гладко като яйце, а тъмната му коса бе късо подстригана. Мъжът държеше малък компютър, който беше включил към телефона, след като отрязал слушалката.

— Получи ли го? — духна в голите си шепи Крис.

Човекът в кабината погледна към полученото по имейла съобщение на екрана. Течнокристалните думи се отпечатаха в паметта му като огън. Той изключи връзката, без да запише съобщението.

Доказателството за неговото съществуване мигновено изчезна. Мъжът се усмихна.

— Какво да получа?

— Стига си се ебавал с мен! — Крис пристъпи към кабината. — На шушулка станах! Ако не бях аз...

— Нямаше да съм тук. — Другият откачи компютъра от срязания телефонен кабел и го прибра под канадката си.

Крис поклати глава.

— Защо, по дяволите, трябваше да пътуваме чак толкова надалече? Само за да намерим този външен телефон ли? Спокойно можехме да свършим същата работа и от мотела или...

— Изкуството не е нещо „спокойно“. Изкуството е... събитие.

— „Събитие“, дръжки — отвърна Крис. — Знаеш ли колко е студено?

— Не чак толкова, колкото ще стане.

— О, няма? — изръмжа Крис. — И колко студено ще стане, по дяволите?

Спътникът му се завъртя наляво, долепи длани една до друга, после рязко ги раздели. Тъмночервени пръски обагриха снега. Ножът, изваден от канията в ръкава му, бе прерязал гърлото на Крис.

Жертвата залитна напред, блъсна се в телефонната кабина и задраска с нокти по стъклената стена.

— Горедолу толкова студено. — Убиецът избърса острието на ножа си в джинсите на мъртвеца.

Трябваше му двайсет минути, за да замъкне трупа сред дърветата. Радиото предвиждаше виелица към полунощ. Дотогава тук нямаше да се появи никой — а до пролетта нямаше да остане почти нищо. Това е то изкуството. Изкуството да убиваш.

Той взе портфейла, ключа от мотела и пистолета на убития, изтри със сняг кръвта от лицето си, хвърли окървавената си канадка в колата, качи се и потегли.

След седемнайсет километра червената тойота стигна до кръстовището на две междуцатски магистрали. Наоколо се валяха боклуци. Някакъв пикап беше вдигнат на трупчета. Петнайсет сантиметра сняг покриваха кабината. Цивилизацията тук се

представляваше от бензиностанция и единайсет разнебитени мотелски бунгала.

Пред бунгало №9 бяха спрели две коли. Убиецът паркира пред №4. Същият номер бе изписан на ключа на жертвата.

„Сутринта тези две коли ги нямаше“ помисли си мъжът. Часовникът му показваше, че в Айдахо е време за обедна почивка. Две коли с регистрационни номера от този окръг, обедна почивка. Нечий съпруг, нечия съпруга. Не представляваха проблем за сигурността му. Тяхната тайна им затваряше очите.

Мъжът, който гледаше шоуто на Опра Уинфри в бунгало №4, бе огромен. Копчетата на пъстрата му хавайска риза всеки момент щяха да се скъсат — така я бе опънал. По татуираните му ръце танцуваха електрически призраци от телевизора. Когато вратата се отвори, той скоочи от стола и грабна от масата един „Магнум .375“.

— Прибрах се, скъпа! — каза убиецът и затвори вратата.

— Защо се забави толкова много, по дяволите? — изръмжа татуираният.

— Че какъде бързаме?

Стаята миришеше на лъчисто отопление и уиски. На стената бяха опрени ски и раница. Убиецът погали ските с ръкавиците си, като в същото време наблюдаваше с периферното си зрение как другият мъж оставя магнума на масата.

Татуираният погледна към вратата.

— Къде е Крис?

— Чака те. — Убиецът го застреля в гърдите с оръжието на Крис — 22-ри калибър, който първата му жертва беше носила, за да се чувства като детройтски професионалист.

Малокалибреният куршум улучи обувия в рокерски ботуши мъж и той раздра ризата си с огромните си ръце. Той погледна надолу: мъничка дупчица като червено...

Убиецът го простреля с втори куршум — в челото. Татуираният се строполи на пода и другият стреля още един път в черепа му, просто за да е сигурен. После прибра портфейла му, взе ските и раницата и заключи вратата на излизане.

Навън напълни резервоара на тойотата и две двајсетлитрови пластмасови туби от мотелската колонка. Носеше скиорски очила, за да скрие лицето си, но собственикът виждаше само цвета на парите.

На пет километра от мотела тойотата остави магистралата и пое по затрупан от снега чакълест път. На пет пъти убиецът трябваше да разрива снега пред автомобила. Шосето прехвърли един хълм, от който се разкриваше гледка към сивкавата повърхност на замръзнало езеро. В облак бял прах тойотата се спусна надолу и спря на петнайсетина метра навътре в езерото. Ледът простена, но издържа.

Мъжът изключи двигателя и отнесе ските и раницата си на брега. После огледа района с бинокъл. Безброй ели, от чиито клони се сипеше бял прах. Нямаше жива душа. Над полявяващите се дървета се носеше ястреб.

Убиецът обля тойотата с бензин от пластмасовите туби, после отвинти капачката на резервоара и направи бензинова следа до брега. Драсна клечка кибрит, почака пламъкът да се разгори и я хвърли върху греещата в цветовете на дъгата бензинова пътечка.

Към езерото пробяга огнена диря. После огнена топка погълна колата. Към небето се заиздига черен дим — големият риск, основното „ами ако...“: какво щеше да се случи, ако забележеха дима?

Резервоарът на тойотата експлодира. Автомобилът се завъртя по леда и от него се надигна пара, за да се смеси с черния дим. Ледът под горящите останки се пропука и със съскане погълна колата.

Водата се развълнува, после се успокои.

Докато метне раницата на гърба си и си сложи ските, над дупката вече се беше образувала ледена коричка. Той заби щеките в снега и пое към градчето, в което „нечий съпруг и нечия съпруга“ водеха тайния си живот. Преди залез-слънце отново щеше да се присъедини към скиорската група, с която бе дошъл тук. Плащаше в брой, държеше се скромно и използваше чуждо име. Никой не го познаваше.

Убиецът се поправи: никой от тях все още не го познаваше.

2.

След осем дни — беше вторник сутринта — в едно сепаре на един вашингтонски ресторант седяха трима мъже. През прозореца до тях се виждаше комплексът, наричан „Уотъргейт“.

— Вие двамата не можете ме излъга — каза Уили Смит на двамата, седнали срещу нещо. — Едно казвате, съвсем друго е действителната истина.

— И каква е „действителната истина“? — попита единият — човек с посребрена черна коса, белези по дясната скула и тъмни очи. Далтън Кол, специален агент от Федералното бюро за разследване.

Уили извади от вътрешния джоб на дънковото си яке цигари и запалка и продължи:

— Вие сте истински. Знам какво правите.

— „Истината“ е, че тук е забранено да се пуши — отвърна детектив Ник Шърман от отдел „Убийства“ на вашингтонското полицейско управление. Беше тъмнокос, със сини очи и усмивка, която разкриваше изпочупени зъби.

Уили издуха дима към двамата представители на закона и се засмя.

— Че арестувайте ме тогаз.

— Че ти какво си мислиш правим? — рече Ник Шърман.

— Знам какво казвате, че правите. — Уили носеше съвършено законен сгъваем нож в кожена кания на колана. — Същото, дето казаха, че правели ония униформени момчета, дето ме сгасиха преди две години.

— Искаш да кажеш — отвърна Шърман, като се надяваше, че касетофонът в джоба му работи, — че първите полицаи, с които си говорил, са ти казали, че си заподозрян в поредица от тежки престъпления, така ли?

— Да бе — потвърди Уили. — Казаха ми наизуст цялата книжка.

— Ние също ти съобщихме правата — рече Шърман. — Спомняш ли си? Първия път, когато се срещнахме у вас.

— Да бе — повтори Уили. — Нали сте приятелчета от групата за разследване на стари случаи. Рекли сте си: „Виж го ти Уили Смит — май се е забъркал в кражба на автомобил“.

— В кражба на автомобил, отвлечане, изнасилване и убийство — добави Кол.

— Вижте какво ще ви кажа — наведе се над масата Уили. — Не можеш изнасили жена, ако тя не иска. Всичките тия неща са пълни глупости, дето ги използват кучките, за да натикат истинските мъже в пандиза.

— Ти вече си бил в пандиза, Уили — малко нервно отвърна Кол. — Излежал си две присъди за въоръжен грабеж.

— Това беше преди, сега е друго.

— Та преди две години — продължи агентът — някой отвлякъл Джени Дейвис от паркинга на болницата. Натикал я в багажника на автомобила ѝ. Взел ѝ колата, парите и кредитните карти. Направил... каквото искал с оная си работа. Бил ѝ завързал очите, та да не може да го разпознае. Била е добра медицинска сестра, имала е син и съпруг. Защо според теб е трябвало да я убива?

— Кучките винаги намират начин да те прецакат. Но откакто излязох от затвора, не съм извършвал никакви престъпления. — Уили угаси цигарата си. — Разбирате ли? Преди месец и половина обаче се появявате вие и ми стоварвате някакви глупости. И оттогава не ми давате мира. По дяволите, аз обичам компаниите, нали? Водите ме с вас, купувате ми кафе, сандвичи...

— Хубаво е човек да има свободно време — вметна Кол.

— Вижте сега, аз съм в изпитателен срок! Затуй не мога да си намеря работа: жертва съм на това тежко време след Студената война.

— А какво си работил? — попита специалният агент.

— О, божичко! — възкликна Уили. — Стига с тия глупости! Знаем какво всъщност правите вие двамата!

— И какво правим, Уили? — попита Кол.

— Мамите шефовете си! Мислите си, че като продължавате да бачкате по този неразрешен случай, ще си спасите задниците от куршумите на улицата! Но това няма да мине — освен ако нямате заподозрян!...

— И това съм аз — продължи Уили и запали нова цигара. — По дяволите, лепнали сте се за мен и ми задавате тъпи въпроси — че аз ви

пазя живота бе, момчета!

— Уили — рече Ник, — сам ли измисли всичко това?

Уили сви рамене.

— Очевидно е трябвало да станеш астрофизик — каза Кол. — Но някога случвало ли ти се е да работиш в автомивка?

— Че кво ми е на професионалното досие? Вие двамата да не би да ми пишете биографията? — Уили погледна към изхода. Тъпи ченгета: защо го бяха оставили да седне на стола, от който можеше да държи под око всички влизаци в ресторанта?

Детектив Шърман седеше от външната страна на сепарето, между Уили и единствения път към вратата. В отражението на прозореца той видя, че сервитьорката взима кафеника и се насочва към тях. Шърман пхна ръка под масата — така че Уили да не може да го види — и ѝ даде знак да се върне.

— Защо, какво има? — попита Кол. — Ако казваш истината, какво значение има въпрос като този къде си работил?

Уили издуха дима към лицето на агента от ФБР.

— Е — повтори Кол, — някога работили ли сте в автомивка, господин Смит?

— Майната ти.

— Ами тогава — рече Ник, — значи имаме действителен проблем.

Уили видя заплахата в очите му и трепна.

— Какъв проблем?

— Ти току-що стана заподозрян номер едно! Вече можеш да ни обясниш какви идиоти сме или да не казваш нищо! Можеш да си вземеш адвокат, даже да нямаш пукнат грош! Сега си тръгваме — имаме и друга работа.

Двамата го оставиха малко да се помъчи, после Ник каза:

— Значи искаш да я караме съвсем официално и да идем в управлението, така ли?

Уили знаеше, че отиването в управлението означава да тръгне по веригата на правораздаването. На юридически език мълчанието му говореше и за разбирането, и за намеренията му.

— Става дума за убийство, кражба на кола, отвличане, въоръжен грабеж и изнасилване — рече Кол.

— Преди две години — продължи детектив Шърман — вашингтонската полиция е намерила колата там, където си я зарязал. Джени Дейвис е била натикана в багажника, гола и пребита до смърт. С разкъсвания от насилствен полов акт.

— Сигурно си бил с презерватив — каза Далтън. — И не си смъкнал гащетата си, за да не оставяш косми.

— Така че нямаме ДНК — рече Ник. — Не успяхме да проследим и кредитните карти — сигурно си ги продал на улицата.

Димът от цигарата на Уили се издигаше към тавана на светлия уютен ресторант.

— Няма и свидетели — прибави Ник. — Обаче имаме нещо друго.

— Отпечатъците от палците ти — каза Кол. — На багажника.

Представителите на закона наблюдаваха Уили. Той гледаше дима от цигарата си. В отражението на прозореца Ник Шърман видя, че сервитьорката се отправя към тях със сметката в ръка и отново ѝ даде знак под масата да не идва. Тя се върна на касата.

— Отпечатъците не доказват нищо!

— По дяволите, Уили! — рече Ник. — Тъкмо това заявяват от прокуратурата! Казват, че всеки адвокат може да измисли „основателни обяснения за съмнение“ за начина, по който отпечатъците ти са се оказали на този проклет багажник.

— Аз лично предполагам, че все пак си решил да я поопипаш — каза Кол.

— Обаче като не са успели да открият нещо повече, обикновените ченгета са се отказали. И така попадаш в групата за разследване на стари случаи.

— Тоест в нашите ръце — поясни Кол. — И сам се прекара.

— Разбираш ли — каза специалният агент, — макар от разговорите ни да знаеше, че си заподозрян, ти не даде никакво обяснение, което адвокатът ти да може да представи на съдебните заседатели. Никакво обяснение за това как отпечатъците ти те свързват с Джени Дейвис.

— Каза ни, че изобщо не я познаваш — рече Ник. — Че не си виждал нито нея, нито колата ѝ, че никога не си продавал автомобили и не си пазарувал в магазините, в които е пазарувала тя. Че никога не си

се приближавал до нея, нито пък до болницата, в която е работила — „на повече от километър“, струва ми се, това бяха думите ти.

— Каза ни, че никога не си работил като автотехник — продължи Кол. — Че никога не си работил в бензиностанция, нито на паркинг. Или в автомивка.

— И така — рече Ник, — господин Основен заподозрян в убийство, единственото, което не си ни казал, е как отпечатъците ти са се оказали на онази кола.

— Както и да постъпиш, Уили, ти си... — започна Кол.

Неочаквано сервитьорката се изправи до тях.

— Вижте, господа, тук сте вече от...

Уили замахна със запалената си цигара към лицето на детектива, Ник го отблъсна и отскочи, но Уили блъсна сервитьорката в него. Двата се стовариха на пода. Уили хвана масата и я бутна към Кол.

— Не мърдай, мамка ти! — извика от пода Ник.

Сервитьорката се беше вцепенила върху него.

Далтън блъсна масата на другата страна. Порцелановите и стъклените чаши се изсипаха на земята. Уили хвърли един от столовете през прозореца.

На тротоара избухнаха хиляди парченца стъкло. Столът падна сред тълпата туристи, които зяпаха „Уотъргейт“ оттатък улицата.

В момента, в който прозорецът се разби, пред него минаваше една жена от охраната на комплекса, изоставила поста си, за да си купи цигари. Тя видя, че от назъбената дупка изскача мъж и извика:

— Хей, господине! Какво...

В носа ѝ се заби юмрук и тя усети, че револверът, който ѝ беше забранено да изнася навън, изскача от кобура си.

Кол се метна през прозореца в секундата преди едно голямо парче стъкло да падне като нож на гилотина над зейналата дупка, видя Уили, видя как ръката му се вдига, как нещо черно се насочва срещу нещо...

— Залегни! — изкрещя Кол.

Оръжието изгърмя, но агентът вече се бе хвърлил на земята между два паркирани автомобила.

Туристите запищяха и се разбягаха като плъхове.

Кол се показа над багажника на колата, стиснал с две ръце 9-милиметровата си „Берета“.

— Залегни! — извика той. — ФБР! Всички залегнете!

С пистолет в ръка, Ник Шърман изскочи през дупката в прозореца.

Някакво шест-седемгодишно момиченце изпадна в паника и се затича. Уили изскочи иззад един паркиран туристически автобус и насочи револвера към ченгетата. „Граждани на огневата линия!“ Детективът се зае с детето, а Кол стреля в един от прозорците на ресторанта. Гърмежът и звъntenето на разбитото стъкло за миг стреснаха Уили и Ник успя да издърпа момиченцето между два паркирани автомобила.

Уили стреля два пъти по колата, зад която се криеше Кол, после се сниши зад автобуса. Туристите стояха като заковани — кой където е. Кол чу как момиченцето хлипа.

— Ник! — прошепна специалният агент.

— Добре съм! — разнесе се глас един автомобил зад него. — Боли ме коляното!

Преди дванайсет години един пиян шофьор беше блъснал патрулната кола на Ник и бе наранил гърба и крака му.

Кол чу, че колегата му предава по радиостанцията код 13 — „полицаи в опасност“. Някъде в далечината се чу сирена на полицейски автомобил. Агентът запълзя по тротоара покрай автобуса, прицелил се към мястото, където преди малко се беше показал Уили.

„Спокойно — каза си той, докато наблюдаваше как отражението му в страничното огледало се уголемява. — Много спокойно.“ И щом стигна до предното колело, се метна между автобуса и колата, насочил пистолет към мястото, където Уили...

... го нямаше.

Разнесе се изстрел и куршумът на Уили проби дупка в автобуса. Престъпникът тичаше към бензиностанцията в края на паркинга... хвърли се зад контейнера за боклук.

Кол стреля няколко пъти в зелената стомана на контейнера и хукна натам.

„Остават му още два куршума.“

Уили прескочи пустееща през зимата цветна леха, завъртя се, зад него на улицата се движеха автомобили, а пистолетът му...

Кол стреля три пъти в земята край краката му. Пред Уили избухна облак от прах и пръст и го заслепи. Той стреля. Куршумът

прелетя покрай агента.

„Още един“ — помисли Кол.

Уили изтича на Рок Крийк Паркуей, една от основните градски състезателни писти в обречената на гибел надпревара с часовника на свръхактивните вашингтонски жители. Запищяха клаксони. Заскърцаха спирачки. Засвяткаха стопове. Но нито една кола не спря, въпреки че Уили отчаяно им махаше.

— Хвърли пистолета! — извика Кол. — Предай се, Уили!

Уили пак стреля, но в същия момент между тях мина някакъв малък камион на деликатесна хлебарница. Куршумът проби ламарините и потъна сред франзелите.

„Празен пистолет“ — помисли си Кол и се втурна след Уили.

От другата страна на Рок Крийк Паркуей, срещу „Уотъргейт“ се намира пристанът „Томпсън“. Уили мина покрай паркинга и се затича по моста за пешеходци. На пътя му се изпречи двойка туристи. Той удари мъжа с празния револвер, хвана жена му и я издърпа към парапета. Стискаше я с едната си ръка за шията, а с другата извади ножа от канията на колана си.

Зад Уили бяха вълните на сивия Потомак. Той потърси с поглед преследвача си. После се обърна към пристана: катинари, висящи на стоманени врати. С периферното си зрение забеляза мъгляво петно, придвижваше се откъм моста към купчина греди. Престъпникът завъртя туристката и прикри тялото си с нейното.

— Знам, че си там! — извика той към купчината. — А си ме гръмнал, а съм я убил! Ще я намушкам в окото! Излез така, че да те виждам! Излизай!

Изминаха двайсет секунди. После Далтън Кол се появи иззад купчината, отпуснал „Беретата“ до крака си.

— Предай се, Уили.

Уили задърпа жената към кея.

— Мамицата ти, вече си имам заложник!

— Точно това ти е проблемът! — Кол започна да се приближава към него.

— Какво?

— Нямах план, Уили. А животът ще продължи. Нямах план и не знаеш нито една молитва.

— Имам...

— Имаш дръжки, Уили. Ако се откажеш, ще идеш в затвора и ще живееш. Престани с тези глупости, иначе ще умреш.

Агентът се приближаваше все повече. Уили отстъпваше, докато не усети под краката си дървената платформа на кея.

— А си се опитал да ми направиш нещо, ще я убия!

Туристката подбели очи. Стоманата, притисната до скулата ѝ, остави кървавочервена резка.

— Продължавай в същия дух — каза Кол. — Така ще ми е по-лесно.

Специалният агент вдигна „Беретата“. Уили видя тъмните му очи, видя дулото на оръжието — черна дупка към вечността, и изкрещя:

— Луд ли си бе?

— Да.

И Далтън натисна спусъка. Чу се само сухо металическо изщракване!

— Мамка му! — смаяно викна агентът.

Уили блъсна жената към него и се затича към една от завързаните на кея лодки.

Агентът подхвана жената с лявата си ръка, пусна я на земята и пак вдигна „Беретата“. Следващите гнезда на пълнителя бяха пълни. Зад купчината греди бе извадил един патрон — първия от пълнителя, но отдолу чакаше смъртоносното олово.

— Уили! — извика Кол.

Уили видя насоченото към него оръжие. Току-що то бе изщракало празно. И се хвърли с нож в ръка срещу лудия тип от ФБР.

Кол стреля три пъти. Уили падна по гръб в реката.

Пристанът „Томпсън“ бе пълен с полицаи. От патрулната полиция. От отдел „Убийства“ на вашингтонското полицейско управление. От групата за разследване на стари случаи. Полицаи в униформи, полицаи в костюми. Полицаи на мотоциклети, в патрулни автомобили и необозначени коли, дори двама на коне.

Специален агент Далтън Кол се беше облегал на една кола и чакаше.

Оттатък пристана виждаше служебния автомобил. На задната му седалка седеше Ник Шърман със студен компрес на коляното — бяха му го направили хората от линейката, откарала ранените туристи в болницата.

Разследващите екипи от Бюрото и вашингтонското полицейско управление държаха агент Кол и детектив Шърман разделени, така че законът да получи докладите им, без те да могат да се уговорят помежду си.

Двама санитарии от моргата бутаха към очакващия ги микробус носилка на колела, върху която лежеше тежък черен найлонов чувал.

„Убих човек — помисли си Далтън Кол. — Точно както го бях планирал.“

— Искате да кажете, че сте искали да застреляте заподозрения? — го беше попитал агентът от ФБР, поел случая.

— Не — обясни му Кол. — Но преди да постъпя в Бюрото, се заклех пред самия себе си, че ако се наложи да убия, ще го направя.

— Просто така? — попита агентът.

— А как иначе? — отвърна Кол.

Агентът се увери, че наблизо няма никого, и каза:

— Вижте, придържайте се към обичайната терминология. Аз изповядвам същата философия, но не я споделям с никого.

На пристана спря нова кола, цялата в антени. От нея слязоха четирима: шофьорът — специален агент от ФБР, специалният агент, ръководещ вашингтонското оперативно бюро на ФБР, заместник-началникът на отдела за криминално разследване на ФБР и един от помощниците на заместник-министъра на правосъдието на Съединените американски щати. Четиримата се насочиха към Кол.

— Специален агент Далтън Кол? — попита заместник-началникът на отдела за криминално разследване.

— Да, сър.

Заместник-началникът бе един от двайсет и двамата най-могъщи служители във ФБР, най-могъщата институция на реда в Съединените щати.

— Чиста стрелба или не? — попита той агента, който бе поел случая.

— Сър? — попита агентът неразбиращо.

— Чист ли е агент Кол, или не?

— Сър, разследването още не е завършило.

— Чухте ме. Чист ли е, или не — и ми отговорете веднага!

Агентът облиза устни.

— Чист е.

Висшият служител от Бюрото се обърна към полицаите от вашингтонското управление.

— Имате ли нещо против това мнение?

— Вижте — отвърна един сержант от отдел „Убийства“. — Случаят е от компетенцията на федералните власти, а и нашият човек изобщо не е имал време да провери нещата. Ако се оправите с патрулната полиция, откъм нас няма да има проблеми.

Заместник-началникът се обърна към местния ръководител на оперативното бюро на ФБР — формално шеф на Кол.

— Разберете се с патрулните. Погрижете се до утре сутрин този агент да е чист и готов да изпълнява служебните си задължения. Ако възникнат проблеми, свържете се направо с мен. Не искам никакви усложнения. Имате ли въпроси?

— Не, сър — отвърна специалният агент.

— Агент Кол — каза заместник-началникът. — Елате с нас.

3.

Министерството на правосъдието се намира по средата между Капитолия и Белия дом, сива каменна грамада, незначителна в сравнение със собствената си рожба от кафяв пясъчник от татък улицата — сградата на Дж. Едгар Хувър, главната квартира на Федералното бюро за разследване.

Петият етаж на министерството е равнище на власт, предизвикваща едновременно страхопочитание и присмех у неговите деветдесет и пет хиляди служители — включително и онези двайсет и четири хиляди от тях, които работят във ФБР. На петия етаж е главното седалище на министъра на правосъдието на Съединените щати — висшият служител на закона във федералното правителство. Малко след неговия кабинет по тъмния коридор с дървена ламперия има заседателна зала с безброй портрети на министри на правосъдието по стените. Всички гледат към масата и дванайсетте стола с твърди облегалки в центъра на залата.

В единия край на тази маса седеше Далтън Кол. Сърцето му тупкаше. По време на пътуването дотук никой не му беше казал нищо. Единствената му мисъл бе: „Как успях така да прецакам нещата?“.

В отсрещния край седеше заместник-министърът на правосъдието.

— Ако заявите, че сте годен да изпълнявате служебните си задължения, трябва да сте абсолютно сигурен в това — каза той на Кол.

„Годен да изпълнявате служебните си задължения?“

— Станалото — станало — измърмори специалният агент.

После разбра: „Това няма нищо общо с евентуална грешка, допуснатата от мен! И каквото и да стане тук... Не мога да се откажа от нещо толкова голямо“.

— Съвестта ми е чиста. Може да сънувам кошмари, но в крайна сметка ще се събудя. Мога да си върша работата.

Заместник-началникът на отдела за криминално разследване на ФБР седеше отляво на заместник-министъра — вторият човек в министерството. Съветникът на заместник-министъра седеше от дясната страна на шефа си.

„Тук е само един от ръководителите на ФБР — помисли си Кол. — Това е територия на министерството и тези министерски хора са адски важни клечки. Случаят е от компетенциите на министерството.“

— Агент Кол — каза заместник-министърът, — трябва да разглеждате дори самото провеждане на тази среща тук като секретно. Разбирате ли?

— Да, сър.

— Чували ли сте за Фарън Сиърс? — попита заместник-министърът.

— Естествено — отвърна Кол.

Съветникът на заместника, който преди политическата му партия да спечели последните президентски избори беше работил като съветник в сенатска комисия, каза:

— Сякаш не ни бяха достатъчни Рос Перо, Джеси Джаксън, Колин Пауъл и отец Фаракан. И сега идва това политическо подобие на милиардера Малкълм Екс, на Мартин Лутър Кинг или Бил Гейтс — Фарън Сиърс.

— Нямах представа, че се е обявил за нечий последовател — не успя да се сдържи Кол.

— По дяволите! — възкликна съветникът. — Според данните на Белия дом той е купил и прилъгал двеста и трийсет хиляди поддръжници! Той иска... Гледахте ли половинчасовата му телевизионна програма? Предавах я по собствения му кабелен канал! Неговият глас на фона на най-различни картини: хлапета, старци, кофи за боклук, плъхове, арести на гангстери, кехлибарени жита, военни кадри, мечки в гора, балетисти Елвис Пресли и Мъди Уотърс, за бога! Семейство Кенеди, Кинг, Малкълм Екс, Джон Ленън и Арлингтън! Уолт Уитман! Спрян детройтски конвейер! Не пропуснах нито дума от онова, което говореше, обаче нищо не разбрах!

— Но сте го гледали — отвърна Кол.

— И какво всъщност означава това „почакайте до ноември“? — изръмжа съветникът.

— Нашата работа — прекъсна го заместник-министърът, който подобно на съветника си беше назначен от спечелилия в надпреварата президент, — не са изборите.

Той разтри челото си и впи поглед в Кол.

— В Чикаго двама агенти на Бюрото по алкохола, тютюна и огнестрелното оръжие научили, че бодигардове на Фарън Сиърс искат да купят автоматично оръжие. Та тези двама агенти... без да получат разрешение, устроили подслушване на комуникационните системи на Фарън Сиърс.

— Това е незаконно — каза Кол.

— Да речем, че е престараване.

— Да ги наречем тъпанари — възрази Кол. — В съда не биха приели никаква информация, получена по този начин. Това си е загуба на време, а ако те хванат...

— Агентите са били със стари разбирания и са се опитали да си свършат работата според политически коректни правила — каза началникът. — Знаели са, че шефовете им няма да вземат на мушката политик само заради някакво подозрение.

— Затова са решили да подслушат нещо, което после да доразвият като приемлива за съда информация или като „вдъхновение“ какво точно да търсят, така че да могат да извършат законен арест — рече Кол.

— Сега, на този стол — вметна съветникът на заместник-министъра, — разбирам какво му е било на Хувър. Какво е да нямаш властта да направиш онова, което трябва да направиш.

Заместник-министърът побутна към Кол лист хартия и каза:

— По време на споменатото незаконно подслушване е засечен този имейл, пратен от чикагския щаб на Фарън Сиърс до телефонна кабина в пущинаците на Айдахо.

„Г.

Предстои му среща в Белия дом, но независимо от резултата на разговорите местим щаба на Ф. във Вашингтон. Нека отпразнува един последен ден на св. Валентин. Запомни, убийството на Фарън трябва да се

организира с тесни контакти. Втората ти акция ще бъде определена след Ф. Не оставяй никакви следи. Успех.

В.“

— Мамка му — ахна Кол.

— В деня, в който е пратено това съобщение, за срещата в Белия дом се е знаело само в щаба на Фарън и в кабинета на президента — поясни заместник-министърът.

— Значи не е инсценировка — прибави съветникът.

— Но дали е истина? — попита Кол. — Прилича на аматьорска бележка. Въпросът е дали е истина?

— И отговорът е, че трябва да го приемем за истина — отвърна заместник-началникът на отдела за криминално разследване. — Заподозреният А праща имейла, заподозреният В го получава.

— Наричайте ги с имената им де — каза Кол.

— Ако можехме — рече заместник-министърът, — нямаше да сте тук.

— В безизходица сме — призна величието от Министерството на правосъдието. — Нашето правителство незаконно е подслушвало виден политик — който случайно е чернокож. И всичко това след Ръби Ридж, Уейко и обвинението ни, че дъщерята на Малкълм Екс е участвала в заговор за убийството на отец Фаракан. Ако незаконното подслушване излезе наяве, това ще съсипе правителството и ще издигне Фарън Сиърс в ролята на мъченик, което ще го направи помогъщ от всякога.

— А ако Фарън Сиърс бъде убит — прибави началникът на Кол от ФБР, — ще избухнат бунтове, по-големи, отколкото след издаването на присъдата на Родни Кинг. Навярно като онези след убийството на Кинг през 1968-а. Смърт, щети за милиарди, ужасяващи политически последици.

— А ако се разчуе, че федералните власти предварително са знаели, че той е в опасност... — рече заместник-министърът. — Ако, ако, ако... И всички тези „ако“ са срещу нас.

— Освен едно — каза Кол.

— Да — отвърна заместник-министърът. — Ако успеем да спрем убиеца преди да нанесе удара си, ще можем да предотвратим повечето

щети.

— Да не споменаваме за предотвратяването на няколко престъпления — прибави Кол.

— Двайсет и четири часа след като засекли това съобщение — съобщи началникът на Далтън, — на агентите от БАТО с малко закъснение им дошъл акълът да идат в кабинета на министъра на финансите. Нали Бюрото е под шапката на Министерството на финансите, а не на правосъдието.

— А министърът на финансите ги препратил при министъра на правосъдието — каза заместник-министърът. — После двамата членове на кабинета заедно съобщили на президента.

— Не би ми се искало да съм на тяхно място — рече Кол.

— Предполагало се е, че в Белия дом Фарън Сиърс трябва да се срещне само с шефа на кабинета — продължи заместник-министърът. — Никой не искал да придава на Сиърс президентски статус, като го приемат в Овалния кабинет. Докато беше там, двамата с министъра на правосъдието отидохме при него. Министърът му каза, че някои разузнавателни сведения ни дават основания да подозираме, че шпионин в неговата организация и външен човек или група се готвят да го убият.

— Но не сте му съобщили, че е бил подслушван — подметна Кол.

— Да не сте луд? — отвърна съветникът.

— За да го предупредим, не беше нужно да разкриваме източниците и методите — каза заместник-министърът.

— Ясно де — рече Кол.

— Но това не го интересува. Или поне така каза. Не изглеждаше... не изглеждаше особено развълнуван от съобщението, че по следите му има убиец.

— По дяволите — каза съветникът, — той навярно го е очаквал. С неговото минало, с онази шайка главорези, с нещата, които прави и за които ние не знаем — всеки мафиотски шеф очаква покушение.

— Онова, което му направи впечатление, беше, че сред приближените му има предател — продължи заместник-министърът. — Само това. Ние му предложихме официално да обяви кандидатурата си за президент...

— Което би сложило край на всичките му лигавщини — добави съветникът.

— И президентът можеше да му осигури охрана от тайните служби — каза шефът му. — И можехме да проведем официално разследване на случая.

Кол вече знаеше.

— Обаче Фарън е отказал.

— Той залага живота си в политиката — рече съветникът.

— Не правят ли всички така? — попита Кол.

— Но неговата политика залага и вашия живот — отвърна заместник-министърът. — Защото вие сте единствената алтернатива, която Сиърс прие.

— Смята, че може да ви има доверие — каза съветникът. — В края на краищата, вие го сте го измъкнали от затвора. Свалили сте от него обвинението в тероризъм.

В продължение на минута в залата цареше тишина.

— Това е сделката, на която е съгласен Фарън — обади се накрая заместник-министърът.

— Откога Бюрото позволява на жертвите или на разследваните да диктуват сделки? — попита Кол.

— Ние непрекъснато сключваме сделки — отвърна общият им началник от Министерството на правосъдието. — И това е единствената възможност, която сме в състояние да преглътнем. Фарън е забранил каквото и да е рутинно разследване — каза, че щял да се бори с нас, ако се заемем с хората му така, както би трябвало. И навярно ще загубим тази битка, защото ще ни се наложи да разкрием незаконните действия на агентите от БАТО. Накрая ние ще се окажем лошите. Фарън отказа и охраната ни — щом неговите хора са тръгнали да купуват автоматични оръжия, сигурно иска да ни покаже, че ще се справи и сам... Та сделката е следната: агент Далтън Кол може да влезе под прикритие в организацията му. Да извършва разследване и да го охранява. Само вие и точка по въпроса. Освен това се съгласи да запази тази операция в тайна — и от собствените си хора, и от пресата.

— Не — каза Кол.

— Моля? — попита заместник-министърът.

— Не — повтори Кол. — ФБР не е служба за охрана. И никой агент не работи сам. Никой няма да наблюдава вашия...

После замълча. Представи си го. Преди да продължи, секундарникът обиколи циферблата цели два пъти.

— Ако се заема с това, трябва да имам един партньор вътре и още един външен човек.

— Той няма да се съгласи на още двама агенти — каза заместник-министърът.

— Фарън има опит в такива неща. Знае, че ще имам нужда от поддръжка. Освен това очевидно ми има достатъчно доверие.

— До каква степен достатъчно? — попита заместник-министърът.

— Ще видим.

— Вие си знаете работата — рече прекият началник на Кол. — Според анализа на времето в онзи имейл разполагате само с двайсет и един дни.

— Аз съм представител на органите на реда от федерална институция и съм натоварен да разследвам специфични престъпления — каза Кол. — Единственото доказателство за престъпление тук е нарушението на правото на Фарън Сиърс да не бъде подслушван.

— Правото на Фарън Сиърс на личен живот не е толкова важно, колкото правото му да не бъде убит — възрази заместник-министърът.

— Ще намерим федерални агенти за тази задача — каза началникът на Кол. — Ще ви повишим в инспектор.

— Ще получите каквото искате и когато го искате — прибави заместник-министърът. — Само не допускайте да убият този кучи син.

— Единственото изискване — обади се съветникът му — е да го направите съвсем тихо. Никакво изтичане на информация.

— И така — каза заместник-министърът, — приемате ли?

— Да — каза Кол, — приемам.

— Какво искате?

— Първо, ченгето от вашингтонския отдел „Убийства“, което ми беше партньор в групата за разследване на стари случаи, Ник Шърман. Искам той да е външният ми човек.

— Той не е от Бюрото — каза началникът на Кол. — Не е от федералните институции, нито...

— Но има вашингтонска полицейска значка, а според вашата информация ударът може да бъде извършен точно тук. Той познава

убийците. Знае и как работя аз. Освен това... Освен това е по-добър стрелец от мен.

Тримата висши служители се спогледаха. И свиха рамене.

„Ще ми позволят да го направя!“ Кол се изпълни с увереност — увереност, примесена с разбирането, че той ще е изкупителната жертва на тези мъже за всички евентуални провали.

„Нека ме бутат — помисли си той. — Няма да падна толкова лесно.“

— Имате ли предвид нещо друго? — попита заместник-началникът на отдела за криминално разследване на ФБР.

— О, да — отвърна Кол. — Много неща.

4.

Във вашингтонския жилищен комплекс „Дю Боа“ влезе разгневена бременна жена. Издутият ѝ корем стърчеше от орфаното ѝ синьо яке. Носеше широки черни панталони, имаше правилно оформена брадичка и изящни африкански устни. Кожата ѝ беше с безупречния цвят на шоколад.

В „Дю Боа“ — грозно парче земя, заобиколено с ръждива телена ограда, имаше десетина панелни блока с по петдесет апартамента, наредени като спици около една кръгова улица. По улицата минаваха автомобили. Дори в този адски студен ден уличните банди очакваха клиенти и повече внимаваха за опасни конкуренти, отколкото за ченгета. От колите гърмеше музика.

Жената се намръщи. Издутият ѝ корем и хвърлящите ѝ мъгливи очи се насочиха към една от покритите с драсканици със спрей сгради. Пред входа се мотаеха неколцина мъже и наблюдаваха всички, които идваха към тях. Жената спря достатъчно далеч от тях, но така, че да я забележат. Опря юмрук на хълбока си и извика:

— Джеръм! Джеръм Джоунс! Довлечи си задника тука и виж ква си я свършил!

Думите ѝ литнаха в ледения въздух и отекнаха в блоковете. Бандитите погледнаха към нея.

— На теб говоря, Джей Джей! Знаеш ли къв си ти бе? И се наричаш мъж? Ела тука и застани пред мен да видим какво как!

Мъжете пред входа започнаха да се въртят, като че ли изведнъж им бе станало още по-студено.

— Джей Джей! — изкрещя жената. — Джеръм! Измъкни си гадния задник оттам! Няма да си тръгна, докато не дойдеш!

Един от мъжете, които пазеха вратата, се повлече към нея и попита:

— Ей, кучко! За кво е туй викане ма?

— Не съм кучка и не викам теб — отвърна тя.

— А бе, майче — каза той — вече бе достатъчно близо, за да забележи прелестното ѝ лице, и сниши глас, така че да го чуе само тя. — Квато си готина, що не повикаш мене, а?

— Разкарай се бе! Върви да кажеш на Джей Джей да си вдигне мърлявия черен задник и да дойде.

— Ти си вдигай черния задник оттука — рече мъжът. — Да не му се случи нещо.

— Вече му се случи нещо и ти знаеш кво и кой го направи. Май че единственото, дето не знаеш, е, че Джей Джей адски ще се вбеси, ако ме изхвърлиш.

— Онуй, дето не го знам, си ти. Голяма кучка си, да знаеш.

— Голяма съм я! — отвърна жената. — Сега върви да домъкнеш твоят приятелче Джей Джей и му кажи да вземе да си плати.

— Добре де, добре, чакай тука — каза мъжът примирително, обърна се и влезе в блока.

През следващите седем минути бременната продължи да крещи. Виковете ѝ отекваха из комплекса. После вратата на сградата рязко се отвори и Джеръм Джоунс излезе да въведе ред в своето царство. Беше висок над метър и деветдесет, имаше гърбав нос и носеше кафяв кашмирен шлифер, под който се виждаха голите му гърди, синьо долнище на анцуг и гуменки. Ръцете му бяха напъхани в джобовете на анцуга.

— Коя си ти ма, кучко? — гърлено извика той на бременната.

— Казала съм ти да не ми викаш кучка!

— Ще ти викам както си искам.

— Ама друго говореше, кат гаврътна оназ бутилка.

— Какви ги приказваш ма, мамка ти?

С ръце в джобовете, тя широко разтвори якето си и показа корема си и на него, и на приятелчетата му. Гласът ѝ загуби пискливите си нотки.

— Що не дойдеш по-насам да видиш за кво си приказваме?

След десетина напрегнати секунди Джей Джей направи крачка напред. Трима от бандата му тръгнаха заедно с него, но той вдигна дясната си ръка и ги спря. После пак пъкна ръката си в джоба и тръгна към жената. Мъжът, който го беше повикал, следваше шефа си на три крачки.

— Виж сега — каза Джей Джей, когато стигна на пет метра от нея. — Сигурно ме бъркаш с някой.

— Хайде де! — Гневът ѝ още не се бе изпарил, но той видя, че жената сподавя усмивката си. — Ясно ми е, че може да си ме забравил покрай всички други кучки, с които ходиш, ама аз как да те забравя?

— Да — рече той и спря до нея. — Ами... май си те спомних.

— Мога да направя така, че никога да не ме забравиш — прошепна тя.

— Сигурно — съгласи се той. И направи още една крачка напред.

— Много си готин, Джей Джей. — Жената извади ръката си от джоба на якето и я протегна напред. — Ела, миличък. Дай да ти покажа какво си направил.

Тя дръпна ръката му към корема си. Погледът му не се откъсваше от гърдите ѝ. Пръстите му докоснаха блузата ѝ и усетиха студената твърда... стомана, която захвапа китката му — щрак! Разнесе се второ изщракване и жената извика:

— Булдог! Булдог!

И изведнъж запищяха сирени. Вратата на един съседен блок се отвори и оттам се изсипаха десетина фигури в сини найлонови якета с огромни златни букви.

Белезници! Джей Джей се дръпна. Тази кучка бе закопчала дясната му китка за лявата си ръка!

— ФБР! — извика тя. — Ти си...

Левият му юмрук се заби в лицето ѝ.

Комплексът гъмжеше от полиция. Хората от бандата на Джей Джей се стъписаха.

— Полиция! Стой на място! Не мърдай! Горещете! — крещяха полицаите.

Бодигардът сграбчи свободната ръка на жената и тя се оказа разпъната между двамата — приличаха на фигурки, изрязани от хартия. Джей Джей я дръпна и тя залитна, после изрита странично другия. Той я изпусна и падна, а тя се извъртя и ритна Джей Джей в корема.

Бодигардът извади пистолет — но в същия миг се стовари на земята. Чак тогава чуха пукота на снайперистката пушка.

Джей Джей се мъчеше да си поеме дъх и в същото време бъркаше в джоба си, за да извади оръжието си. Цевта на револвера, който жената беше измъкнала изпод якето си, болезнено се заби в челото му.

— Само опитай! — изсъска тя. — Струва си да те убия, та ако ще после да трябва да изпиша тонове хартия.

След двадесет минути тя седеше в една кола на Бюрото. Въртящите се светлини на полицейските автомобили обливаха лицето ѝ в червена и синя светлина. Дунапрененият корем лежеше отзад до радиопредавателя, който бе носила, за да даде сигнал за нападението. Жената плътно притискаше ръцете си в тапицерията на седалката, за да не се види, че треперят. До автомобила стояха агенти в сини найлонови якета с гигантски златни букви „ФБР“. Отгоре кръжеше хеликоптер. Агентът, който командваше групата, отвори вратата на колата.

— Страхотно се справи, Пикет.

— Благодаря, сър.

Над раменете на началника ѝ изникна Хари, нейният партньор.

— Извинете, сър. — Хари беше едър мъж и почти избута шефа от отворената врата. — Сали, направо няма да повярваш за какво току-що ни се обадиха по мобифона!

5.

— Защо аз? — попита специален агент от ФБР Сали Пикет мъжа, който седеше срещу нея на заседателната маса. Бяха сами в този кабинет на прословутия пети етаж в Министерството на правосъдието. Навън бе нощ.

— Защото така искам — каза той.

„Инспектор Далтън Кол“ — помисли си тя. Някой го бе направил звезда. Изгряваща или падаща?

— Ние не се познаваме — каза жената.

— Вярно.

— Защо смятате, че аз съм най-подходяща за тази задача? — попита тя.

— Всички агенти в Бюрото са подходящи за всякакви задачи.

— Вие ми наредихте да се кандидатирам. А тези книжни истини, че всички били подходящи, са абсурдни. Аз съм агент за ударни операции.

— И аз.

— Тогава не... Да не сте ме избрали, защото съм чернокожа?

— В никакъв случай — отвърна той. — Просто защото си жена.

— Това може да се изтълкува ако не като расизъм, то като сексизъм.

— Не бих те избрал, за да се внедриш в мафиотско семейство или в ку-клукс-клан — намръщи се Кол. — Освен това никога не си подавала в Бюрото жалба по повод на расизъм или сексуална дискриминация. Трябвало ли е?

— Какво ще постигне днес такова оплакване от една чернокожа агентка?

— Повече, отколкото вчера — каза той.

— Досега сама съм се оправяла с всичко.

„Мога да се обзаложа“ — помисли си Кол. Тя седеше на стола си така, сякаш цял живот бе седяла тук, а не я бяха докарали веднага след улична акция.

— Добре, предлагам ти — каза Кол. — Ако се съ согласиш.

— Има и други чернокожи агентки. По-опитни.

— Завършила си психология и това дава основа за прикритието ни. Нямах близки членове на семейството, на които денонощната заетост при тази операция да повлияе отрицателно. Работила си под пет-шест прикрития...

— Но никога за дълго — прекъсна го тя. — За ден, най-много два — и после арест.

— Освен това — продължи Кол — си била в първата десетка в курса си по стрелба и имаш опит в бойните изкуства.

— Имам черен пояс първа степен по таекуондо.

— Е, днес очевидно си пропуснала да блокираш един удар — отбеляза той.

Сали докосна подутата си буза, по която я бе ударил Джей Джей.

— Понякога се налага да изтърпиш малко бой, за да си свършиш работата.

Кол се ухили.

— Тъкмо такава позиция ми трябва.

Тя също се засмя.

— Е, щом ме приемаш заедно с позицията ми...

6.

В девет часа и седем минути в четвъртък сутринта на изток по булевард „Масачузетс“ към парка „Стантън“ пътуваше „БМВ“. Зад волана беше Далтън Кол, до него седеше Сали Пикет. Колата, шлиферът на мъжа и оставеното на задната седалка елегантно палто на жената бяха взети от Бюрото, от склада за операции под прикритие.

— Нервна ли си? — попита той, докато чакаха на един червен светофар.

— Ужасно — каза тя, но отвърна на усмивката му.

Намериха място за паркиране близо до готически замък от червени тухли, заобиколен с ограда от високи стоманени прътове.

— Колко кулички и прозорци! — прошепна Сали, докато се приближаваха.

— Било е черква. В засеченото съобщение пише: „тесни контакти“. А това означава, че опасността вече е вътре.

Предишната вечер Кол беше казал на Сали и Ник Шърман:

— Вървим в две посоки. Първо: да намерим убиеца и да му попречим. Второ: да разкрием заговора и техния вътрешен човек. Най-добрата ни възможност, докато проникваме в организацията, е да се съсредоточим върху убиеца.

Кол натисна бутона на домофона и стоманената порта се отвори с бръмчене.

— Без пистолета се чувствам като гола — прошепна Пикет.

Посрещна ги двуметров мъж от гранит, с гола като топка за боулинг глава. С ушит по поръчка костюм и зловецко изражение.

— Какви сте вие?

— Очакват ни — отвърна Кол. — Аз съм...

— Знаем кой сте. Попитах какви сте.

Сали се взря в свирепите очи на гиганта. В сравнение с черната му кожа нейната бе направо бяла.

— Господин Сиърс ни очаква.

— И аз така чух. — Той им махна да влизат с огромната си лапа.

— Правиш страхотно впечатление — рече Кол.

— Това ми е работата, приятел. Хайде сега нагоре по стълбите.

Гигантът закри зад тях и тримата се озоваха сред какофония от телефони, бодри гласове, телевизионни новини и радиодискусии. На дългите стени на коридора бяха опънати три надписа:

ДАННИТЕ НЕ СА ИСТИНАТА
ИНФОРМАЦИЯТА НЕ ОЗНАЧАВА ПОЗНАНИЕ
СЕГА Е МОМЕНТЪТ

— Къде можем да си оставим палтата? — попита Кол.

— Мислите, че ще останете дълго ли? — отвърна присмехулно гигантът.

От двете страни по коридора към залата имаше кабинети. От една от стаите долиташе аромат на кафе.

— Преди колко време си напуснал Ню Орлиънс? — попита Сали.

— Имаш добър слух, момиче. И хубави крака.

— Те са ми, за да ходя. Където си искам — твърдо отвърна тя.

— Е, вече стигна. — Гигантът отвори двойната врата на заседателната зала. На масата вътре седяха двама мъже.

„Отговарят на лицата от снимките в секретното досие“ — помисли си Кол.

Първото лице принадлежеше на бял мъж, четирийсетинагодишен, без вратовръзка и сако, по дънки и официална риза: Джеф Ууд.

Вестникарските материали за „Движението“ на Фарън Сиърс се майтапеха с безразличието на Ууд към облеклото. Когато популярността на Сиърс бе пораснала дотолкова, че да не могат да се отнасят към него с пренебрежение, в пресата започнаха да отбелязват, че Ууд е ветеран от Виетнам — факт, съобщаван с намек, но без никакви обяснения. Някаква учена глава го нарече „боен ръководител“ на движението. Когато Кол и Сали влязоха в залата, той вдигна телефонната слушалка.

Сали си спомни компютърната разпечатка на досието му: „Арестуван и осъден в Чикаго през 1971 г. за хулиганство“. По време на демонстрация срещу Виетнамската война на антивоенна група от

виетнамски ветерани. Ууд бе еволюирал от войник в радетел за мир. „Арестуван в Калифорния през 1976 г. за притежаване на наркотик (марихуана).“ Процес, сто долара глоба. Не беше пуритан.

— Тук са — каза Ууд по телефона и го затвори.

Другият мъж с усмивка се изправи и тръгна към Кол и Сали.

— Радвам се да се запозная с вас!

„Джон Лейбовиц“ — помисли си Кол, докато стискаше ръката му. Венец къдрави кичури около плешиво кубе. Бивш конгресмен, издигнал се на власт заедно с Джими Картър и слязъл от власт с идването на Роналд Рейгън. Една могъща юридическа фирма бе наела Лейбовиц в деня, след като се провали на изборите. По време на управлението на Рейгън и Буш той се бе разхождал по залите на Конгреса и бе служил на всеки, който можеше да си позволи да му плати. Лейбовиц бе прозорлив и беше един от първите, събрали средства за предизборната кампания на Бил Клинтън, но неговите „юридически услуги“ за другите му клиенти бяха опетнили репутацията му прекалено много, за да получи назначение от президента, и половин година след встъпването на Клинтън в длъжност Лейбовиц беше станал адвокат на Фарън Сиърс.

„Не е арестуван“ — помисли си Сали, докато стискаше ръката му. Един от клиентите му обаче беше разпитван от агенти, разследващи оръжейни сделки в скандала „Иранконтри“. А друг беше разследван за рекет.

Лейбовиц кимна на гиганта, който стоеше пред затворената двойна врата.

— Предполагам, че Монаха — всъщност той се казва Артър — не ви се е представил.

— Бодро Монаха. — Кол се усмихна, сякаш го бе познал още на стълбите. — Знаем го. Защитник в „Питсбърг Стийлърс“. Не играеш в професионалната лига от десетина години. Какво правиш оттогава?

— Гледам си работата.

Лейбовиц посочи към масата.

— Монаха е дясната ръка на Фарън. Занимава се с организационните въпроси.

„А така също командва група здравеняци, които информаторът на БАТО е посочил като клиенти, опитващи се да купят автоматично оръжие“ — помисли си Кол.

— Обаче се чудим — с равен, безизразен глас каза Джеф Ууд, — какви сте, какво правите и защо сте тук.

— Къде е господин Сиърс? — попита Кол.

— Тук някъде — хладно каза Ууд.

— Когато ни съобщи за вас... — почна адвокатът.

Двойната врата шумно се отвори. За миг единственото, което се видя на прага, беше грамадното тяло на Монаха, после иззад бившия спортист се показа жена, приближи се до масата и каза:

— Аха, значи вие сте новото оръжие на Фарън.

„Лорън Кавана“ — помисли си Далтън. Кестенявата ѝ коса се спускаше на къдри по раменете, меки линии очертаваха големите ѝ кафяви очи. Кожата ѝ беше с цвят на слонова кост и очевидно се нуждаеше от повече слънце. Докато седеше, се разнесе електрическо пропукване на найлонови чорапи.

„Прекалено много руж“ — помисли си Сали.

Лейбовиц ги представи. Кол се усмихна на Лорън. Корпоративната документация ѝ отреждаше десетина вицепрезидентски и директорски титли в компютърните компании на Сиърс. Някакъв журналист я бе нарекъл „жената зад гуруто“. В няколко статии се твърдеше, че двамата с Фарън са или са били любовници. Агентът от Бюрото, който се беше занимавал с нея, не бе открил нито брак, нито деца.

— В нашата група от равни — рече Лейбовиц — Лорън е по-близо до Фарън от всички.

— Знам — отвърна Кол.

— Наистина — каза Лорън.

Агентът не бе сигурен какво долавя в гласа ѝ: въпрос, твърдение или обяснение.

— Но — продължи адвокатът — тя също не знае нищо за вас.

— До вчера — прибави жената, — когато Фарън съобщи, че работите за нас.

— Искаме да знаем какви сте — настоя Ууд.

— Господин Сиърс... — започна Кол.

— Фарън — поправи го Лейбовиц. — Той не обича да го наричат „господин“.

— Ние сме политически съветници — каза Кол.

— Да — рече адвокатът. — Фарън ни каза, че сте свързани с „Джеймс груп“. Че ще правите проучвания и наблюдение, макар да не сте в списъка на нашите сътрудници.

— От „Джеймс груп“ получаваме хонорарите си — каза Сали. — А колко взимат те, ще трябва да питате тях.

— Вече го направих — отвърна Лейбовиц.

Кол и Сали спотаиха дъх.

— Председателят — познавам го от президентската кампания — потвърди вашата... връзка. Похвали работата ви.

Шефът на рекламната фирма „Джеймс груп“ се беше съгласил да гарантира за агентите на Бюрото, без да иска подробности.

— Дължим му големи благодарности — каза Кол.

— Тук е Вашингтон. Сигурен съм, че ще си ги получи под съответната форма — отбеляза Лорън.

— Но много мъгляво ми отговори на въпроса точно какво сте направили за него и какво бихте могли да направите за нас — прибави адвокатът.

— Тук сме с временен договор — отвърна Кол. — Не сме сигурни дали ще можем да ви помогнем.

— Фарън смята, че след като сте обсъдили предизборните прогнози... — започна Сали.

— Той упорито отхвърля прогнозите — прекъсна я Лорън.

— Твърди, че не е възможно еднозначно да се определи какво точно изгражда — прибави Ууд. — А статистическите прогнози създават впечатления, които заместват действителността, вместо да ти кажат какво е положението.

— Онова, което иска да направим — рече Кол, — е да проверим тази идея. И някои други.

— И все пак кажете какво точно ще правите тук? — попита Лорън.

— Ще следим всичко — отвърна агентът. — Като наблюдаваме вас и всички, които работят с вас, като присъстваме на заседанията и митингите ви, като наблюдаваме хората, свързани с Фарън, ние ще получим представа за неща, които ще можем да анализираме и после да се насочим към...

— Звучи адски тъпо — прекъсна го Ууд.

В смълчаната стая струеше слънчева светлина.

— Обаче — обади се Лейбовиц, — американската политика си е такава.

— Фарън ви иска тук и толкова — каза Лорън.

— Тук сме, за да ви помогнем — отвърна Сали.

— Разбира се. — Лорън я прониза с усмивка. — А сега Фарън иска да се срещне с вас. Монаха ще ви заведе.

Тя се изправи. Погледът ѝ претегли Сали и се плъзна по Кол. После излезе. Лейбовиц и Ууд я последваха.

Монаха поведе Кол и Сали нагоре по стълбите. Разговорите откъм офисите долу стихнаха. През витражите се процеждаха слънчеви лъчи. Червеникавокафявият килим приглушаваше стъпките им и водеше като червен език към една затворена врата.

Мъжът на дървения стол пред вратата носеше черен костюм, черен пуловер със затворена яка и черни обувки. Той се изправи на крака с плавна гъвкавост, отлично позната на Сали.

— Нови хора, Нгуен — съобщи Монаха.

Мъжът в черно остана неподвижен, с отпуснати ръце.

— Чуйте какво ще ви кажа — изръмжа Монаха. — Моята работа е да се грижа с него да не се случи нищо. Не ми се пречкайте на пътя.

— Онова, което ще правим, зависи от твоя шеф — отвърна Кол.

— Той не е „мой шеф“. Вие сте наемници, но аз не съм. Мястото ми е тук. В случай че се наложи да избира между мен и нищожества като вас, Фарън даже няма да ви махне за сбогом, ако реша да ви изрита задниците на улицата.

— Тук сме, за да ви помогнем, а не да ви създаваме проблеми — рече Сали.

— За мен няма да сте никакъв проблем — отвърна Монаха. — Повярвайте ми. — Огромната му лапа побутна Кол към стаята. — Фарън каза, че ще се срещне само с вас.

7.

В сноповете слънчеви лъчи, които проникваха през прозорците на островърхата кула, бяха увиснали пращинки. Голямата стая беше празна — ако не се броеше мъжът, седнал по турски върху рогозката на пода. Носеше черни памучни панталони, свободна синя риза с отворена яка и черни китайски чехли.

Вратата зад Кол се затвори. „Не ме вижда. Лицето му е обърнато насам, но не ме гледа“ — помисли си агентът.

— Господин Сиърс?

— Това бяха първите думи, които ми казахте при запознанството ни — каза мъжът на рогозката. — Нарекохте ме „господин Сиърс“. Не „черньо“, „ей, ти“, „затворникът“ или „момче“: нарекохте ме „господин“.

— Струваше ми се, че така е най-подходящо — отвърна Кол.

— Но изобщо не беше обичайно. Влязохте в стаята за разпити във вашия отдел в Бюрото. Аз носех сини затворнически дрехи и бях прикован с верига за пода.

Фарън Сиърс се изправи от рогозката, разгъвайки се като пеперуда.

„Този път очите му не излъчват омраза“ — помисли си Кол.

Ръкостискането на Фарън бе сухо и твърдо.

— Справили сте се много добре — каза агентът.

— А вие как се справихте?

Кол сви рамене.

— Съжалявам, ако съм ви накарал да чакате тази сутрин.

— Не съм ви чакал — отвърна Фарън. — Седях.

— Така ли го наричате?

— Наричам го да съм тук — усмихна се Фарън Сиърс. — Радвам се да ви видя. Когато признах пред себе си, че ви дължа благодарност, вие вече не бяхте там. Затова сега ви благодаря за тогава.

— Просто си върших работата — каза Кол.

— Не. Изпълнявахте дълга си. Това трябва да ви е направило популярен в работата ви.

— Списъкът ми за танци е запълнен.

После — тъй като истината отчасти принадлежеше на този усмихнат чернокож мъж — Кол му каза нещо, което никога не беше дръзвал да произнесе на глас:

— По дяволите, години наред ме прехвърляха от една дупка в друга. След това попаднах в група за борба с мафията и усилията ми получиха признанието на шефа ми, който не даваше и пукната пара за политическите правила на играта. Включи ме в оперативна група, постигнахме страхотен успех и така нататък.

— И никой вече не ви обвиняваше, че сте освободили радикален терорист от „Черните пантери“, така ли?

— Повече никой не ме е наказвал заради това — каза Кол.

— Никой не наказва и четиринайсетте чикагски ченгета, които разбиха апартамента на лидера на моята партия и го убиха, както си спеше в леглото.

— Вас поне не ви убиха — рече Кол.

— Тези кретени изобщо не разбираха, че трийсетгодишната или доживотна присъда ще ми даде целия свят. Назначиха ме на работа в щатския център за обработка на данни като в плантация, закопчан с едната ръка за стар компютър. Но след шест месеца аз вече можех да програмирам онзи динозавър по-добре от всички.

Фарън се усмихна.

— Реших, че подаването на жалба за нарушаване на гражданските права от страна на Бюрото ще е загуба на време. И тогава се появихте вие.

— Не е нужно да си гений, за да се запиташ защо седем служители от чикагското полицейско управление — от отдела за разузнаване на организираната престъпност — са ви спрели за „рутинна“ пътна проверка. Обикновените ченгета...

— Честните ченгета — поправи го Фарън.

— ... формално бяха проследили пистолета, който твърдяха, че видели пъхнат в колана ви. Открили собственика му — той го бил обявил за откраднат. И крадецът бил заловен от едно от ченгетата, които ви арестуваха.

— Казах ви: те ми го подхвърлиха...

— Не са ви го подхвърлили. Купили сте го в Индиана.

— Съвсем законно — потвърди Фарън Сиърс. — И когато го оставих в багажника на онази кола, цевта му беше по-дълга, отколкото на онзи пистолет с рязана цев, който се появи в съда. Знаеше го даже агентът, внедрен в „Пантерите“.

— Случаят е приключен. Сега сме тук и вашите хора не ни вярват.

— Достатъчно умни са.

— Какво сте им казали?

— Че сте тук, за да ни помогнете — отвърна Фарън. — Свикнали са с необичайните ми идеи, затова ще повярват в прикритието ви, щом аз им го казвам. Не могат дори да си представят, че бих ги предал.

— Кой иска да ви убие?

— Не повече от двеста-триста хиляди души.

— Това много ще ни помогне. Опитайте нещо по-просто: кой във вашата организация би могъл да е шпионин или предател?

— Последния път, когато ме предаде, Юда работеше за ФБР.

— Сега аз съм ФБР. И ще запазя живота ви. Това ми е работата.

— Единствената причина, поради която се съгласих да ви допусна тук, е да откриете кой ще ни предаде. И според сделката ни тази работа трябваше да свършите вие и никой друг. После ми казаха, че не сте сам.

— Нали трябва да спя. Да търча из страната, за да гоня лошите и да ви охранявам. Прост физичен закон — не мога да съм едновременно на две места. Затова ще имате двама закрилници. — Кол не разкри тайната за Ник Шърман. — Агент Сали Пикет и аз. Веднъж край вас ще е единият, друг път — другият. Вярвайте й, колкото вярвате и на мен.

Фарън се усмихна.

— Добре — каза Кол. — Ще ни трябва неограничен достъп до...

— Не — отсече Фарън.

— Какво?

— Сделката ни не предвижда да позволя на ФБР и Белия дом да надзъртат във всичките ми дела и да измъкват каквато информация си поискат, за да я използват както си поискат.

— Знаете, че не съм тук за това.

— Това може да не е задачата на агент Кол. На него му вярвам. Ами хората в Белия дом? Тяхната задача е да останат на власт. Ако въввлечете живота и работата ми в своето разследване, те ще пресяват всичко, което научите, и ще използват каквото могат срещу мен.

— Никой няма да ме използва срещу вас.

— Вие не сте в състояние да контролирате шефовете си.

— А вие имате предател в обкръжението си. И убиец някъде навън. Как да ги открия, щом ми затваряте очите?

Фарън сви рамене.

— Сега нямам време да се срещна с партньора ви, но трябва да приема, че се нуждаете от такъв. Или да се избавя от вас. Но не си мислете, че като се съгласявам с това, ви разрешавам да правите нещо повече от вече договореното. От сега нататък ще трябва да питате за онова, което ви трябва. И аз може би ще ви отговарям.

— Това може да не е достатъчно, за да останете жив.

— Не ме е страх. — Фарън се усмихна на човека от миналото си.

„Засега остави нещата така“ — каза си Кол, огледа празната стая и попита:

— За какво мислехте, докато седяхте тук?

— За нищо.

— Защо тогава го правите?

— Ако си в състояние да стоиш неподвижно, можеш да осъзнаеш безкрайността.

— Но вие сте си набелязали голяма цел — каза Кол. — Сега работата ми е да се погрижа за това.

И стана. Ризата му бе подгизнала от пот. Когато пръстите му докоснаха хладната брава на вратата, Фарън каза:

— Навремето, когато се видяхме за пръв път... до каква степен ви бяха известни нещата?

— Знаех достатъчно, за да си върша работата.

— Знаехте ли, че съм виновен?

Стаята се разтърси, сякаш от гръм.

— Полицията беше права: готвех се да унищожа колкото мога повече от ченгетата, които убиха лидера на моята партия.

— Те ми попречиха да сторя това зло — продължи човекът, който командваше движение, разбунило цяла Америка. — Поради корисни причини и с незаконни методи.

— Но вие — прибави той и погледна към Кол, — вие ме спасихте от последствията от греховете ми.

8.

Над боровете летеше сврака. Двата автомобила се носеха по тъмното шосе сред покритите със сняг планини на Айдахо. Първата кола беше с включени сигнални светлини и с отличителните знаци на щатски пътен патрул. Отпред седяха двама полицаи. Отзад бяха Далтън Кол и Ник Шърман. Втората бе на Бюрото и вътре пътуваха агенти на ФБР от Бойзи, столицата на щата.

Кол сподави прозявката си. Разследването едва беше започнало, но вече се чувстваше уморен. Объркан от смяната на часовите пояси. Не на мястото си. Отначало бе имал намерение да замине за Айдахо сам.

— Лоша идея — беше казал Ник. — Канзаско момче като теб ще се загуби в онези планини и малки градчета.

Затова, когато Кол свърши с първото си посещение в щаба на Фарън Сиърс, двамата с Ник хванаха следобедния самолет за Бойзи.

— Какво ще кажем на местните? — попита Ник, когато самолетът се издигна над облаците.

Кол сви рамене.

— Че разследваме телефонна измама.

— Телефонна измама ли! Никой няма да повярва...

— Ние сме от Вашингтон — прекъсна го Кол. — Никой не очаква от нас здрав разум.

— Ами твоите хора? — попита детективът.

— От централата ще съобщят на нашите агенти каквото трябва да знаят. — Кол поклати глава. — Не мога да понасям кретените, които пристигат и разследват някой таен случай на моя територия, а после си тръгват и оставят работяги като мен да чистят след тях.

— Тогава недей да правиш боклук — посъветва го Ник.

Двигателите на самолета бръмчаха. Облаците станаха лилави, после розови.

— Вече сме почти над родните ти места, каубой — каза Кол.

Стюардесата ги подмина с количката си, в която подрънкваха миниатюрни шишенца скоч. Знаеше, че носят значки и пистолети и следователно не им е позволено да пият.

Ник се заслуша в дрънченето, после каза:

— Там долу няма земя, която някога да е била моя. — Спомни си майка си, правата ѝ черна коса, усмихнатото ѝ лице. Колко отдавна беше!

— Значи сега родният ти дом е Вашингтон, така ли? — попита Кол.

— Там ми дадоха значката. А и съпругата ми го обичаше. Ако имахме деца, може би щеше да е на друго мнение. Сега, след като вече я няма, там ме задържа само значката.

— И няма къде другаде да идеш?

— Знаеш ли. — Ник му се усмихна. Очевидно бе решил да смени темата. — Дай да погледаме през прозореца.

Спряха на пет метра от телефонната кабина и слязоха. Над тях изграчи сврака, плъзна се над главите им и изчезна сред боровете.

— Сега какво? — попита началникът на патрула.

Един от агентите подаде на Кол ботуши. Лицето му издаваше презрение към натрапника от Изток, който нямаше достатъчно здрав разум, за да си носи екипировка за планина. Кол ги obu и тръгна към телефонната кабина. Ник, както винаги с каубойски ботуши, куцаше до него — пак го болеше коляното, може би от студа.

Разбитата врата на кабината зееше. Срязаният кабел висеше над тъмнокафявия заледен под — кафяв като петното на една от стъклените стени.

— Ник? — каза Кол.

— Възможно е. Възможно е.

Кол махна на другите да се приближат. Птичи писък разцепи утринния въздух и две черни, покрити с пера петна с раздвоени опашки изчезнаха сред боровете над тях.

— За колко време може да стигне дотук група за оглед на местопрестъпление? — попита Кол старшия агент.

— След шест-седем часа ще се стъмни — отвърна полицаят от пътния патрул. — Ако можем да почакаме до утре...

— Свържете се с началника си — каза Кол. — Кажете му да вземе съдебно нареждане за тази кабина и да се обади в телефонната компания. Да докара кран. Откъснете я от основата ѝ и...

— Какво става, по дяволите? — попита патрулното ченге.

— И внимателно я натоварете на камион. Дръжете я на студено, не искам ледът на пода да се стопи. Действайте изключително предпазливо: може да има отпечатьци.

— Къде да я закараме? — попита агентът.

— Организирайте незабавното ѝ пренасяне във Вашингтон със самолет с хладилно отделение.

— Тук сме наред пущинаците — намеси се полицаят. — Нямаме никакви доказателства, които да оправдават...

— Бюрото ще оцени вашата помощ — прекъсна го Кол.

— Знаете ли — каза ченгето, — след последната операция на Бюрото тук направо ни съсипаха.

Над тях пак прелетя сврака и Ник Шърман вдигна глава и я проследи с поглед, докато не изчезна в гората.

— Не става дума за обсада на кабинет на политически реакционер — каза Кол и си спомни как навремето Бюрото трябваше да се моли, за да издействува нещо. — Става дума за законно преместване на телефонна кабина за лабораторно изследване. И няма да направим нищо, което да изправи когото и да било пред Конгреса.

Поне се надяваше да е така.

Ник видя още една сврака, която се скри в гората. На същото място. Зад едно счупено борче.

— Добре, ще повикам групата — съгласи се патрулът.

— Благодаря — каза Кол. — И се погрижете никой да не пипа телефонната кабина.

— Слушам, сър.

Ник заобиколи заслона и огледа катинарите на вратите на тоалетните. Стоеше потънал до глезените в снега между бетонната сграда и края на гората. Обутите му в каубойски ботуши крака замръзваха.

— Далтън — попита той и погледна агента — облечен в градски дрехи, за да е сигурен, че от авторитета му няма да остане и помен — който газеше в снега към него. — Някога ходил ли си на лов?

— Не и за нещо, което не е в състояние да отвърне на изстрелите ми.

— Това би трябвало да е едно от изискванията за постъпването ви в Бюрото. А да си наблюдавал птици като малък?

— Не.

Ник въздъхна и поведе Кол през дълбокия до прасците сняг към боровете.

— Навярно оттогава е имало бури.

— И какво от това? — попита Кол, като се мъчеше да не изостава.

Стигнаха до гората. Във високите дървета агентът виждаше предимно коледни елхи. Фактът, че не знаеше истинските им имена, го караше да се чувства невежа.

— Как мислиш, какво има там, че свраките са толкова възбудени? — рече Ник.

Десетина метра навътре в гората го откриха. Птиците добре бяха поработили. Всеки път, щом снегът беше покривал съкровището им, те го бяха разчиствали с криле, за да вземат своето. Лицето на трупа бе оголено до черепа.

— Ето какво са искали да кажат в онова съобщение с думите „не оставяй никакви следи“ — отбеляза Ник.

Зад тях се разнесоха стъпки, но те не откъснаха поглед от трупа.

— Леле божичко! — промълви патрулният полицай, който бе шофирал.

Ник вдигна ръка, за да даде знак на другите да не се приближават. Свраките закряхаха и литнаха. Вечни оптимисти, те щяха да кръжат във въздуха, докато се смрачи. Детективът отчупи един боров клон и разчисти снега от черното кожено яке на трупа.

— Ръцете изглеждат замръзнали в леда — каза той. — Когато са го захвърлили тук, кожата му е била достатъчно топла, за да стопи снега, после са се заледили. И ледът ги е предпазил от птиците.

Другият патрулен полицай и старшият агент от ФБР се присъединиха към тях. Полицаят повърна между два бора. Партньорът му беше по-практичен.

— На кого се пада случаят?

— Откри го ФБР — отвърна Кол. — Наш е.

— Убийството си е местна работа — продължи патрулният полицаи. — Освен ако не е на територията на чичо Сам — или пък нещо специално.

— Наш е — повтори инспекторът.

— По дяволите — рече полицаият, — шерифът няма да се ядоса, че му го взимате. Ако се окаже, че не е просто някой кретен, умрял от естествена смърт, това ще е второто убийство в района му за по-малко от две седмици.

Ченгето от Изток го прониза с поглед.

9.

Меката светлина на настолните лампи огряваше хотелската стая в Айдахо. Далтън Кол затвори слушалката и каза на Ник Шърман:

— Самолетът на нашия съдебномедицински екип току-що е кацнал. Аутопсията ще бъде извършена до утре сутринта.

Бяха оставили трупа от планината в моргата.

— Струва ми се, че не трябва да изравяме другия — рече Ник.

— Не — съгласи се Кол. — Не може да ни каже нищо повече.

Смъртта и животът на другата жертва бяха документирани в полицейските доклади, а снимките от местопрестъплението бяха натрупани върху леглото на Кол: „Брайън Лъстър; трийсет и девет годишен; завършил живота си в деня, в който агентите от БАТО бяха засекли имейла. Причина за смъртта: куршуми, получени в западнал мотел. Две присъди, и двата пъти излежани“.

— Роден и израснал в Калифорния — каза Ник. — Защо е дошъл да умре в Айдахо?

Кол погледна часовника си.

— Наредих да проверят. Проблемът е, че трябваше да заповядам да внимават с известните му приятели. Ако действаме грубо и ги стреснем...

— Можем да подплашим онзи, който иска да убие Фарън, преди да успеем да го открием — довърши вместо него Ник. — Това означава, че до утре няма да разберем много.

— Имаме резервации за сутрешния полет до Вашингтон.

— Шерифът и репортерите твърдят, че Лъстър не е тукашен. А господин Хикс в гората? Не липсва никой, никой от района не отговаря на описанието му.

— Защо тук? — попита Кол. — На такова огромно разстояние от Фарън Сиърс?

— Сигурен ли си, че Лъстър е свързан със скелета в гората?

Седнал на хотелското легло, Кол се намръщи към вашингтонското ченге. Огледалото, което висеше зад гърба на Ник,

отрази отговора му.

— Да — каза Ник, — и аз. Две убийства в деня на имейла, в един и същ район — това е прекалено съвпадение.

— Изобщо не съм сигурен — отвърна Кол.

— Няма време да сме сигурни.

— Трябва да мислим по-бързо от часовника, по-бързо от...

— Ние сме на лов, Далтън. Нямаме време просто да мислим.

— Какво смяташ за партньорката ни? — попита Кол.

— Че е умна — отвърна Ник. — Ами шефовете ни? Вярваш ли им?

Кол сви рамене.

— Правилата са известни на всички ни.

— Ами Фарън Сиърс?

— Ако бях сигурен, че разбирам какъв е... — Агентът поклати глава. — Не знам какво да ти кажа за Фарън.

Ник заби поглед в него.

— Нали знаеш, независимо дали е невинна жертва, или е инсценирал всичко това като някаква странна политическа игра, ние трябва да го прекараме.

Кол премигна.

— Двамата с партньорката ни сте вътре в системата му — продължи Ник. — Ти го шпионираш, за да откриеш онзи, който го предава. Някъде и по някакъв начин ще трябва да преминеш границата, която Фарън не би искал да преминеш. Ще трябва да го прекараш.

— Да — съгласи се Кол. — Но ще се опитам да го направя внимателно.

10.

Убиецът лежеше гол на леглото си. Никаква светлина не огряваше тази стая. Нощта и денят нямаха значение. Той беше тук. Сега. И предстоящото идваше после. „Преди“ означаваше всички години на очакване. Години на незадоволеност. Преди осъзнаването на необходимостта да получи признание. Властта идва от присъствието: „Аз ще съм навсякъде“.

Спомняше си всичко това като великолепен филм. Филм, който се въртеше в главата му и образите се прожектираха във вечността с всяко махване на ръката му, с всяко премигване на очите му.

Разбира се, той бе звездата. Режисьорът. Актьорът.

Онзи Крис съвършено изигра ролята на Вестителя.

Добре че го оставих да живее достатъчно дълго — помисли си убиецът. — Крис Харви, несръчното момче. Познах го в мига, в който излезе от чуждестранната си кола пред къщата ми, треперещ в лъскавото си черно яке.

— Влез — казах му аз.

Наблюдавах отраженията ни в мъртвото зелено око на телевизора в дневната. Аз седях на дивана, Крис се въртеше във фотьойла. Разказваше ми каквото знаеше. Разказваше ми каквото знаело неговото приятелче. И спомена, че приятелчето му знаело къде е в момента той.

— Хайде — каза Крис. — Ти си тъкмо за тази работа. Направо си създаден за нея.

После дойде срещата.

Второ действие. Два часа през нощта една сряда преди много седмици. Кафенето извън града, на петдесетина километра от дома ми. Денонощно заведение. Лоша храна, лошо обслужване.

Пристигнах три часа по-рано. Скрих колата. Камуфлажни дрехи, ръкавици, черна маска на главата. Бинокъл. Влязох в гората. В нощта нямаше никой друг.

С бинокъла наблюдавах през прозорците.

Вътре беше сервитьорката, облечена в сив блузон и дънки. Боядисаната ѝ руса коса бе вдигната във висока прическа. На бара нямаше никой друг. Тя седеше и гледаше телевизия.

Вътре беше и готвачът. Бяла тениска, мърлява престилка. Плешив.

Жълти сепарета, всичките празни.

В зимната гора бе студено и тъмно. Движеше се само вятърът.

В два без двајсет тойотата отби от магистралата — зад нея не се виждаха други фарове. Крис носеше лъскаво черно яке. В колата имаше още един: Непознатия. Яке и панталони, съвсем не на място тук. Влязоха в кафенето. Седнаха в най-отдалеченото сепаре. Сервитьорката им донесе кафе. И се върна на столчето си.

Чакам. Наблюдавам. Няма никакви изненади. Сливам се със сенките. Прокрадвам се покрай червения автомобил — на задната седалка няма никого. Свалям маската. Отварям вратата на кафенето. Камбанката иззвънява.

Целият горях, докато се приближавах към сепарето. Седнах до Крис, притиснах го до стената. Можех да усетя всяко негово движение. Не ми убягваше нито едно помръдване на Непознатия. Поръчания по пощата часовник на китката ми не вибрираше от микрофонно предаване или записване.

Магнити в очите на Непознатия.

— А, ето те! — възкликна Крис. — Моят човек, тъкмо навреме.

— Благодаря, че дойде — рече Непознатия. — Нужно е да поговорим.

И аз казах:

— Само слабите се нуждаят.

— Добре — отвърна той. — Ти не си някой обикновен, алчен изпълнител. Надявах се, но не бях сигурен: за теб въпросът не е в парите. Защо тогава си тук?

И даде верния отговор, преди да успее да му предложи някоя умела лъжа.

— Ще ти кажа защо. Трябвало е да разбереш дали Крис представлява опасност за теб. Дали неговото приятелче знае каквото знае и той — а то знае. Това е нашата застрахователна стратегия.

— Виж, Брайън — обади се Крис. — Ако...

— Остави всичко това — каза ми Непознатия. — Аз съм тук с твоя шанс да се издигнеш над всичко. Ако смяташ, че не си в състояние да се справиш с това, което имам за теб, ако не си... достатъчно способен, онова, което знаем за миналото ти, няма никакво значение. Ще те оставим на мира.

— Какви ги дрънкаш? — рече Крис.

А аз казах:

— Мога да се справя с каквото поискам.

— Да, мисля, че в този гаден ъгъл на вселената ти си способен да се справиш.

Не можех да овладя треперенето си, не можех да отрека истината.

— Чух, че си убиец. — Непознатия сви рамене. — Всеки може да убие някой незначителен.

— Аз не съм „всеки“! Аз съм различен. Имам власт.

Думите на Непознатия се впиха в плътта ми:

— Властта е онова, което прави властта.

— Въпросът е — рече Крис, — можеш ли да свършиш тази работа?

Презрително изсумтях.

— Работа ли?

— Не става дума за работа — поясни Непознатия. — Като те гледам и като знам какво ми каза Крис, ти не искаш работа и не става дума за това.

Устните ми бяха пресъхнали, трудно овладявах дишането си.

— А за какво?

— За мисия. За призвание.

— Да. — Изпълни ме топлина. Разбиране. Облекчение. Видях всичко в един-единствен миг на просветление: най-после „кога“ е „сега“! — Да.

— Какво ти каза Крис?

— Че мисиите са две — отвърнах аз.

— За начало две. После ще видим.

— Какво да видиш? — попита Крис. — Ти ми каза за два големи удара. Това е договорът, за който плащаш.

— Всички плащат — казах аз.

— Да, нали точно това ни е събрало — продължи Крис. — И нека никой да не забравя, че аз съм посредникът. Никой да не прецаква нашата част от работата, щото ще му разплача фамилията. Така че много внимавай.

— Откъде да знам? — попита Непознатия.

— Какво да знаеш? — изръмжа Крис.

— Знам какъв твърдиш, че е той — отвърна му Непознатия. — Друго не знам.

— Ти да не ме изкарваш лъжец? — викна Крис. — Ти дойде при нас, човече, и ние...

Аз казах:

— До какво си се докосвал?

— А? — попита Крис.

Непознатия натопи салфетката си в кафето и я прокара по масата, после изтри тапицерията на седалката откъм своята страна.

— Какво става, по дяволите? — попита Крис.

И аз излязох от сепарето, за да отида до бара, където седеше сервитьорката.

— Тук ли е готвачът?

— Ей, Мат! Събуди се! — Тя щракна със запалката си. — Мат! Човекът е гладен!

Главата и раменете на готвача запълниха отвора в стената зад бара.

— Какво ще обичате? — измърмори той. Очите му не доловиха светкавичното движение на облечената ми в ръкавица ръка.

Бам! 9-милиметровият пистолет в ръката ми подскочи. Готвачът залитна назад. На гърдите му цъфна червен кръг. Бам! Гръдната му кост се строши под втората тъмночервена дупка. Бам! Алена бразда проряза плешивото му теме.

Завъртях се към сервитьорката, видях я над черната цев. Цигарата подскочи между устните ѝ.

— О, мамка му! — ахна тя.

Бам! Направих ѝ трето око. Тъмночервени капки опръскаха прозореца зад гърба ѝ. Тя се стовари на пода. Цигарата се претърколи по шията ѝ. Докато влизах през въртящата се врата в кухнята, замириса на изгоряла плът. Крис и Непознатия чуха още един, последен изстрел в готвача — просто за да съм сигурен.

Когато се върнах, двамата бяха скочили.

— О, мамка му! — повтори думите на сервитьорката Крис. — Мамка му, мамка му, мамка му! Защо, по дяволите...

Натиснах бутона „КРАЙ НА ПРОДАЖБИТЕ“ и камбанката на касата иззвъня. Извадих всички банкноти от отделенията, измъкнах двайсетачките изпод чекмеджето и напъхах парите в джоба на лъскавото черно яке на Крис. И казах и на двамата:

— Сега това е свършената картина на истински въоръжен грабеж.

После се обърнах към разтреперания непознат.

— Аз съм този, който съм.

— Да — промълви той. — Така е.

— О, мамка му! — измърмори Крис. — Дяволите да ме вземат.

Не успях да сдържа усмивката си, когато си помислих: „Всичко с времето си“.

Навън Крис избълва смелостта си в снега. Непознатият се обърна към мен.

— Онова, което ти предлагам, е възможност да докажеш на света силата си. Не само веднъж, а два пъти. Да...

— Да накарам милиони очи да ме видят! И да се поклонят!

— Да. Да, така е.

— Очаквах те — продължих аз. — Не го разбирах, но ето те тук. Най-последно.

Непознатият ми подаде дебел плик. Вътре имаше миникомпютър, наръчници и снимки. Мъжът каза:

— Тук е всичко, което трябва да знаеш засега. Но още тази нощ трябва да решиш едно нещо.

— Какво?

— Трябва да се махаме оттук! — извика от колата Крис.

— Заради връзката: как да те наричам?

— Наричай ме Г. Гневния отмъстител. Господарят. Който очаква възхода си. А ти си моят Вратар към онова, което е мое, което ме очаква. Ти си В.

— Може никога да не научат истинските ни имена — промълвих аз, — но светът ще затрепери от докосването ми! Обещай ми това!

После — беше толкова сладостно! — дланта на Вратаря се насочи към лицето ми. Покри очите ми и ме накара да коленича в

снега. Изпитах вълнение, усетих пулсиране в слабините, усетих властта, познанието.

След това Крис натисна клаксона, за да напомни, че трябва да тръгват.

Всичко с времето си.

11.

Сали седеше там, където я бяха оставили. След като пусна Далтън в стаята на Сиърс, Монаха я отведе при една жена, която заедно със съпруга си беше оставила магазина им за авточасти, билетите за „Кливландските индианци“ и местата в синагогата, за да се премести във Вашингтон и да „работи за Фарън“. Доброволката запозна Сали с други доброволци от Алабама, Ню Мексико, Орегон и „просто отвсякъде“: старци и младежи, бели, чернокожи, азиатци и латиноамериканци, дошли тук, за да „помогнат на Фарън“.

Но не я запозна с човека с военна подстрижка, който се навърташе наоколо и я дебнеше, където и да идеше тя. Агентката често ходеше до тоалетната и си записваше информация за хората на Фарън, които после Бюрото да провери. И започна да иска да се запознае със Сиърс.

— Добра идея — каза ѝ Джон Лейбовиц, бившият конгресмен, и се усмихна. — Ще трябва да уредим това колкото можем по-скоро.

В пет часа на втория ден Сали отиде при икономката от Шейкър Хайс и повтори молбата си за аудиенция.

— Ами, не съм сигурна как да направя това, скъпа — беше отговорът, но когато Сали каза, че няма да си тръгне, докато „това“ не бъде направено, икономката ѝ даде кофичка малиново кисело мляко. — Просто за в случай че отнеме повече време, отколкото си мислиш.

Празната кофичка от млякото отдавна бе в кошчето за боклук и икономката си беше отишла вкъщи, когато Джеф Ууд завари Сали седнала на една кушетка в чакалнята до главната зала. Господин Военна подстрижка се прозяваше на прага.

— Защо не сте си тръгнали? — попита я Ууд.

— Още не съм си свършила работата. Не съм се запознала е Фарън.

— Може би утре.

— Мога да чакам. — Тя потупа кушетката. — Ето тук.

— Не сте много разбрана, нали? — рече Ууд.

— Не ми плащат да съм разбрана.

Във фоайето тиктакаше архаичен часовник.

— Добре, не си тръгвайте — каза той.

— Не се тревожете — отвърна тя на отдалечаващия му се гръб.

След седем минути в джоба на жилетката на господин Военна подстрижка иззвъня телефон. Той отговори и придружи Сали два етажа нагоре до мястото, където пред една затворена врата стоеше Монаха.

— Седни — каза ѝ той, после се обърна към Военната подстрижка. — Когато дойде време да влезе, ще ти се обадят по телефона. — След това отново каза на Сали: — И не стой цяла нощ — чуваш ли?

После затрополи надолу по стълбите. Телефонът на господин Военна подстрижка иззвъня, той отговори и ѝ каза да влезе. Този кабинет се намираше един етаж под обляната със слънце стая за медитация. И двете помещения бяха с ламперия от тъмно дърво. На едната стена имаше поставен в рамка символ, нарисуван върху оризова хартия. Изображението беше просто: голям черен кръг върху бледа вселена. Пред бюро с компютър от едната страна бяха поставени три стола. Нощта изпълваше прозорците. Зад бюрото седеше чернокож мъж с мека синя риза. Поразиха я очите му.

— Ето коя сте били — каза той.

Тя усети, че вратата зад нея се затваря.

— Коя съм била?

— Видях ви от прозореца — отвърна Фарън. — Тази сутрин.

— Тук съм цял ден. — Тя седна пред бюрото срещу него. — И вчера сутринта. Не знаехте ли?

— Знам, че Далтън има партньорка. Смятах, че е заминала заедно с него.

— Хората ви не ви ли казаха, че не е така?

— Не.

— Колко... досадно — каза Сали.

— Съжалявам — отвърна Фарън. — Няма да се повтори.

„Усмивката му е замислена — помисли си тя, — а не лукава.“

— Не сте от агентите на ФБР, с които съм свикнал. Защо сте избрали тази работа?

— Нашата работа е...

— Не ви питам за вашата работа. Питам за вас.

— В такъв случай не съм длъжна да ви отговоря.

— Не сте. — И той зачака.

„Проклетата, нежна усмивка! — помисли си тя. — Не изглежда толкова стар.“

— Искате да кажете, защото съм чернокожа ли? Защо съм постъпила в Бюрото?

Той не отговори.

— Защото съм жена?

Фарън пак не каза нищо.

— Каква съм според вас? — попита тя. „Въпросите водят до отговори. Отговорите позволяват да изместиш темата от...“

— Вие не сте „каква“ — каза той. И пак зачака.

— Не е нещо важно — накрая отвърна Сали.

— Не сте заложили живота си и не сте поели правото да отнемате живот заради нещо, което „не е важно“ — възрази Фарън.

— Работата изисква...

— Връщате се там, откъдето започнахте. Защо се страхувате?

— Не се страхувам от нищо — и съм наясно с капана, който се готвите да щракнете: „Щом не се страхувате...“.

— Защо да е капан?

По ребрата ѝ изби пот — над лентичката на сутиена, който някак си изведнъж започна да стяга гърдите ѝ.

— Какво искате? — „Защо гласът ми звучи като шепот?“

— Искам да зная — отвърна той.

— Защото... ченгетата... ФБР е най-голямата... защото ченгетата са единствените, които могат да направят нещо във всеки един момент.

— Да направят нещо добро — каза Фарън. Тя кимна. — За какво да направят нещо добро?

— Не усещате ли гадната смрад навън? — промълви Сали. — Тя ни убива. Задушава всички — деца, старци, всичко, за което са работили родителите ми и... Те няма... никой няма да ми каже какво... да ме накара да живея в тези лайна без моята... — „Навеждаш се над бюрото към него!“ Тя се дръпна назад, седна изправена и стисна коленете си под широката, скромна пола. — Така няма да стигнем доникъде.

— Вече сме тук.

— И някой се опитва да ви убие.

— И това е част от лайната, с които се борите.

Тя кимна.

— Само тази борба ли има значение — попита той, — или е важно и онова, което поддържам аз?

Вратата зад нея се отвори. Сали се обърна и дясната ѝ ръка се насочи към хълбока, където... нямаше пистолет.

— О! — каза жената на прага. — Мислех, че си сам.

Лорън Кавана претегли Сали с поглед и каза:

— Ето значи къде сте били. Дълъг ден. Късна нощ.

Носеше скъпа рокля с колан, доста над финансовите възможности на агентка от ФБР. Дългата до раменете ѝ коса беше небрежно свършена. Червилото по устните ѝ лъщеше.

— Не е чак толкова късно — възрази Сали. — Свикнала съм.

— Сигурно. — Лорън заобиколи бюрото. — Фарън, трябва да провериш сметките по проекта за новия софтуер.

Тя застана до него, опряла се с една ръка на стола му, и започна да пише команди на клавиатурата. Фарън погледна към екрана и каза:

— Тези неща са твоя грижа, Лорън.

— Но най-отдолу стои твоето име.

Той въздъхна и започна да проучва цветните графики и диаграми, които се нижеха по дисплея. Лорън погледна към жената от срещната страна на бюрото — твърд, овладян поглед. Сали не извърна очи.

— Всичко изглежда наред — рече Фарън.

— Добре. — Ръката на Лорън докосна рамото му. — Тогава ви оставям.

Но на излизане каза на Сали:

— Радвам се, че навлизате толкова бързо.

— Правя каквото мога.

— Несъмнено.

Вратата се затвори и в стаята се възцари тишина.

— Работата ми е да пазя живота ви — каза на мъжа зад бюрото Сали. За да възстанови разговора. И ролите им.

— Трудно ли ще ви бъде?

— Няма да е лесно. Разкажете ми за хората на Монаха. Той настоява около мен постоянно да има някой. Твърди, че било в случай, че нещо ми потрябва. Не оспорвам мнението му.

— А може би трябва да го направите. Ние трябва да го направим.

— Ами хората му?

— Те не са „негови“, както не са и „мои“.

— Колко души има?

— Не знам.

— Вържени ли са?

— Никога не съм го питал. Той знае, че това не би ми харесало.

— Това, че „не би ви харесало“ не е равносилно на забрана.

Фарън се усмихна.

— Умна сте.

— Ами оръжието?

— Необходимост — отвърна той. — Понякога можете да спрете насилието само с насилие. Дали помощниците на Монаха имат оръжие ли? Не знам. Дали му се доверявам, за да го оставя сам да взима тези решения? Да. Дали ще го питам за това? И да го обидя? Само при най-ужасни обстоятелства — а след като тук е ФБР, колко ужасни могат да са обстоятелствата?

— Надявам се никога да не разберете — каза тя.

— Госпожице... агент. Всъщност как да ви наричам? — попита Фарън.

— Казвайте ми Сали.

— Това истинското ви име ли е?

— Да.

— Харесва ми.

— Вижте — рече тя, — кажете на хората си, че двамата с Далтън винаги трябва да знаем къде сте и да ни се осигурява достъп до вас.

Фарън сви рамене и се усмихна. После кимна.

— Тази нощ би трябвало да сте в безопасност. Прибирам се вкъщи.

— Лека нощ — каза той. — Не се страхувайте.

12.

Сън...

Някаква част от Ник Шърман знаеше, че това е сън, сънят, че е в хотелска стая в Айдахо и че това е просто... тичане. Студ, ужасен студ. Сняг. Дървета. Дерета. Скали. Пулсиране: крака, сърце. Дишане, не може... По-бързо, тичай по-бързо... Утъпкан сняг. Пред него се появи пътека. Побързай! Тичай! В сивото небе се носеха врани. Грак — никакъв звук. Глад. Залитане, падане, ставане и отново тичане. Червени петна по бели склонове. Звук... тичане... зад мен, отзад... тичай! Слушай! Тропот на копита.

Буден, изведнъж се оказа буден. В легло. Легнал по гръб. Стаята беше тъмна, чаршафите под одеялата бяха влажни.

„Успокой се. Това бе просто сън. Просто сънят.“ Сърцето му постепенно забави ритъма си.

Ник включи лампата. Оръжието му лежеше върху нощното шкафче, автоматичен пистолет 45-ти калибър, не 9-милиметровия „Глок“, който даваше управлението. „Глок“-ът побираше в пълнителя си много повече патрони, но му липсваше неудържимата мощ на оръжие, предназначено да помага на американските войници да оцеляват в саблените атаки на религиозните фанатици от племената моро^[1].

„Изстрел със страшна сила — помисли си Ник. — Защо да поверяваш живота си на нещо по-слабо? Какво може да спре един сън?“

Бутилката скоч и чашата бяха в чекмеджето. Точно където ги бе оставил. Купи уискито, когато отиде да вземе докладите от шерифа. Сега кехлибарената течност беше само четири пръста над дъното.

„Все същият проклет сън.“

Той затвори очи. Представи си подрънкването на бутилката в стъклото, когато отваря чекмеджето. Представи си, че тича в тъмночервен сняг. До разсъмване оставаше още време. Само да изтраеше дотогава — после работата щеше да го погълне. Щеше да е

наред. „Няма нужда да го правиш. Няма нужда да отваряш чекмеджето с бутилката. Не го прави... Защо, по дяволите? Няма да ти навреди, щом знаеш, че нямаш нужда от... Точно така. Нямаш нужда. Нямаш нужда.“

Той сви юмруци и стисна подгизналия от пот чаршаф със сила, която можеше да убива.

[1] Мюсюлмански племена, обитаващи Филипините. — Б.пр. ↑

13.

Кол за пореден път напълни чашата си с кафе от каната, после седна на леглото, за да се обуе. Светът зад прозореца на хотелската стая изсветляваше от черен в сивкав. Измамна зора смекчаваше жълтия блясък на лампите. Той се огледа: „Не е като апартамента ми във Вашингтон“.

После замръзна: „Не, тъкмо тази хотелска стая бих могъл да нарека свой дом“.

Кол живееше под наем в апартамент с една спалня във висок жилищен блок, който попадеше точно извън границите на Вашингтон, в Мериленд. Инспекторът поклати глава. „Защо живея в апартамент, който чувствам като хотелска стая?“

„Завържи си връзките“ — каза си той.

Клетъчният му телефон иззвъня.

— Ало.

— Трудно е да ви открият за човек, който твърди, че щял да е постоянно тук — каза женски глас.

„Лорън Кавана. Обажда се от Вашингтон, на адски голямо разстояние оттук.“

— Не очаквах да ме потърсите — отвърна той.

— В службата ви ми казаха, че ви няма. Настоях и ми дадоха този номер.

— Естествено — каза Кол. Жената се бе свързала с централата и й бяха отговорили с фалшивото име на рекламната фирма.

Дз-з-зън! Телефонът в хотелската стая иззвъня.

— Какво е това? — попита Лорън.

— Не се безпокойте — отвърна Кол. Апаратът до леглото иззвъня пак. — Просто друг телефон.

— Къде сте?

Той хвърли поглед към студените пържени яйца върху таблата, донесена му от обслужването по стаите. Върху леглото бяха пръснати

снимки от местопрестъплението — снимки на човека, убит в телефонната кабина.

— В чуждо жилище — отвърна Кол.

— Е — каза Лорън, — тя е късметлийка. Кога ще наминете насам?

— Не съм сигурен, че ще успея днес.

— Хм.

— Има ли някакъв проблем? — Хотелският телефон замлъкна.

— Отсъствието ви ме кара да се чудя — каза тя. — Да се чудя какво правите — за нас. И дали си струва.

— Госпожица Пикет е там, нали?

— О, да. Цъфна първа сутринта, при това съвсем свежа. А снощи си тръгна последна. Явно знае как да се справя с времето.

— Имаме да правим много проучвания — отвърна Кол.

— Аха. Проучвания. Предпочитате да стоите отзад, да наблюдавате и да не пипате нещата със собствените си ръце.

— Върша си работата — каза той. — Защо ме търсите?

— Забелязах, че през последните два дни ви няма.

— Липсвам ли ви?

— Не още. Но трябва да знаете нещо.

— Защо не го кажете на Сали? Можете да работите с всеки от двама ни.

— Вие сте главният. А аз искам да работя на това равнище. — Тя му съобщи информацията, която смяташе, че трябва да знае, и без да се сбогува, затвори телефона.

Кол се прехвърли на хотелския телефон и се свърза с Ник Шърман.

— Защо не вдигна слушалката, когато те търсих? — измърмори вашингтонското ченге.

— Бях зает — отвърна Кол. — Гласът ти звучи ужасно. Проблеми с коляното ли?

— Нищо съществено — рече Ник. — Идентифицирахме трупа с прерязаното гърло от гората: Кристофър Дж. Харви.

— Багажът ти събран ли е?

— Винаги. Защо?

— Трябва да сменим резервациите за полета — отвърна Кол.

14.

Военият парк в Нюарк е затревен триъгълник, вклинен сред песъчливия Ню Джърси. Украсява го бронзов бюст на Джон Фицджералд Кенеди. Оръдия сочат към небето. Денем паркът принадлежи на чиновниците и гълъбите. Нощем излизат плъховете и душат завитите в дрипи хора, свити на топки по пейките. Този петък следобед обаче картината беше променена. Към пладне до бюста на Кенеди се издигна подвижна дървена трибуна. Към три часа пред трибуната се събраха 400–450 души. Обувките им попиваха кафеникавата каша от вчерашния сняг.

Точно в три часа на трибуната излезе Фарън Сиърс. В студените стъклени стени на градския каньон отекнаха овации. Усиленият от мегафона глас на Фарън разсече зимния въздух.

— Политиката не е такава, каквато твърдят по телевизията — каза той. — Всъщност телевизията е политиката.

Три снимачни екипа документираха думите му. Светлината на ярките им прожектори се разсейваше в сивия ден.

— Не цялата политика е телевизия. Но цялата телевизия е политика. Комедиите ни учат, че глупостта е в основата на смешното. Дресират ни да се смеем като кучета на Павлов. Полицейски предавания вкарват алчност, насилие и героизъм в рамката на екрана. Телевизионни дискусии ни забавляват с непознати, които лъжат за сексуалния си живот. Клипове превръщат музиката от катализатор на въображението в канава за продуценти, които продават готови пакети от продукти. Рекламите определят нашето недоволство, като ни показват какво трябва да имаме и какво да правим.

Тук-там сред тълпата закимаха.

— Телевизионните новини са всичко онова, с което разполагат репортерите, за да запълнят дупките между рекламите. С малко късмет, в тях се промъква и истина. Действителността не определя телевизионните новини. Действителността не определя каквито и да е новини. Новините са такива, каквито политиката и късметът на

новинарите казват, че са — и в единайсет шоуто побеждава действителността с филм.

Сали стоеше близо до трибуната. „Няма антидемонстранти — помисли си тя. — Никой не хвърля камъни, никой не го апострофира. Никой не е пъхнал ръка под палтото си. По дяволите, какво би могла да направиш, ако видиш, че някой го прави?“ Чувстваше се неудобно без тежестта на хълбока си.

— Политиката не е такава, каквато беше някога! — изкънтя гласът на Фарън. — От времето на създаването на тази страна до бомбата в Хирошима „политика“ беше дума със съдържание, различно от сегашното.

— Тогава думата „политика“ е означавала онова, което правим публично — продължи Фарън. — Означавала е, че има и лична сфера — навярно само неколцина късметлии са могли да се скрият в нея, но такава сфера е имало. Граница, зад която можеш да живееш отделен от света. Врата, която може да се заключи. Имало е две действителности, публична и лична, и макар че постоянно са си влияели, двете са представлявали различни измерения. Атомната бомба сложи край на това. Нашето консуматорско общество, което трябва да купува и продава планирани вектори, сложи край на това. Телевизията сложи край на това. Кибернетиката сложи край на това.

Конгресменът — бившият конгресмен — Джон Лейбовиц стоеше отгатакъ улицата и разговаряше по мобифона си.

— Щом политиката не е онова, което твърди телевизията — продължи Фарън, — щом не е онова, което някога е била, какво тогава е тя?

Той млъкна. Усмихна се. Насочи показалец към тълпата.

— Политиката е всичко, свързано с властта, което правят хората. Не съществува „лична власт“. Не съществува „публична власт“. Вече няма нищо „лично“ и „публично“. Има само едно всеобхватно измерение на взаимосвързана действителност. Измерение, което представлява постоянно развиващ се космос с галактики, наречени държави или корпорации, слънчеви системи, наречени етнически групи и икономически класи, планети, наречени служби. Всеки проблясък на енергия праща лъчи към всички други проблясъци на енергия. В този космос политика се осъществява всеки път, щом си

поемем дъх. Помислете за това: какво можете да направите днес, какво, което да не е свързано с политиката? Да се изсерете...

Сали усети, че тълпата трепва: нецензурните думи в публична реч не бяха нещо нормално. Всъщност не — не бяха нещо нормално преди.

— Не ви харесва думата? Защо? Има закони срещу изхвърлянето на изпражнения на обществено място. Закони, които управляват тоалетната в собствения ви дом. Само престанете да си миете зъбите и Американската асоциация на зъболекарите и нейните лобисти ще се разтреперят. Също и фирмите за четки за зъби, както и фанатиците, които смятат, че флуоридът е комунистически заговор. Адвокатите могат да използват факта, че не си миете зъбите, за да докажат, че сте луди, и да ви затворят в психиатрия. Ако достатъчно много от нас престанат да си мият зъбите, някоя компания за паста за зъби ще фалира, нейните служители ще се наредят на опашките пред бюрата по труда, а нейните акционери ще поискат данъчни облекчения!

Тълпата се разсмя.

— Думите, които изговаряте — също са политика. Ние непрекъснато полагаме неистови усилия да сме „политически коректни“ към всяка група, която би могла да ни причини неприятности, ако произнесем звук, омразен на нейните цензори. Думите оформят начина ни на мислене: а какво е оформянето на начина на мислене, ако не политика? Докато възприемат майка ми като „обикновена цветнокожа“, американските президенти няма нужда да се тревожат какво се е случило с нея.

Сали забеляза някакво раздвижване: Лорън Кавана се приближаваше към Лейбовиц. Беше чувала и преди всичко това. Дали все още го слушаше?

Покрай Военния парк течаха потоци автомобили, червените им стопове премигнаха в сивотата на деня. Шофьорите се чудеха какво става, а после продължаваха по пътя си. До тротоара, на две пресечки от парка спря кола. На задната седалка бяха Далтън Кол и Ник Шърман. Колата бе на Бюрото — беше ги посрещнала на летището в Нюарк.

Кол подаде на Ник прибраната си в кобура „Берета“, резервния пълнител, служебната си карта от ФБР и белезниците.

— Оттук ще тръгна пеша.

— Не е хубаво да се мотаеш без оръжие — възрази Ник.

— Имейлът до убиеца ни дава още две седмици.

— Да де. Обаче вече ни даде и два трупа.

— До скоро — каза Кол и слезе на тротоара. Усиленият глас на Фарън стигна до него още преди краката му да го отведат до парка.

— Така че, щом се е променила политиката — казваше Сиърс, — значи се е променил и животът на всеки от нас — на абсолютно всеки. Моят. Вашият.

„Сега е средата на работния ден, но те са тук“ — помисли си Кол. Хора със служби, застанали до дрипави скитници. Мъже и жени, представители на всички раси и етнически групи. Онази жена с очилата, с фалшивите бижута и със синята коса сигурно имаше внуци. Две момчета и едно момиче носеха раници — гимназисти.

Кол мина зад трибуната и видя как Нгуен го погледна.

Гласът на Фарън прокълтя:

— Какво означава всичко това за нас? За вас?

Инспекторът мина през зрителите и пресече улицата.

— Новата действителност означава да обръщате внимание, днес повече от всякога — продължи Фарън. — Да обръщате внимание на онова, което сте, и на това каква власт всъщност притежавате. Не оставяйте вчерашни политици да ви водят към утрешния ден. Те си мислят, че „политиката“ е начинът, по който ви карат да гласувате, за да запазят овехтялата си служба.

Някакъв продавач трепереше от студ пред отворената врата на магазин за обувки. Баща му сигурно бе работил поне двайсет години на конвейер в някоя кливландска обувна фабрика. Половината от обувките на витрината бяха произведени в Корея, а двайсет процента идваха от Мексико, където се беше преместила фабриката, уволнила баща му.

— Щом политикът не разбира, че действителността се е променила, не вярвайте на думите му. Щом не осъзнава, че бандите, колумбийските картели, Якудза^[1], руската мафия и американската Коза Ностра са важни политически сили, този политик е глупак.

Кол забеляза Сали — стоеше до трибуната. Добра агентка. Погледът ѝ беше забит в публиката с поразителна незаинтересованост. Но и тя нямаше пистолет.

— Дали човекът, който се опитва да стане ваш лидер, обръща внимание на нашия нов свят? Дали знае, че цялата ни страна, страна със смесени раси и култури, е заобиколена от крепостни стени и лични полицейски сили?

Кол мина покрай една покрита с шперплат витрина. Вратата бе закована с дъски, но хромираният катинар бе отключен.

— Ние ставаме все по-малко нация и все повече свят на племенни групи, обединени от етническа принадлежност, географско положение и финансово състояние.

До пустия магазин имаше евтин фризьорски салон, специализиран в подстригване на клиенти по време на обедната им почивка.

— Разбиранията и принципите, определяли човешките същества още откакто сме изпъзели от блатата, не са изчезнали, но как...

Следваше пицария, извършваща доставки по домовете: аромат на сирене, пеперони и...

Катинарът беше отключен!

— ... как се справяме с желанията и потребностите си...

„Там!“ Две сгради по-назад, на втория етаж над закования, но отключен магазин: отворен прозорец. Най-близкото ченге се намираще в парка отгатък улицата, с гръб към снайперисткото гнездо. Ушите му бучаха от екота на мегафона.

„Тичай. Вратата: отворена. Бързо вътре. През дупките в шперплата на прозорците се процеждат снопове светлина. Вятърът се носи из праха и боклуците в пустия магазин. По пода е пръсната смачкана хартия. Празна стая, голям празен кашон...

Врата в дъното. Отвори я. Друго помещение. Тоалетна. Стълби, изкачващи се на зигзаг по стената. Бледа светлина — отворена врата на втория етаж. Стъпвай по ръбовете на стъпалата, за да не скърцат. Бавно нагоре. Тук..."

Далтън надникна иззад касата на вратата: гола стая. До отворения прозорец стоеше мъж, наблюдаващ парка. На хълбока му бе опрян прикладът на пушка с оптически мерник.

„Дотам са десетина-дванайсет метра — помисли си Кол. — Влез. Недей да раздвижваш въздуха, движи се плавно.

Пушката не е автоматична. С такава Лий Харви Осуалд^[2] стреля... колко... три пъти за седем или девет секунди? За десет

секунди се промени целият свят. Може да стреля два пъти за две...

Още шест беззвучни крачки. Сега е на девет метра. Бял. Около трийсет и пет годишен. Висок. Къса коса. Скиорско яке. Черни маратонки.“

Гласът на Фарън изпълни стаята:

— Силата тласка, властта действа...

В долната част на двойното стъкло на прозореца Кол видя приближаването на собственото си отражение. „Не поглеждай надолу! — телепатично заповяда той на мъжа с пушката. — Не извръщай очи от целта си...“

Мъжът се обърна към него...

Инспекторът се хвърли напред, протегна дясната си ръка, изпъна палец, насочи показалец към снайпериста и изкрещя:

— Бум! Бум! Бум!

Снайперистът трепна.

Кол изби дулото на пушката от гърдите си, но прикладът го удари в ребрата. Той залитна назад, без да изпуска цевта. После насочи коляното си към стомаха на мъжа, но онзи го отблъсна и Далтън се стовари на пода.

В слабините му се заби крак. Инспекторът се преви на две. Прикладът го удари по скулата. В зейналата си за въздух уста усети студена стоманена тръба. Горчиво парлив вкус на смазка, гадене...

— Властта се създава от обстоятелствата и личния избор...

Изщрака метал и в патронника влезе патрон.

— Не го убивай още — каза гласът на Монаха.

[1] Японската мафия. — Б.пр. ↑

[2] Убиецът на Дж. Ф. Кенеди. — Б.пр. ↑

15.

Далтън Кол седеше на задната седалка на паркираната лимузина. Срещу него бяха Монаха, Джон Лейбовиц и Джеф Ууд. До автомобила бяха застанали снайперистът и Нгуен. Слънчевите очила на Нгуен отразяваха тълпата, която се изливаше от Военния парк.

— И какво трябваше да направя? — попита Кол.

— И какво ви накара да направите онова, което направихте? — попита Джеф Ууд.

— Инстинктът ми. — Кол хвърли гневен поглед към тримата, които му бяха „помогнали“ да се настани в тази заключена кола. — Телевизията.

— Животът не е полицейско предаване, приятел — отбеляза Монаха.

— Не гледам полицейски предавания. Но поне веднъж годишно гледам старите кадри от Далас, отворения прозорец и Джак Ръби в действие. И всички други случаи, когато някой не е направил достатъчно.

— Благодарни сме ви, че сте готов да рискувате живота си за Фарън — каза Лейбовиц. — Но се чудим защо изобщо сте влезли в онази сграда. Хората от рекламата не правят такива неща.

— Правят, ако открият възможност да погледнат от друг ъгъл работата на клиента си.

— Аха — рече адвокатът. — Значи проучването ви е накарало да влезете в изоставена сграда?

— Да речем любопитството.

— От любопитство се умира — подметна Монаха.

— Аз съм член на екипа ви — каза Кол, — и не разбирам защо сте наели снайперист.

— Както сам казахте — отвърна Монаха, — всички сме гледали онези кадри от Далас.

— Значи имате въоръжени бодигардове? Колко? Къде, кога и...

— Тази информация няма нищо общо с работата ви — прекъсна го Джеф Ууд.

— Фарън получавал ли е заплахи за убийство? — попита Кол.

— Фарън е лидер на движение за отдавна налагаща се промяна — отвърна Ууд. — Опасността е неизбежна.

— Но не е нещо, с което да не сме в състояние да се справим — прибави Монаха.

— Какво мислиш? — попита Джеф Ууд адвоката.

— Мисля, че вреда беше нанесена единствено на егото на господин Кол — рече бившият конгресмен. — И няколко синини. Има късмет, че не е пострадал по-зле. Смятам, че всички получихме урок. — После се обърна към Кол. — Фарън не трябва да бъде обременяван с този случай. Не му казвайте за него. Не съобщавайте и в „Джеймс груп“, нито на пресата и изобщо където и да е.

— Монах — каза Джеф Ууд. — Ти как мислиш?

— Ако господин Кол има намерение да ни създава проблеми — с любезна усмивка отвърна гигантът, — ще трябва доста да позаякне.

16.

Влакът се носеше към Вашингтон. Далтън Кол седеше сам и гладеше сумрачния свят от комини на петролни рафинерии и крайпътни гета, прелитащ покрай прозореца. В лимузината в Нюарк Джеф Ууд му беше казал: „Фарън обича да пътува с хората си“. Това означаваше, че Сиърс, неговият адвокат, военният ръководител и шефът на охраната пътуват в следващия вагон заедно с десетки други граждани, някои от които сигурно бяха разпознали важната персона. Във вагона на Кол бяха Нгуен и един от бодигардовете на Монаха.

Свистенето на нощния въздух се промени: вратата между вагоните се отвори и затвори.

Неясно петно: златист костюм, коляно, проблеснало под полата. Лорън се намести на седалката до Кол, отметна кичурите кестенява коса от лицето си и каза:

— Ако седна тук, обещавате ли да не ме нападате?

— Не е в стила ми първи да нанасям удар.

— Мислех, че в стила ви не е и да се правите на герой. Защо го направихте?

„Погледни през прозореца, за да не вижда очите ти и да не усети, че я лъжеш.“

— Ами щом го видях и...

— Действието дойде съвсем естествено — довърши вместо него тя. — Логично е. Но сте имали куража да го свършите докрай, наистина да го направите.

„Погледни пак към нея.“

— Нямах друг избор.

Усмивката ѝ бе топла.

— Видели сте какво е положението, разбрали сте какво искате и сте направили каквото е трябвало. Знаем как е.

— Не беше точно съзнателно съставен план — отвърна той.

Тя пак отметна косата си.

— Плановете изобщо не се реализират така, както са замислени. Някога имах план да срещна рицар в блестяща броня.

— Мислех си, че сте го срещнали.

— Фарън ли имате предвид?

Кол кимна.

— В последно време той е повече Мерлин Вълшебника, отколкото сър Ланселот.

Влакът продължаваше да лети.

— Как се запознахте? — попита инспекторът.

— Вие да не сте историк?

— Нещо такова.

— Наистина ли? — Тя го остави да усети иронията ѝ и погледна през прозореца. До залез не оставаше много време.

— Бяхме в една и съща подготвителна група. В „Мултинационална бизнес апаратура“, Санта Круз. Назначени в рамките на политиката за даване на възможности на жените и малцинствата. Една странна жена. И един чернокож — не точно бивш затворник, тъй като присъдата му беше анулирана. През първите няколко месеца носеше очила. Фарън има отлично зрение. Очилата криеха огъня в очите му. Но ако бяхте там, сигурно щяхте да усетите дима.

— А вие сте били там — отбеляза Кол.

— Повече, отколкото белите типове от МБА в закопчани догоре бели ризи и свършени вратовръзки. Те се страхуваха от мускулите му, а не от ума му.

— А вие от какво се страхувахте?

— От абсолютно всичко в него — призна Лорън. — По дяволите, той беше всякакъв: злобен чернокож радикал и избуял в затвора истински гений, който си пробиваше път в големия бизнес.

Тя срещна погледа на Кол.

— Знаете ли, че бяхме любовници?

Ритъмът на влака беше като сърдечен пулс: туп-туп, туп-туп.

— Щом ще сте историк — рече тя, — трябва да сте наясно с миналото.

— Кога престанахте да се боите от него? — попита той.

— Ако ми кажете, и двамата ще знаем.

— Съмнявам се, че изобщо някога сте се страхували от нещо — рече Кол.

— Страхът е удивително нещо. — Лорън сви рамене. — Стига да си сложиш съответната маска, ще се изненадаш какво си в състояние да направиш и какъв можеш да бъдеш.

Влакът фучеше покрай складовете и фабриките в сумрачните предградия. На една тухлена стена се мярна реклама: „Гарантирано унищожаване на секретна документация“.

— Мислех си, че работата на рекламните агенти е да говорят — каза Лорън.

— Не съм съвършен — отвърна Кол. — Защо сте била странна?

— Аз съм от Калифорния — рече тя. — Там вярваш на всичко, каквото ти кажат. Дискомузиката не беше единственото, което се разпространи през седемдесетте. Пък и бях млада.

— И сега не сте стара.

— Горещо-долу на една възраст сме и не можем да заблудим никого.

— Може би не е чак толкова зле — излъга той. — Сърфистка ли сте били?

— Ами! Мама умря, когато бях на десет — по цял ден цигари и чукане по клавишите на касовия апарат в „Джайънт Фуудс“. Това беше преди ние, компютърните гении, да измислим скенерите и щрих кодовете. Татко беше на държавна работа — когато бе трезвен. Какъв ти сърф! Имахме пари колкото за второкласно училище.

— Би могло да е и по-зле.

— Сякаш не знам.

— И после се появи Фарън.

— После се появи Фарън. Дори не смеех да го заговоря, докато... един ден на паркинга той се приближи и... и постави длан на ръката ми. Най-невинно. Но очите му направо ме изгаряха. „Не се тревожи — каза той, — можем да идем на по-добро място.“

— Изглежда, е бил прав — рече Кол.

— Отначало не изглеждаше така. Но още бях толкова млада... Не бях в състояние да проумея всичките му ходове. Сега обаче в борбата на бивш затворник срещу някой наперен корпоративен ръководител не бих се поколебала да заложа на затворника. Той играе така, сякаш ще си изяде ушите, ако не успее да се подсигури отвсякъде.

— Фарън прекара най-големия расист във фирмата — който случайно беше и от големите клечки във фирмата — продължи тя. — Гаднярът му с гадняр вдигна страхотен скандал, наричаше го „негро“, каза му, че защото е чернокож, никога няма да постигне нещо повече от това да чука на клавишите.

— И Фарън му го е начукал — каза Кол.

— Бил ли си в затвора? — попита Лорън.

— Случвало ми се е — отвърна той. — И как двамата с нашия лидер сте стигнали от онази компания...

— До този влак ли? С помощта на един страхотен адвокат от Сан Франциско и няколко записа на Фарън. И МБА, изправила се пред опасността от милиони долари разходи по съдилища, от стачки и така нататък се съгласи да си плати. Фарън получи пари в брой, а също двайсетгодишен договор за разработка на спомагателен софтуер за всички компютри в МБА. Задължението беше едностранно: МБА трябваше да купуват само от Фарън, но той можеше да продава на когото си иска. Мислеха си, че дават на „момчето“ няколко долара и незначителен договор да им продава „спомагателен“ софтуер, който така или иначе им трябва. Смятаха, че евтино са се избавили от него и че в същото време са извлекли изгода от това.

— Но после са разбрали, че софтуерът на Фарън контролира всичките им компютри — каза Кол.

— И компютрите на всички останали. Той притежава бензина за информационната магистрала. И го продава туба по туба.

— Изобщо не беше толкова лесно — продължи тя. — Парите на фирмата свършиха, разработването на софтуера закъсняваше, складът ни изгоря. Фарън не се отказа. Помогнаха парите от застраховката за пожар.

— И ти вече си била с него — каза Кол.

— А можех ли да не бъда? — замислено се усмихна Лорън. — Фарън се нуждаеше от някой, който да се занимава с подробностите, докато той разработва големите програми. Аз пък се нуждаех от някой, който ужасно да се нуждае от мен и който да притежава достатъчно магнетизъм, за да ме задържи.

— И още си с него.

— Не като преди. Магнитите губят заряда си. Но след като всичко свърши, аз продължавах да съм номер две в неговата империя,

по-могъща, отколкото изобщо съм сънувала, по-богата, но... Какво правиш, когато стигнеш там и все още ти остава много време?

— Не знам — отвърна Кол. — Ти какво направи?

— Продължих — каза тя. — После започна всичко това. Веднъж, когато се опитваше да ме накара да проумея защо се отказва от всичко онова, за което аз — ние — бяхме работили толкова усилено, той ми каза, че сякаш някой е заредил в него основна програма. И после го е включил, за да може да вижда. Казах му, че вече съм взимала LSD. Когато действието свърши, можеш да мислиш само за нова доза.

— Но си останала с него.

— Може би защото искам да видя докъде ще доведе всичко това.

— Докъде ще доведе теб ли?

— Каж ми, когато стигнем, става ли?

Влакът се носеше напред.

— Длъжник си ми — каза тя.

— Какво?

— Ти рискува живота си, за да спасиш бившия ми любовник, настоящия ми шеф, моя гуру. Разбира се, постъпил си адски глупаво, но въпреки това си сладур.

— Сладур ли?

Тя докосна подутата му буза.

— Боли ли?

— Ох, не пипай. — Лорън бавно свали ръката си и той попита: — Защо да съм ти длъжник?

— Ти се опита да окажеш съществено въздействие върху живота ми. Без да съм те молила. Затова сега си ми длъжник. Пък и ти казах тайните си. И тайните на Фарън. Докато беше обикновен наемник, ти имаше законно задължение да ги пазиш. Но след като си решил да станеш герой, задължението ти е морално.

— И какво ти дължа? — попита Далтън.

— Просто вече никога не можеш да ме предадеш.

Кол я погледна. Очите ѝ бяха кафяви.

— Ако го направиш — каза тя, — завинаги ще ти тежа на съвестта. Освен това си длъжен да ми кажеш защо един рекламен агент се хвърля срещу пушка и ходи като пума. Но сега ми остават само два часа път и после ще трябва да се сблъскам с реалния свят. Събуди ме, когато стигнем, става ли?

И затвори кафявите си очи, без да дочака отговора му.

Влакът тракаше в мрака. Самотен прожектор освети група дървета край релсите. По лицето, затворените очи и неначервените устни на Лорън падаха кичури кестенява коса. Нощта фучеше покрай студеното стъкло.

Сали вървеше по прехода между седалките. Влакът се люлееше. Кол трябваше да е някъде в предния вагон.

— Здравсти — каза Фарън Сиърс. Седеше с лице към локомотива. В скута му имаше лаптоп, екранът излъчваше синя светлина.

— Заповядай — покани я той, вдигна якето си от отсрещната седалка и го пусна на пода до краката си. — Поседни при мен.

Бодигардът с военната подстрижка седеше оттатък пътеката.

— Ти работиш — каза Сали. — Не искам да ти преча.

— Просто си играя. — Той се обърна към бодигарда. — Добре сме.

Мъжът се изправи, кимна и тръгна към Монаха. Празната седалка срещу Фарън притегляше Сали като магнит.

— Седни де — подкани я той. — Прави ми компания. Пътуването е дълго.

Имаше също толкова основателни причини да остане, колкото и да продължи. Тя седна и ръцете ѝ загладиха гънките на панталоните ѝ, сякаш бяха прекалено къса пола, която трябваше да придърпа под коленете си.

— С какво се занимаваш? — попита Сали.

Фарън остави лаптопа до себе си.

— Знаеш ли какво е Интернет?

— Предпочитам ти да ми кажеш.

— Интернет е като гигантски електронен кибернетичен колектив, в който може да се включи всеки, разполагащ с компютър и телефон, мрежа от общи данни. Действа денонощно. Интернет е постоянно нарастващ организъм.

— Какъв организъм?

— Каквото се получи — отвърна той. — Ако Джордж Оруел беше писал за действителната 1984 година, щеше да отбележи, че това е годината, през която Интернет е събрал хиляда потребители,

предимно в САЩ. Сега го използват почти седемнайсет милиона души от стотина страни: обикновени хора, а не „Големия брат“.

— И сега се... занимаваш с това? Тук и сега?

— Не съм свързал лаптопа си с мобифон и не съм влязъл в Мрежата, но последния път, когато го направих, качих пощата си.

— Електронната поща?

— Да — потвърди той. — Ние създадохме първия „политически“ клуб в Мрежата — „място“ в киберпространството, където можеш да се свържеш с мен и с другите хора, свързали се с мен. Табло за обяви. Интерактивен файл със съобщения и въпроси от всеки, който влезе в него.

— Колко души го използват?

— Около сто четирийсет и седем хиляди.

— Сто четирийсет и седем хиляди!

— Не всички едновременно. Във всеки един момент моят клуб има около две хиляди потребители. Съобщения и въпроси, отправени към или за мен.

— И какво правиш с всичко това?

— Свързвам се — отвърна Фарън. — Преглеждам съобщенията. Когато някое ме... вдъхнови, оставям коментар. Въпросът и моят отговор се записват, така че всички да могат да ги прочетат.

— Всички, на които компютърът казва, че си отговорил — отбеляза Сали.

Фарън се усмихна.

— Създадох система за сигурност на клуба, която надхвърля моята парола. А и паролата ми — никой не я знае, даже Лорън.

— Значи имаш една тайна от нея.

— Както и ти имаш тайни от Кол. — Той кимна към лаптопа. — На всеки четирийсет и пет дни моят клуб се прочиства. Цялата ми кореспонденция се праща в постоянен би би ес и се разпечатва в десетина университетски библиотеки, които спонсорирам.

— Словата на председателя Фарън, запазени за вечността.

— Толкова лошо ли ти е мнението за мен?

— Не, аз... Не. Просто се пошегувах.

Усмивката му бе опрощаваща.

„Не прави това!“ — помисли си тя и каза:

— Лично се свързваш със своите избиратели и в същото време все едно че държиш реч пред цялата страна.

— И всеки, с когото се свържа, осъществява лично присъствие в нещо, развиващо се благодарение на нас.

— Проповедта на планината — промълви тя.

— Абсурдно грандиозно сравнение — отвърна Фарън.

— Какво? — Сали поклати глава. Мислите й препускаха. — Речта, днешният митинг в Нюарк... Всъщност не беше много голям.

— Не беше ли? — попита той.

Тя го погледна неразбиращо.

— Пуснахме съобщение за него вчера. Само едnodневно предизвестие — и все пак събрахме над триста души — като не смятаме ченгетата, доброволците, платения персонал и агентите от ФБР под прикритие.

— Бяхме само двама.

— Да де.

— Защо?

— Организирането на традиционните политически митинги продължава дни наред с надеждата да окажат въздействие, да бъдат забелязани. За успеха им се съди по действителния брой на присъстващите. При цялата бързина, с която обявихме за митинга, истинско чудо е, че изобщо дойде някой. А и медиите бяха там. Ще стане страхотен материал. Освен това вчера съобщихме по Мрежата, че в Нюарк ще бъде разкрита „суровата действителност“. Когато потребителите на Интернет видят това, когато сравнят данните с информацията в традиционните медии, когато извикат речта ми от Мрежата...

— Светът ще напрегне слух, за да те чуе, защото шепнеш — каза Сали. — А с компютрите и Интернет те вече имат уши.

— Някои потребители даже могат да качат видеоинформация за събитието в компютрите си. Да я имат винаги, когато поискат, свободни от каквито и да било структури на телевизионните мрежи.

— А сега някой иска да те спре — отбеляза тя.

— Не се тревожа за това — отвърна Фарън. — Вече е прекалено късно. Аз съм тук. Няма никакво значение какво би могло да се случи.

— Струва ми се, че разбирам — рече Сали.

— Иска ми се да можех да кажа същото за себе си. Знам какво означава част от всичко това, но не съм в състояние да го обхвана в неговата цялост — то се развива извън мен. При това светкавично.

— Накъде ни водиш ли?

— Не, въпросът е къде сме сега и къде отиваме.

Сали все така го гледаше.

— Трябваше да има някой като мен — продължи той. — По-добре като мен, отколкото като Хитлер, Распутин или Чарли Мансън. Мрежата вече се превърна в политически инструмент: до нея се домогват десните организации, както и „официалните“ кандидати за президент. Сепаратистките бунтовници в Мексико завързват червени кърпи на лицата си и стрелят по членовете на правителството с М-16 — и организират кадрите си по Интернет. Пътят никога не съди онзи, който върви по него. Но това, че аз вървя по него в своята посока, може да ни имунизира срещу кибернетичните чудовища.

— Не разбирам начина ти на мислене — каза тя.

— Аз също.

— Накъде отиваш с всичко това? — прошепна Сали.

— Сега съм тук — усмихна се той. — С теб. Във влака.

17.

— Значи имаме двама убити от лошите — каза на Кол и Сали Ник Шърман в секретната квартира на ФБР, разположена в един тих вашингтонски квартал. Беше закачил на стената снимките на двете жертви.

— Кристофър Дж. Харви, трийсет и девет годишен — продължи Ник и посочи снимките на мъжа в черно яке от изкуствена кожа, направени по време на арестите му, в затвора и след смъртта му. — Хулиганска проява на деветнайсет, излежал една година в Орегон. Преместил се в слънчева Калифорния, последвали много арести, после го хванали с джоб, пълен с хапчета. Излежал втора присъда във Фолсъм.

— Лош номер две — каза Ник, като се прехвърли към втората група снимки от Айдахо, затвора и арестите на татуирания мечок. — Брайън Лъстър, четирийсет и шест годишен. Брайън се включил в „Ангелите на ада“ и излежал две тежки присъди, първата за палеж, втората за амфетамини. В досието му са регистрирани десетина ареста за нападение срещу хора, още два за палеж и един за въоръжен грабеж. Някаква жена подала жалба за изнасилване срещу него, после я оттеглила. Според лосанджелиското полицейско управление е участвал в пребиването до смърт на собственик на корейски магазин по време на обир.

— Нашите момчета са се срещали — отбеляза Кол.

— Да, във Фолсъмския университет^[1] — отвърна Ник. — Където и двамата са влезли в „Арийска Америка“.

— Главорези — каза Сали.

— Не, стилът им не е такъв — каза Кол. — Според архива на Бюрото АА се състои от седемдесет процента бивши затворници. Рокери, компютърни гении и хакери. Връзки с Европа.

— Били са в киберпространството — рече Сали. — Също като Фарън.

— Киберпространство ли? — ухили се Ник. — И там ли си ходила?

— Само по работа.

— Можем ли по-тясно да свържем Лъстър и Харви с АА? — попита Далтън. — Да открием какво са правили, преди да бъдат убити в Айдахо?

— Имаш дващсет агенти, които работят по въпроса — отвърна Ник.

— Искат да убият Фарън, защото е чернокож — каза Сали.

— Недей да твърдиш нищо, ако не си сигурна — възрази Кол. — Защото приемеш ли някакво мнение, ти пренебрегваш всички други възможности. Не трябва да стесняваме кръга, докато не се приближим до убиеца.

— Може би онова, което тази вечер ще ти доставят шефовете, по-бързо ще ни отведе при него — каза Ник.

Сервитьорката се прозяваше в сепарето до вратата. Барманът гледаше късна телевизионна дискусия с някакъв политик. Двамата мъже в едно от сепаретата в дъното не обръщаха внимание нито на телевизията, нито на бирите си.

Мъжът срещу Кол отмести студените бутилки встрани и каза:

— Не искам да ти знам името, не искам и ти да знаеш моето. Не нося записващо устройство, за теб ще е най-добре също да не носиш.

— Ние сме федерални служители от една и съща институция — каза Кол. — Имаме законно право да разговаряме и да обменяме информация.

— Може и да е така. Но ако някой като нас направи дори само една непредпазлива стъпка, с един удар на съдийското чукче ще идат в кенефа години работа.

— Какво са ти казали шефовете? — попита Кол.

— Че си представител на Министерството на правосъдието, който разследва евентуална опасност за гражданските права на Фарън Сиърс.

— Съобщиха ли ти кои точно права?

— Едва след като им казах да вървят на майната си, ако не ми снесат повече информация. После казаха, че някой искал да го убие.

— Да.

— И това ли е целта на разследването ти? Или търсиш начин да ни запушиш устата отвътре, под претекст, че е възможно да нарушаваме гражданските права на Фарън Сиърс?

— Прекалено дълго си работил във Вашингтон.

— Личи, нали?

— Издирвам престъпници, които вече са убили двама души.

— Да не се майтапиш?

— Нямам време за майтапи.

— Недей да ми приказваш за време. Жена ми смята, че единствената причина, поради която не сме разведени, е, че никога не оставам къщи достатъчно дълго, за да забележа, че бракът ни се е разпаднал. Единствената вечер, когато се опитах да си тръгна от службата навреме, ме повикаха на Петия етаж, наредиха ми да се срещна с теб — който и да си ти — на това никакво място и да ти разкажа какво е известно на Министерството на правосъдието за Фарън Сиърс и неговата империя.

— Не знаех, че министерството разследва Сиърс.

— Официално не сме го разследвали. Проверяваме информацията като част от текущите си задължения за контрол.

— Това ли е публичното ви изявление? — попита Кол.

— Нашето публично изявление е, че не коментираме. Не можеш да пуснеш бомба като тази — че Министерството на правосъдието извършвало разследване. Ако го направиш, Уолстрийт ще ти пусне кръв. Особено след като федерален съдия е отхвърлил опита на шефовете ти да сключат сделка със засегнатата страна.

— От кой отдел си? — попита Кол.

Непознатият отпи от бирата си.

— По принцип преследваме мафиотски адвокати, но повечето от нас се занимават с антитръстови операции.

— Проучвате Фарън Сиърс за антитръстови действия, така ли?

— Виж, детектив — каза юристът. — Вълнуващ е дори само фактът, че ние с хората ми сме способни да правим нещо повече от това да отговаряме на телефоните. През седемдесетте и осемдесетте всички бяха на страната на ония с големите пари — а ония с големите пари не искат антитръстови проблеми. Затова станахме част от проклетите правителствени механизми за контрол, а сега, след като

спестяванията и заемите вече са разграбени, гаранционните фондове на застрахователните компании са пресушени и средните корпорации са унищожени, ни канят обратно на масата. Така или иначе, законодателството ни е изостанало на светлинни години, за да се справи с всичко — от японските компании до октопод като Фарън Сиърс, който оперира с продукти и процеси, несъществуващи по времето, когато са били писани основните ни закони.

— Не сте започнали да се занимавате с Фарън Сиърс само затова — каза Кол. — Кой ви насъска срещу него?

Непознатият го погледна изпитателно.

— И аз съм работил във Вашингтон — поясни Далтън.

— Тогава знаеш какво е да си претрупан с работа федерален служител без достатъчно ресурси. Дават ти папката с уликите, фактологичните материали и напътствията — има достатъчно основания и вече свършена подготвителна работа, за да започнеш разследване — и проверката тръгва.

— Кой ви подхвърли информацията срещу Фарън?

— Получихме съмнителни факти и насоки от различни източници. — Юристът се усмихна. — Според теорията на антитръстовото законодателство, ако можеш да държиш пазарите свободни и отворени, когато някой се опита да измъкне повече, отколкото е законният му дял, другите получават възможност да го обвинят и завинаги да разрушат реномето му.

— Получили сте оплаквания и уличителни материали от конкурентите му, така ли?

— Някои персонални съмнения, да.

— Ясно. — Кол се замисли за миг. — Някой от Капитолия насъскавал ли ви е срещу Фарън?

— Някои членове на юридическата комисия са загрижени за новите антитръстови явления, да.

— А кой плаща за изборните им кампании?

— Помисли малко повече: един сенатор, който е загрижен за могъща сила в нашата страна, не подлива непременно вода на някоя група с конкретни интереси.

— Всеки сенатор ли имаш предвид?

— Добре де, може би един-двама от тях са загрижени, защото определени дългогодишни поддръжници на политическите им позиции

смятат еди-какво си, но големият тласък наистина идва от членове на комисията, които изпитват основателни опасения.

— Кой преследва Фарън Сиърс? — попита Кол.

— Можеш да станеш милиардер като смазваш милионери.

— Как и кой? — настоя Кол.

— Официално ли?

— Целият ни разговор е неофициален — отвърна инспекторът.

— Не си ли спомняш?

— Спомням си, разбира се. — Юристът пресуши бирата си. — Сиърс изгражда империята си като разгърнатата племенна мрежа. Или като компютърна мрежа. Всичките му служители получават процент от печалбите от конкретните си операции, както и дял от печалбата на корпорацията майка. Той финансира със заеми външните амбиции на хората си. Те започват свой собствен бизнес — не само в областта на компютрите: магазини, обществени перални, частни училища, бензиностанции, какво ли не. И това се гарантира със заем от някоя от компаниите му или от техните пенсионни фондове. В замяна Сиърс притежава трийсет процента от предприятието. После той се погрижва всичките му служители и дилъри да разберат, че ако работят със съответната „независима“ компания, ще подсладят портфейла си чрез плана за разпределяне на процент от печалбата. И империята се разраства.

— Това законно ли е?

— Дотук да — отвърна антитръстовият експерт. — Хоризонталните монополи са почти невидима единица в регулационното законодателство. Те следват правилата достатъчно, за да избягват каквито и да било присъди.

— И как нарушава правилата Сиърс?

— Чрез СНС: страх, несигурност и съмнение. Например някой иска да пусне на пазара конкурентен продукт, а Фарън пуска слуха, че продуктът може да не е съвместим със системите на потребителите, и тъй като системите им са свързани с основната игра, никой не иска да рискува, като закупи новата играчка на конкурента. Освен това той задушаваш конкуренцията с рекламиране на софтуер, който е все още в процес на разработване. Компанията му съобщава за дадени продукти години преди да бъдат готови за пазара и плаши конкурентите си, които не могат да рискуват с разработването на собствените си

варианти, защото Фарън ще ги изхвърли от фабриките. Но рекламираният софтуер не съществува и може никога да не се появи. Той е призрак, който плаши конкуренцията. Договорът на Фарън с МБА означава, че ги кара да налагат продукта му в света. Ако си изобретател, ти ще се опитваш да работиш с неговите хора, за да се увериш, че изобретението ти отговаря на съществуващия пазар. Имаше обвинения, че Фарън е крал от такъв „информационен обмен“, че е съсипвал хората със собствения им гений. Още нещо — ако реши, че иска да се конкурира с теб, той ще смъкне цената на продуктите си. Компаниите му ще понасят загуби години наред, само за да разсипят конкурента му. Корпорацията майка финансира операцията и когато поставят пазара на колене, цените отново скачат.

— Кого е съсипал — искам да кажа, сериозно?

— Обикновено само осакатява, не убива. Остава конкуренцията достатъчно силна, за да продължава да съществува, за да запази мита за свободния пазар.

— Имаш име — каза Кол.

— Имам жертва с мотив — отвърна юристът.

Кол го гледа, докато другият не му съобщи името.

— Но шансът е съвсем малък — прибави той.

— Същият човек ли ви е дал информацията срещу Фарън Сийрс?

И е оставил на министерството отговорността да направи нещо?

— Не.

От телевизора се разнесе смях.

— Знаеш ли кой е насочил ръката на министерството към Фарън?

— Имам двама бивши помощници на министъра, работеха по антитръстовите операции. Сега са „частници“ в мегакомпаниите и ме информират за клиентите си. Освен това имам конгресмени, сенатори...

— Но нямаш намерение да ми кажеш кои, нали? — отбеляза Кол.

— От Петия етаж ме предупредиха да внимавам — отвърна юристът. — Не искаме да излагаме на опасност разследванията си.

— Ясно — каза Кол.

— Виж сега — продължи юристът, — хората, които могат да накарат Конгреса да се размърда, искат просто да свършим работата. Те не наемат убийци.

— А ти имаш ли опит с хора, които наемат убийци?

— Питай професорите ми в Харвард: корпорациите не се забъркват в убийства. — Антитръстовият експерт погледна празната си чаша, после каза: — Слушай, не знам кой се опитва да убие Сиърс. Много хора не биха имали нищо против да го видят мъртъв. Много хора биха направили от това големи пари. Разбираш ли, той е адски добър. И никой не знае колко влияние купува с милионите долари, които влага в политически кампании. Но не знам дали е извършил престъпление, или е виновен просто защото се е превърнал в независим политик и икономическа сила.

— Знаеш ли защо шефовете ти ме насочиха към теб? — попита Кол.

— Господи, да не искаш да кажеш, че може да имат предвид нещо друго, освен стремежа да служат на закона и правосъдието?

Двамата се засмяха.

— Виж — каза юристът, — ако заключението, до което съм стигнал в работата си, както и малкото, което ми казаха те, и малкото, което ми каза ти, е вярно, всичко това всеки миг ще експлодира. Навярно сърцата на нашите шефове им подсказват, че онова, което ми е известно, може да ти е от полза, така че би трябвало да ти го кажа. Но мисля, че това не е свързано нито със сърцата, нито с ума им. Мисля, че ни срещат, за да си прикрият задниците. Вече могат да заявят, че са направили всичко възможно, за да се погрижат реакцията им към тази бъркотия да е „изцяло координирана“ или други подобни рекламни лайна.

— Но съм сигурен — каза федералният служител, докато излизаше от сепарето, — че ако допуснеш Фарън Сиърс да бъде убит, искам да съм колкото се може по-далеч от теб.

[1] Затворът във Фолсъм. — Б.пр. ↑

18.

Според засеченото съобщение до убиеца само след петнайсет дни навлизаха в Зоната за свободен отстрел.

Агентите от ФБР бяха прекарали 3112 часа в сравняване на престъпните биографии на Брайън Лъстър и Кристофър Дж. Харви. Анализираха доклади на Агенцията за контрол на наркотиците, БАТО, Вътрешната данъчна служба, полицията и Бюрото по затворите. Разпитваха затворници, ченгета, затворнически надзиратели.

Съдебните стенограми показваха, че Лъстър и Харви са се движили в деловата част на престъпния свят — по-точно в търговията с наркотици. Татуираната мечка Лъстър беше бил наставник на облечения в лъскаво яке Харви. При нужда бяха използвали други престъпници. Лъстър плащал данък на мафията в северна Калифорния. Дватамата с Харви бяха държали апартаменти в Бъркли. Двете жилища бяха обискирани. Телефонните им разпечатки не показваха нищо. Касови разписки, напъхани в джобове на джинси и извадени от кошчетата за боклук, свързваха мъжете със стоянки за камиони и мотели в Калифорния, Орегон, Вашингтон, Невада, Монтана и Айдахо.

Мотоциклетът на Лъстър бе вдигнат на трупчетата във взет под наем гараж. В резервоара му имаше пластмасова бутилка. Изследванията откриха в нея следи от наркотик. В микробуса му хората от съдебномедицинския екип намериха следи от опиати, човешка кръв и отпечатыци на Крис Харви.

В апартамента на Лъстър бяха открити револвер с рязана цев, краден 9-милиметров пистолет, 44-калибров „Магнум“, пушка 30/06, муниции, войнишки нож, оловна тръба, увита в черна лепенка, запалителни вещества и часовникови устройства. Бяха намерени също няколко книжлета на „Арийска Америка“, ку-клукс-клан и нацистки организации срещу чернокожите, евреите, имигрантите, белите предатели, католиците и индианците.

— Тоя тип е мразил всички — каза Ник.

Сали посочи една снимка, направена по време на обиска — купчина расистки книги беше покрита с две стари кутии от пица, — и каза:

— Не мисля, че Лъстър си е паднал много по четенето. Просто е трупал омраза. Като че ли ги е стоварил тук и е забравил за тях.

Родителите на Лъстър бяха починали. Нямаше братя и сестри. Бившата му неофициална съпруга бе изразила желание да се изпикае на гроба му.

Един рокер каза на агентите:

— Лъстър беше подъл кучи син. Изпълняваше си сделките, но гледаше да отхапе и парче от теб.

— За него „Арийска Америка“ беше инвестиция — каза им един затворник. — В пандиза даже яките трябва да се включат в някоя група, а АА беше най-силната.

Що се отнася до Харви, друг затворник им каза:

— Крис направо се лепеше за големите перковци. Искаше хората да загубват ума и дума, когато влезе в някоя стая. Винаги се хвалеше какъв главорез е и какви главорези познава. Тъй че когато истинският главорез Брайън му позволи да се влачи с него, Крис реши, че е умрял и се е възнесъл в рая.

Кухненският стол на Крис Харви бе пъхнат под масата, дрехите му видяха на закачалки, на стената като по конец бяха налепени средни страници от списания с голи жени. По екраните на трите му крадени телевизора нямаше и прашинка. Писмата от надзорниците по условното му освобождаване и един оръфан гимназиален бележник бяха поставени в картонена кутия в килера наред с гаранционна карта, показваща, че е купил червена тойота.

— Онзи старец в мотела, където е бил убит Лъстър, каза, че двамата мъже, наели стаята, са пътували с червена кола — рече Ник.

— Точните му думи бяха „беше нещо японско“ — прибави Сали.

— Къде ли е сега тойотата? — попита Кол.

В апартамента на Крис Харви в Бъркли откриха кутия 22-калиброви патрони от същия вид, с който беше убит неговият идол Брайън Лъстър.

— Убиецът прерязва гърлото на Крис в планината — каза Кол, — взима пистолета на Крис, убива Лъстър...

— После се прави на Каспър Призрака и изчезва — довърши Ник.

— Г. — поправи го Кол. — Името му е Г.

Най-близката известна роднина на Крис Харви беше проститутка, която се смяташе за „нещо като гадже“ — това според нея означаваше, че е взимала от него пари като подаръци, а не като заплащане.

— Ама адски се страхуваше да не гепи СПИН — каза тя на агентите. — Винаги безопасен секс, нали загревате, и никога не искаше да го направим наистина, толкоз се плашеше.

Агентите убедиха проститутката да даде кръв, за да разберат дали следите от ДНК по чаршафите в апартамента на Харви не са на някой друг. Жената се оказа серопозитивна. Когато ѝ го съобщиха, тя ги нарече „лъжливи кучи синове“ и избяга.

Все пак от нея научиха, че родителите на Крис Харви са починали. Единствената му известна роднина беше сестра му, която, както се изрази проститутката, „хич не искаше да има нищо общо с Крис“. Затворническите архиви не показваха между двамата да е имало контакт. Издирването на сестрата стигна само до шофьорска книжка от Невада с изтекъл срок и до някаква бивша съседка, която била чула, че сестрата напуснала града и пак започнала да пие.

— Всичко води към Айдахо — каза Кол на Ник и Сали. — Били са убити там, действали са там, там е и телефонната кабина, свързана с Фарън. И накрая, там е Робърт Слоусън.

Робърт Слоусън бе приятел на Брайън Лъстър. Дватамата се бяха засекли в затвора във Фолсъм. Живееше на един час път с автомобил от мястото, където бяха убити Лъстър и Харви. И освен това беше националният командир на „Арийска Америка“.

В единайсет сутринта в сряда инспектор Далтън Кол и детектив Ник Шърман седяха на задната седалка на автомобил на Бюрото в Мейсънвил, Айдахо — родният щат на Робърт Слоусън. Колата бавно се движеше по улицата в провинциалния американски град. Мръсен сняг, голи дървета, къщи, които се нуждаеха от боядисване. По осеяния с дупки път се тътреше краставо бяло куче.

„Сега или никога“ — помисли си Кол. Децата бяха на училище, възрастните на работа. Половин час преди това на полицията бе наредено да не се намесва и да прекрати радиовръзката. Ако някой от

ченгетата беше шпионин и се обадеше, приемниците на Бюрото щяха да го засекат. Получилите съдебно разрешение подслушватели и системи за аудионаблюдение на Бюрото показваха, че всички издирвани обекти са на място.

— Лоша идея — каза Ник.

— Не можем да чакаме по-добра — отвърна Кол.

— Само се пази — рече детективът.

Отпред седяха двама агенти с канадки над бронираните си жилетки. На таблото пред тях лежаха автомати.

— Ще опитам. — Кол зареди револвера си и го прибра в джоба на шлифера си.

После слезе, качи се в колата, която ги следваше — шофьорът се разкара — и потегли — сам.

В южната част на града го очакваше комплекс, заобиколен с триметрова телена ограда. На стоманен стълб се вееше американското знаме. От портала до предната врата на една триетажна бяла дървена къща водеше разнебитен тротоар. На десетина метра от нея имаше ниска тухлена постройка с три стоманени врати. На две от тях бяха окачени табели:

„Д-р Питър Смит
манотерапия и хомеопатия“

„Американска корпорация за витамини и чисти
храни“

Кол спря колата до домофона на оградата.

— Добро утро — разнесе се женски глас. — Какво обичате?

— Далтън Кол, ФБР. Идвам да се срещна с Робърт Слоусън.

Изминаха трийсет секунди. Четирите автомобила на Бюрото, пълни с агенти, вече трябва да бяха заели позиции в Мейсънвил.

— Кой си ти бе? — изтътна мъжки глас от домофона.

— Далтън Кол, агент от ФБР. Кажете на Слоусън...

— Имаш ли заповед за обиск? За арест? Призовка?

— Не, не е нужно...

— Тогава нямаш право да влизаш тук.

— Не бъди толкова сигурен. Кажи на Слоусън, че съм тук, за да му помогна.

— Върви по дяволите.

— Бързаш — каза в домофона Кол. — Ти ще отидеш по дяволите, ако не престанеш с тези глупости и не ме пуснеш да се срещна със Слоусън.

Изтекоха две минути. Газовете от работещия на празни обороти автомобилен двигател проникваха през отворения прозорец. От домофона се разнесе друг мъжки глас:

— Какво искаш?

— Да вляза. Къде да паркирам?

— Напиши ни писмо. Обади се и си уговори среща.

— Имате само един шанс да ви помогна и той е сега. — Бронираната жилетка под ризата го дразнеше.

— Не приличаш на негро. Евреин ли си?

— Единственото, което би трябвало да те интересува, е значката в джоба ми.

— Педераст ли си?

— Защо? На среща ли искаш да ме поканиш?

Домофонът пропука, после гласът каза:

— Паркирай колата при другите. После се върни на портала.

Кол остави взетия под наем автомобил до оградата, където имаше още девет коли с регистрационни номера от Айдахо.

Електронната ключалка на портата забръмча. Инспекторът я натисна и влезе на територията на личната собственост. „Беретата“ бе на хълбока му. Револверът тежеше в джоба на разкопчания му шлифер. Вратата на манотерапевта се отвори и към него закуцука сивокос мъж с канадка. Наближи го и любезно му кимна.

„Прозорецът на третия етаж: мъж с пушка. Продължавай да вървиш. Навън няма да те застрелят.“

На верандата излезе мъж с бръсната глава. Носеше черно кожено яке, ботуши със стоманени налчета отпред и дънки. Държеше 44-калибров „Магнум“.

— Този пистолет е съвсем законен, ченге — каза скинарят. Отблизо изглеждаше деветнайсет-двайсетгодишен.

— Какво тогава прави у теб? — рече Кол, мина покрай момчето и влезе в дневната, мебелирана със зелен диван, два изтъркани стола, малки масички и нацистко знаме на едната стена. На другата имаше флаг с яркочервени букви „АА“. Бели мълнии се спускаха на зигзаг от надписа към два червени силуета — мускулест мъж и прелъстителна жена с гъста коса. Ръцете им бяха вдигнати нагоре, за да поддържат мълниците. Отдолу с бели букви пишеше: „ЧИСТОТА, СИЛА, ЦЕЛ“.

Кол чу, че вратата зад него се затваря. Скинарят се облегна на нея. Пистолетът тежеше в татуираната му ръка. В дневната влезе мъж с бирено шкембе и пушка помпа.

— Носиш ли оръжие? — попита биреното шкембе.

— Естествено — отвърна Кол.

— Дай го — каза шкембето. — Хвърли го на дивана.

— Не.

Мъжът зареди пушката.

— Трябваше да го направиш, преди да вляза — рече Кол. — Къде е Слоусън?

Откъм трапезарията вляво от инспектора изкълтя глас:

— Какъв подслушвател носиш?

Робърт Слоусън стоеше облегат на касата на вратата. Черната му копнинена риза бе разкопчана, за да се вижда златната верижка с медальон с надпис „АА“ на шията му. Беше и с къси ръкави, за да се виждат бицепсите му на тежкоатлет. Посребрената му коса отговаряше на неговите петдесет и една години. Имаше белег от нож на лявата скула и черни кръгли очи.

„Седемнайсет години затвор“ — помисли си Кол: присъди, които представляваха само сенки на още по-големи ужаси.

— Нито записвам, нито предавам — каза инспекторът.

— Ще проверим — отвърна Слоусън.

— Само ме докоснете и ще ви се стъжни.

— Щом не носиш подслушвател — рече Слоусън, — думата ти е заложена срещу нашата. Може да ти е трудно да намериш вратата.

Скинарят на вратата се изкиска.

— Гледа ли предаването от Уейко? — попита Кол. Майната им на скритите в къщата подслушватели на Бюрото, които ще запишат неговите нелюбезни и потенциално незаконни заплахи.

Изад Слоусън се появи лъскава брюнетка с начервени устни, трико, тесни черни джинси и обувки с шпори.

— Боби...

— Командир! — изръмжа той.

— Да, адски извинявай. — Бузите ѝ почервеняха под грима. — Проверих, командире. Зад ъгъла има микробус и кола с три ченгета, а до представителството на „Форд“ е спрял още един автомобил с четирима души.

Очите ѝ претеглиха Кол от горе до долу. Рубинените устни се отвориха и извиха в ъгълчетата. С бавна и спокойна танцуваща походка тя отиде до дивана, седна и кръстоса дългите си крака. Изад Слоусън излезе друг мъж.

— Покажете ни документите си. — Човекът носеше тъмен костюм и вратовръзка, синя риза и очила с извити зад ушите рамки. — Аз съм адвокатът на господин Слоусън.

— Айгър — каза Кол и с лявата си ръка извади калъфа със значката от вътрешния джоб на шлифера си и го разтвори така, че да могат да прочетат служебната му карта.

— Господин Айгър — поправи го адвокатът.

„Господин Лорънс Айгър“ — помисли си Кол: бакалавърска степен от Айдахо, магистърска степен по право от Йейл. Трийсет и пет годишен, ерген. Самостоятелна практика в Мейсънвил. Завещания, продажба на недвижима собственост, пияни шофьори. Адвокат на „Арийска Америка“, на Робърт Слоусън, на разни компании за витамини и „здравословни продукти“. Съсобственик заедно със Слоусън на съседната сграда, в която тези компании опаковаха и разпращаха продукти за всичко — от рак до импотентност и оплешивяване — и в която бяха доставили компютърен хардуер за дванайсет хиляди долара. Освен това адвокат на манотерапевта, който освобождаваше под гаранция членовете на АА, арестувани из цялата страна.

— Документите ви изглеждат истински — рече Айгър. — Но ви идентифицират като инспектор, а не като агент. Това е висша длъжност.

— Имам известна власт.

— Е, супермен — обади се жената от дивана. — Значи си побърз от куршум? По-мощен от локомотив?

— Къде е сиамският ти близък? — попита Слоусън. — На вас никога не ви стиска да ходите сами.

— В такъв случай някой от вас трябва да работи за мен — отвърна Кол.

— Как пък не, мамка му! — изръмжа скинарят.

— Аз ще седна — каза Айгър и отиде до един от столовете. — Щом господин Слоусън е съгласен, нямам възражения да му обясните целта на визитата си.

— Тук сте прав. — Кол се намести на фотьойла, така че Айгър и предната врата бяха от дясната му страна, диванът и жената бяха пред него, а Слоусън отляво. Пистолетът в джоба на шлифера му тежко тупна по дървото на стола.

Слоусън направи рязко движение с глава. Биреното шкембе напусна стаята.

— Какво искаш, ченге?

— Тук съм, за да помогна — отвърна Кол.

Слоусън насилено се изсмя, важно отиде до дивана, плъсна се до жената и плесна с длан по бедрото ѝ. Тя дори не трепна. Мъжът започна да гали с лапа крака ѝ.

— Нещо не мисля, че проявявате желание да постъпите в организацията на господин Слоусън — рече Айгър.

— Вие ли се занимавате с мисленето тук? — попита Кол.

— Ей! — изръмжа Слоусън. — Нали си дошъл да се срещнеш с мен!

— Точно така.

— Да — изсумтя командирът. И започна да мачка крака на момичето по-силно. — Айде тогава, казвай, ченге.

Нататък по коридора, накъдето беше изчезнало биреното шкембе, Кол видя излъчване на компютърен екран.

— В последно време хората ти имат проблеми — каза той.

— Защо се интересуваш от нашите проблеми? — попита Слоусън.

— Един от членовете на организацията ти е бил убит.

— И си дошъл тук да ми го кажеш ли? — изсумтя командирът, вдигна дланта си от бедрото на жената и погали дългата ѝ коса. Тя дръпна глава — несъзнателна защитна реакция, която обаче накара Слоусън да престане да я гали и да прехвърли ръката си върху

облегалката на дивана зад нея. Тя се облегна назад и отпусна глава на бицепса му.

Слоусън видя погледа, който Кол отправи на момичето.

— Харесва ти, нали?

Адвокат Айгър умишлено не гледаше към никого. „Разбирам го“ — помисли си инспекторът.

— Ти с каква спиш, а, ченге? — Слоусън се усмихна като акула, подушила кръв.

— Не ме попита кой е убит — рече Кол.

— Искаш да кажеш кой е станал мъченик — поправи го Слоусън. — Ние сме готови да посрещнем смъртта.

— Убийството не е от компетенциите на федералните власти — каза Айгър. — А и моят клиент не е замесен в никакви престъпления.

— Хората ти не те ли интересуват? — попита командира Кол.

— Обичам всичките си братя и сестри от „Арийска Америка“.

— Тогава сигурно не ти остава енергия за нея — отбеляза инспекторът и кимна към момичето.

Слоусън поклати глава.

— Вие, ченгетата, ме преследвате вече четирийсет години. Откажете се. Приемете истината. Започнете да правите каквото трябва.

— Като теб — отвърна Кол.

— Ако ви стиска да стигнете толкова далече.

— Като Брайън Лъстър. И Крис Харви.

— Не съм сигурен, че си спомням тези имена.

— Искаш ли да видиш снимките от затвора, на които тримата сте заедно?

— А, да — каза Слоусън. — Онези момчета. Как са те, по дяволите?

— Брайън Лъстър продължава да е убит — отвърна Кол.

— Животът е курвенска работа, нали? — Слоусън погали момичето по косата.

— Лъстър и Харви са били от АА.

— Членуването в частна организация като АА е защитено от... — започна Айгър.

— Винаги ли оставяш адвокатът ти да ти изразява мнението?

— Свърши каквото имаш да вършиш — каза Слоусън. — И после се разкарай.

— Чух, че си имал и други проблеми. — Кол усети втренчения в него поглед на Айгър. — Проблеми с пощата.

— Никога не съм имал никакви шибани проблеми с...

— Да не би да говорите за незаконното задържане от страна на пощенските инспектори на законно транспортирани стоки от корпорацията на господин Слоусън на стойност няколко хиляди долара? — прекъсна го Айгър.

— Това се е случило вчера, нали? — каза Кол. — А не смятате ли, че утре може да се зададе и някакъв друг проблем?

— Готови сме да ви изслушаме, инспектор Кол — рече адвокатът. — Непременно отбележете това в съответните документи, които трябва да напишете.

— Вие сте сам, господин Айгър. Стотина юристи от Министерството на правосъдието могат да напишат планини от обвинителни документи, които да подадат в десетки съдилища. За защитата ви ще отидат адски много пари. Ако направите само една погрешна стъпка, ако подадем съответния иск, собствеността ви може да бъде поставена под заповор, да поискат счетоводните ви книги в съда...

— Ако подадем обвинение за тормоз — възрази Айгър, — всички тези глупости ще идат на боклука.

— Нали познавате проклетата правителствена машина — отвърна Кол. — Те имат повече кошчета за боклук, отколкото сте в състояние да напълните за цял живот.

— Накъде биеш? — Очите на Слоусън се бяха смалили до черни точки.

— Брайън Лъстър. Крис Харви.

— Четох вестниците — отвърна Слоусън. — Из тукашните места убийствата правят новините. Брайън Лъстър е бил гръмнат в някакъв евтин мотел. Помислих си, че го е направила сянката му. Щом имаш името на Крис, значи и ти мислиш така.

— Преди да продължим — обади се Айгър, — настоявам да определим правилата на този разговор.

Кол го стрелна с поглед.

— Законите на Уейко, адвокат. Законите на Уейко.

— Но вие не сте в Уейко — усмихна се Айгър. — Вие сте в Бялата родина — през 1986-а Айдахо, Монтана, Уайоминг, Вашингтон

и Орегон придобиха тази нова политическа идентичност. Ето защо правилата...

— Ако вие и вашите дебели щурмоваци и скинари се опитате да наложите силата си в тези щати, ще откриете, че ще е много по-трудно, отколкото сте си въобразявали.

— Ще видим. Според конституцията не сме длъжни да говорим...

— Искате да играете по конституционните правила само когато си мислите, че това е във ваша полза — прекъсна го Кол. — През останалото време пикаете на конституцията, американското знаме и всичко останало. Така че — правилата на Уейко.

— За обикновен инспектор — отвърна адвокатът, — искате прекалено много.

— Винаги получавам това, което искам.

— Нима? — прошепна жената.

— Млъквай, курво! — Слоусън сви ръката си и главата ѝ отскочи от бицепса му. Усмивката на момичето дори не трепна.

— Да започнем с Лъстър и Харви — каза Кол, като се чудеше дали знаят, че Харви също е убит. — А какво ще направи федералното правителство от там нататък зависи от това какво ще ни дадете вие.

Слоусън погледна към адвоката си. Айгър кратко му кимна.

— Лъстър е с нас, откакто влезе за първи път в пандиза — каза командирът. — Нищо не може да издигне съзнанието на човек така, както затворът. Крис се появи по-късно. Отначало внимавахме с него, искахме да сме сигурни, че двамата не са ченгета, които опитват да се внедрят в организацията ни.

Слоусън изтри с лапа устата си и облиза устни. Ръката му леко трепереше, когато я преметна на облегалката на дивана.

— Донеси ми нещо — каза на жената той. — Бира или нещо такова.

Кол забеляза, че тя хвърля поглед към Айгър, но не видя ответното изражение на адвоката. Момичето излезе от дневната със същата танцуваща походка, с която бе влязло.

— Какво вършеха за вас Лъстър и Харви? — попита инспекторът.

— Всички членове изпълняват дълга си като живеят...

— Остави тези глупости. Каква беше работата им в АА?

— Не са правили нищо за нас, откакто... хм, не знам, от последния път, когато Лъстър го пуснаха от пандиза — отвърна Слоусън.

— Имаме трима свидетели, които твърдят, че Лъстър е плащал на АА част от печалбите си от продажба на наркотици — блъфира Кол.

— Господин Лъстър ни пращаше парични помощи — каза Айгър. — Не ни е известен източникът на средствата му, но подобно на всички нестопански организации, ние можем и трябва да ги приемаме за законни. И предполагахме, че е подавал съответните декларации в данъчната служба. Наистина.

— Естествено — отвърна Кол. — Та какво правеха двамата за вас?

— Нищо! — каза Слоусън. — Мамка му, Харви дойде тук само щото така му каза Лъстър. За Лъстър ние бяхме просто поредната група, към която да се залепи. Беше с нас само когато това му носеше изгода.

Жената небрежно влезе в дневната с кутия бира за Слоусън.

— Хей — рече скинарят на вратата, — ами за мен?

Тя седна на облегалката на дивана, протегна стройните си крака към Слоусън и пръстите ѝ погалиха посребрената му коса.

„Челото му е потно — помисли си Кол. — Зениците му се свиват и разширяват.“

— Моят клиент и неговата организация от шест месеца не са имали контакт с въпросните двама души — каза Айгър.

— Не ми излизайте с този номер — отвърна Кол.

— Когато вестниците в Айдахо съобщиха за убийството на господин Лъстър, посъветвах клиентите си да прегледат документацията си и да преровят паметта си — продължи адвокатът. — Така че, ако се наложи, да сме в състояние да помогнем на компетентните органи.

— Като добри американски граждани — подметна инспекторът.

— Лоялни граждани на истинската арийска Америка — каза Слоусън.

— Ами останалата част от страната?

— Историята ще покаже — отвърна Айгър. Очите зад кръглите стъкла на очилата му бяха живи и проникателни.

— Наистина ли смятате, че историята ще работи за вас? По дяволите, Хитлер беше най-гадният от вас, а вижте какво стана с неговия хилядолетен Райх.

— Фюрерът допусна само една грешка. — Айгър бе спокоен като учител, поправящ ученик, сбъркал таблицата за умножение. — Фюрерът е надценил политическата зрялост на съвременното общество. Той е велик човек, трагично роден прекалено рано. Оставил е добротата и вярата му да надделеят над практичния му гений.

„Скачаш от стола, вадиш «Беретата» и се прицелваш за две секунди. Първи изстрел в челото на Айгър. Вторият очиства скинаря. Слоусън ще атакува от дивана — обръщаш се и стреляш... Достатъчно! Ти си служител на закона. А не ангел отмъстител. Не бъди като тях. Върши си работата.“

— И сега смятате, че обществото вече е... „зряло“ за вас, така ли?

Айгър се усмихна.

— Вижте Босна. Покритите с мръсотия хора в Руанда. Етническо прочистване. Движенията в Русия, в обединена Германия. Украйна. Този път няма да се наложи да завладяваме обществото, за да го спасим. Този път обществото ще дойде при нас, за да потърси спасение.

— И ще изстреби негрите, чифутите и всички останали — прибави Слоусън. — Никой няма да ми казва какъв съм и кво да правя.

Той отметна глава назад и пресуши бирата. Жената погали косата му. И хвърли поглед към Айгър.

— Единственият въпрос в тези ваши глупости — каза Кол — е дали всички ще свършите на електрическия стол.

— Нямах доказателства, за да ме заключиш за убийство! — извика Слоусън. — Ти...

— Да заключа „теб“ ли? — прекъсна го инспекторът. — А какво стана с „нас“?

— Ако искаш да закачиш на някой убийството на Лъстър, върви да намериш приятелчето му Харви! — кресна Слоусън.

— Убийството не е престъпление от компетенциите на федералните институции — повтори Айгър.

— Двама от членовете на АА са нападнали чернокожи лидери...

— Няма такова нещо като „чернокож лидер“ — възрази Слоусън.
— Даже когато зад тях са евреите и им дърпат конците, те...
— Конгресмени — каза Кол. — Учени. Бизнес...
— Аха — прекъсна го Айгър. — Конгресмени. Сега разбирам
защо са пратили инспектор.
— Гепихме те в крачка! — рече Слоусън.
— Моят клиент иска да каже — поясни Айгър, — че не сме
извършили престъпления срещу който и да е конгресмен, независимо
какъв е той. Ще оставим да ги унищожат силите на историята.
— Да се опита да удари конгресмен негро — изсмя се Слоусън.
— По дяволите, кой би си помислил, че Харви може да го направи?

Автомобилът на Бюрото се носеше по черния път през покритите
със сняг хълмове с такава скорост, каквато позволяваше законът.
Шофьорът беше оперативен агент от Айдахо, другият мъж на предната
седалка бе агент от групата за разузнаване в радикалните организации.
И двамата работеха по случая „Фарън Сиърс“. Отзад седяха Ник и Кол.

— Проблемът с АА е — каза инспекторът, — че си падат по
онези глупости с тайните общества. Възможно е да имат вътрешни
тайни групи, които да вършат цялата мръсна работа. Хората им
членуват и в други радикални организации. Лъстър и Харви може да са
били замесени със секти, за които си нямаме и представа.

— Но смяташ, че това не е работа на АА — рече Ник.

— Да внедрят човек в групата на Фарън, да пратят наемен убиец,
да заличат следите, като убият двамата, които водят към АА — всичко
това е прекалено интелигентно за тях.

— Засега. — Ник погледна през прозореца към покритите със
сняг поля. „Тичане през сняг, студ. — Той потръпна. Пък и тогава не
беше ден! — Не и докато съм буден! — каза си детективът и облиза
устни. — Недей да мислиш за алкохол. Не можеш да пиеш. Не можеш,
докато си с Кол и агентите.“

— Слоусън може да е ръководил АА от затвора, но сега Айгър
командва парада — каза Кол. — Слоусън навярно даже не го разбира
или поне не си го признава. Той е формалният лидер — марионетка,
която адвокатът сигурно манипулира.

— Какво ще правим сега? — попита експертът по радикалните групи от Бюрото.

„Моят въпрос — помисли си Ник. — Това трябваше да е моят въпрос.“ Но можеше само да гледа навън към снежното поле.

— Ако съм успял да ги разтревожа — отвърна Кол, — ако не знаят, че имаме подслушватели и тайни агенти, които ги наблюдават, ако реагират, навярно ще можем да потвърдим, че са те. Това ще съсредоточи разследването само върху тях и ще ги спипаме.

— Междувременно — прибави инспекторът — трябва да намерим начин да хванем жената.

— Нямаме улики срещу нея — каза местният агент.

— Не си ме разбрал. Да открием нещо, за да я притиснем в ъгъла. Тя е един от конците, с които Айгър управлява Слоусън. Адвокатът сигурно се е разбрал с нея. Само кретен или психопат би играл тази игра. Обзалагам се, че е умна, а това означава, че ще склучи сделка с онзи, който ѝ направи най-доброто предложение. В момента не знаем цената ѝ.

— Слоусън ще я убие, ако...

— Не ни е известно нито едно „ако“ — прекъсна го Кол. — Трябва да открием. Още днес.

Местният агент поклати глава.

— Едно време щяхме да напишем анонимни писма на един-двама фанатици от АА. Да им кажем, че Айгър е еврейско име. Сигурно щяхме да пратим писмо и на Слоусън, за да му съобщим, че момичето му го мами с евреин предател.

— Това беше едно време — отвърна Кол.

— Да — каза агентът. Навън покритите със сняг поля се издигаха към величествената пурпурна планина. — Жалко.

19.

Жълтите фарове на вишневочервения автомобил се отбиха от магистралата и спряха пред едно крайпътно заведение на двайсет и седем километра от Мейсънвил, Айдахо. Шофьорката слезе. Циповете на коженото ѝ яке прорязваха сребърни линии в мрака. Френските джинси плътно прилепваха по стройните ѝ бедра. Тя разтърси гъстата си черна коса и влезе в заведението.

Жената издиша в кехлибарената мъгла на бара — бирени изпарения и миризма на престоляни солени. Един мъж бе заровил глава в лакътя и дремеше. Тя остави десетачка на бара и каза на изрусената стокилограмова барманка, която четеше вестник:

— Изгори ми гърлото, Ирен.

Барманката плъзна пакет цигари към червените нокти на клиентката си и ѝ наля чаша водка. Жената гаврътна алкохола, остави празната чаша на дървения плот и потръпна. Тежките ѝ клепачи се затвориха, после се отвориха.

Върху пластмасовия купол на джубокса падаше синя светлина от някаква неонена реклама на бира. В лъскавата повърхност тя виждаше отражението на самотния мъж, седнал в едно от сепаретата. С бавно поклащане на глава шофьорката изви нагоре ъгълчетата на червените си устни и впила поглед в стената пред себе си, каза:

— Дай ми още една, Ирен.

Барманката се пресегна към водката.

— Хайде нека са две.

Брюнетката взе монетите от рестото и се насочи към джубокса. Подмина пияния шофьор на бара, без да го поглежда. Мина покрай мъжа в сепарето, без да го поглежда. Не видя никой друг в заведението. Вратите на тоалетните в дъното бяха затворени. Тя допря длани до купола на джубокса — плътта ѝ изглеждаше прозрачна — пусна в отвора всичките монети и набра номерата на Ханк Уилямс и Бъди Холи.

Барабаният тътен от „Пеги Сю“ накара пияния на бара да потръпне в съня си. Шофьорката на вишневочервения автомобил се обърна в такта на песента и се върна при очакващите я чаши водка и пакета цигари. Раковите пръчици паднаха в джоба на якето ѝ, чашите увиснаха в извитите ѝ като папагалски клюнове нокти. На земята не капна нито капчица, докато жената вървеше в ритъма на рокендрола към мъжа в сепарето.

Остави едната чаша до бирата му, пъкна се в сепарето срещу него и вдигна крак върху външния ръб на седалката му. Дългото ѝ бедро се изви между него и свободата.

— Хей, супермен — рече жената. — Да не търсиш любов на самотни места?

— Намерих онова, което търсех — отвърна Далтън Кол.

— Значи си късметлия. — Синята светлина на бара правеше устните ѝ да изглеждат почти черни. — Не предполагам, че ме следиш толкова плътно. Но не би. — Тя изви вежди. — Лошо момче. Да не си монтирал подслушватели в нашия щастлив дом? Казах на Боби, че излизам, но не и къде отивам.

— Идваш тук три-четири вечери на седмица — каза Кол.

— Не. Печено ченге като теб не би заложило на такава вероятност.

— Не се тревожи за мен, Рики.

Тя му отправи дълга, сладка усмивка.

— Имал си много работа, нали, момчето ми?

— Да, денят беше дълъг.

— И си научил името ми? Подготвил си тази засада?

Кол сви рамене.

— Не бъди толкова свенлив. Някое момиче може да си помисли, че за първи път излизаш на среща. Имал си много момичета, нали, Далтън? Така се казваш, нали? Поне така пишеше в служебната ти карта.

— С това име съм роден.

— Обзалагам се, че на момичетата им харесва. Обзалагам се, че ти харесва, когато ти го шепнат съвсем тихичко, бавно и сладостно.

— Рики Сайд — каза Кол. — Защо не си използвала псевдоним, когато си се снимала в онези филми? Ако не официално, поне само в надписите.

— Харесвам се такава, каквато съм. Има ли закон, който да го забранява?

— Има закони, които забраняват детската порнография, междуцатския транспорт на...

— Аз никога не съм била в бизнеса. — Тя вдигна чашата си за на здравица. — Бях просто звезда.

И изля половината водка в гърлото си.

— В два от филмите си била на седемнайсет.

— Значи си се научил да проверяваш шофьорски книжки, да събираш и да изваждаш. Знаеш ли други номера, Далтън?

По заповед на Кол шестнайсет оперативни агента от местните щабове яростно се бяха нахвърлили на работа. Бръмчаха компютри, информатори се привикваха на „доброволен“ разпит.

— Поне два от твоите порнофилми могат да се свържат с едно известно нийоркско мафиотско семейство.

— О, божичко, господин агент! Била съм лошо момиче значи, а? Аз пък си мислех, че Америка е купена от семейния бизнес! И сега някой мухльо, завършил право, може да ме съди за детска порнография. По дяволите, нима жертвата не съм аз?

С червения си нокът Рики нарисова на масата кръг.

— Иди да намериш пръчка, за да ме набиеш, мили. Ако искаш, разбира се.

— Искам да си свърша работата.

— О, Далтън! — Тя разтърси косата си и остави якето ѝ да се разтвори. Носеше плътно прилепнал пуловер. Дори на синята светлина Кол виждаше, че не носи сутиен. — Ти искаш много повече от това.

Инспекторът се зачуди дали жената може да усети мириса на потта му.

— Защо си ми устроил тази засада? — попита Рики. — Защо просто не накара пътния патрул да ме прибере, да ме завлече в някоя ченгеджийница, в която си събрал приятелчетата си на купон? Искам да кажа, че този разговор можеше и да ни се размине. Нямаше да си първият, когото съм прелъстила и изиграла. Боби знае всичко това, така че даже някой да ни види тук, аз съм чиста. Но защо си го направил сам, само ти и аз?

— Какво правиш, Рики?

— Купих ти пиене — усмихна се тя. И прокара пръст по ръба на полупълната си чаша. — Харесва ми, че ми знаеш името.

— Кое?

Погледът ѝ беше твърд, но той по-скоро усети, отколкото чу, че гласът ѝ става по-дълбок.

— Какво искаш да кажеш?

— Онези филми, в които си участвала на седемнайсет години...

— Гледал ли си някой от филмите ми, Далтън? — Ъгълчетата на червените ѝ устни се извиха нагоре. — Чудя се какво би си помислил. Но днес трудно можеш да ги намериш. Негативите са изгорени. Постоянно ограбват видеотеките из цялата страна или пък хората просто взимат касетите и не ги връщат.

— На Слоусън ли беше идеята? Или твоя? Или на Айгър?

Тя сви рамене.

— Просто съвпадение.

— Разчистваш след себе си, а, Рики? Дошъл ти е нов акъл? Опитваш се да се преоткриеш — за пореден път?

Тя само се усмихваше.

— Имаш много опит в преоткриването — каза Кол.

— Бях актриса.

— Рожденото ти име е Рики Сайдман — отвърна инспекторът. — Ти си еврейка.

Момичето премигна. Бръкна в джоба си за цигарите и запалката. Докато палеше, ръцете ѝ не трепереха.

— Искаш ли да бъдем приятели, Далтън?

— Не. Имаш вкус към кофти приятели.

Тя сви рамене.

— Вкусовете се менят.

— Какво би казал твоят фюрер, ако знаеше, че си еврейка?

— Боби знае, че съм най-феноменалната курва, която е чукал. Страхува се до смърт да не ме загуби, въпреки че вече почти не го вдига. Защо тогава да вярва на лъжливите ченгета?

— Тогава да вземем Айгър — рече Кол. — Той не е под влиянието на дрогата или с каквото там тъпчеш Слоусън. На Айгър му харесва да командва зад кулисите. Той е адвокат. Знае как да чете съдебните досиета. Как да им вярва. И няма да му пука дали си най-готината курва, която е чукал.

— А на теб ще ти пука ли?

Кол сви рамене.

— Айгър изглежда разумен тип.

— Обаче е кофти в леглото. Трябва да си връзвам очите, за да ми го сложи. А ти би искал да мога да виждам, нали, Дал...

— Не разбирам как си могла да се свържеш с тях. Сменила си името си, но пак си останала еврейка. Те възхваляват убийството на повече от шест милиона евреи. Смятат, че трябва да бъдеш убита.

— Те не ме познават. И никога няма да ме познават.

— Тъпо е да залагаш на това.

— Кое е тъпо, Далтън? Аз тъпа ли съм, или съм луда?

Той отвърна на твърдия ѝ поглед.

— Остави — рече Рики. — Прекалено си праволинеен, за да раз... Не, почакай, накарай малкия си, честен ченгеджийски мозък да го проумее: целият свят е концлагер — нали? Има ли значение дали те убиват с газ, понеже родителите ти са евреи, или защото харесваш момчета? Защо да не си купиш билет за този влак, след като не искаш да се тъпчеш с лайната на фарисейски задници или...

Тя се задъха, забеляза изгарящия пръстите ѝ фас, хвърли го на пода и каза:

— Тъй че единственият избор, който ти остава, е да тръгнеш или с гаднярите, или със стадото. В крайна сметка всички свършват в газовата камера.

Тя вдигна чашата си в последна наздравица и я пресуши.

— Ти си удивителен извор на глупости — каза ѝ той.

— Ти дойде при мен. Сега ще кажеш ли на шефовете ми за мен? Това ще е много умно. Белият рицар на Америка подхвърля на нацистите еврейка, за да подпомогне кариерата си. — Тя се усмихна. — Знаеш ли, ходех в християнско неделно училище, за да ядосвам старците си. Бях на тринайсет. Аматъорски дни. Свещеникът казваше, че да мислиш за извършването на грях е почти също толкова зло, каквото и да го извършиш. Кажи ми, Далтън Кол, смяташ ли да предадеш на нацистите една еврейка?

— Дај ми каквото искам — отвърна Кол.

— Всичко каквото искаш ли да ти дам? — усмихна се тя. — Бих могла. Знаем какво си мислиш.

— Запази си проклетия гаден живот. Самоубийствените си игрички с нацистките кретени. Не можеш да понасяш да те докосват, нали?

— Можеш ли да ми предложиш нещо по-добро? — изръмжа тя, но гласът ѝ бе на границата на плача. — Бих могла да изчезна в нощта, да те пратя на майната ти, да пратя на майната им и тях, да пратя на...

— Какво получаваш от тях? — попита Кол.

— Имам да взимам още — сви рамене тя. — Никой от едно време — имам предвид когато се снимах — не смее да се обади. Получавам парче от баницата. Те не знаят колко са тъпи, как ги изигравам... Имам пари. Имам спестявания. И това е на километри от най-трудната работа, която някога съм имала. Може би даже е полесно, отколкото предстоящите ми представления, от следващите ми изпълнения, когато напусна тази сцена. Тогава бих могла да използвам приятел. Истински приятел, който знае истината, който не се страхува, който...

— Разкажи ми — прекъсна я Кол. — Разкажи ми сега. Имам телефон и нож, с който да спукам гумите на колата ти.

Тя го погледна, учудена като малко момиченце.

— Толкова ли си студен?

— Естествено.

Клепачите ѝ се спуснаха и Рики се наведе напред. Усмихна се право в сърцето му.

— Точно моят тип. — После прошепна: — Ще ти кажа каквото искаш. Но ще трябва да си платиш.

— Какво?

Двамата бяха толкова близо един до друг, че тя изпълваше очите му. Кол усети мириса на парфюма ѝ, на шампоана ѝ. Статично електричество долепи кичур от черната ѝ коса до наболата четина по бузата му. Можеше да протегне ръка над масата и да прокара пръсти по пуловера ѝ. Тя го целуна — истинска целувка по устните, мека и жадна. Възбуждаща. Когато се отдръпна назад, червилото ѝ бе размазано.

— Първо трябваше да те накарам да си платиш — каза Рики. — Това го знае всяка курва. Der Minister Eiger, Слоусън: нито един от двамата няма представа какво искаш. В какво са били замесени онези типове, за които ги пита. Смятаха Лъстър за използвач, а не за един от

шибаните им импотентни нацистки „братя“. Другият... как се казваше?

— Крис Харви — прошепна Кол. И мислите, и сърцето му подскачаха.

— Както и да е — той също е още една нула. И след излизането им от затвора нито един от двамата не е бил свързан с АА, освен за бизнеса с дрога.

Тя се усмихна.

— Беше ли ти толкова хубаво, колкото и на мен?

— Ако ме лъжеш...

Рики се изправи и взе цигарите и запалката си.

— Знаеш, че не те лъжа — каза тя. — Така че как ще ме чукаш?

— Не „как“, а „ако“. Само да си ме излъгала...

Ноктите посегнаха към него и отметнаха косата от челото му.

— Харесва ми да съм искрена с теб — каза момичето. — Но не пращай някое от приятелчетата си да ме следи. Само се опитай да използваш малката ми тайна, за да ме изнудваш, и ще пратя всичко по дяволите.

— Ще правя каквото си искам — отвърна Кол.

— Както вече казах — измърка Рики, — ти си тъкмо моят тип мъж.

После си тръгна. Ханк Уилямс пееше „пай с раци, рибена чорба“.

Джубоксът замлъкна. Барманката обърна поредната страница на вестника си и започна да чете за извънземни, представящи се за Елвис. Никой не знаел родната им планета.

Кол излезе, заобиколи заведението и се качи в празния автомобил на Бюрото. Наблюдателната група му съобщи по радиостанцията, че вишневочервената кола се връща към града.

Към служебния автомобил се насочи тъмна фигура. После сянката се превърна в човек: пияният шофьор на камион от бара — с орфанно дънково яке, дънки и каубойски ботуши. Той отвори предната дясна врата, пъхна се вътре и каза:

— Какво мислиш за нея?

— Не можеш да оценяваш човек отвъд известна граница — отвърна Кол. — Хората са такива, каквито са. Смяташ ли, че те е разпознала?

— Няма значение — каза Ник Шърман. — Тя не беше единствената от актьорския бранш. Доста добре се преструвах на пиян.

— Да — без да се замисля, се съгласи Кол.

— Няма да пропее — продължи детективът. — Ще си мълчи, защото знае, че няма да я издадем.

— Тогава трябва ли да ѝ вярваме? — попита Кол и сам си отговори: — Според мен, да.

— И мислиш, че няма връзка с нашия убиец, така ли?

— Да — отвърна Кол.

— Не мога да понасям такива случаи — рече Ник. — Животът ми харесва повече, когато нещата са по-еднозначни.

Поседяха за малко в колата, в ледената нощ.

После Кол завъртя ключа.

20.

Сутрешният самолет от Айдахо ги откара във Вашингтон преди обед. От летището двамата взеха таксита: детективът до секретната квартира, инспекторът — до щаба на Фарън.

Сали го посрещна в предния коридор.

— Очаква те. — Тя понижи глас. — Бързо свършвай с него и иди в оперативната стая на втория етаж.

— Какво...

Гневният ѝ поглед го накара да замълчи.

Зад него се разнесе гласът на Лорън.

— А, вкъщи се върна ловецът, както се казва в стихотворението.

Носеше кафеникав костюм. Косата ѝ блестеше на слънчевите лъчи, нахлуващи през стария църковен витраж.

— Никога не съм мислил за себе си като за ловец — излъга Кол.

— Лорън! — извика една доброволка от коридора. — Можем ли да поговорим за малко?

— Не си отивай — каза му Лорън. — Ще те заведе при Фарън. Чудеше се къде си.

Кол я проследи с поглед, докато вървеше към стаята на доброволката. Можеше да чуе небрежния им разговор.

— Трябва да се срещнем преди един! — прошепна Сали.

Лорън се върна да го вземе.

— Готов ли си?

Качиха се по стълбите. Парфюмът ѝ ухаеше на пролет. Глезените ѝ бяха стройни и гладки. Той докосна възела на вратовръзката си и премести поглед от бедрата ѝ към часовника си — 12:32.

— Задъхах се — каза Лорън. — Трябва да спортувам.

— Изглеждаш ми в добра форма — отвърна Кол.

— Толкова лесно ли се заблуждаваш? — Тя почука на затворената врата и отвътре се чу приглушеният глас на Фарън:

— Влез!

Кол я остави сама в коридора и затвори вратата зад себе си.

— Къде бяхте? — попита Фарън иззад бюрото си.
— Издирвах хората, които искат да ви убият.
— И вече се върнахте? Тези хора, те...
— Мисля, че не — отвърна Кол. — Поне този път.
— Е, и утре е ден. Нещо ме тревожи — продължи Фарън. —
Нещо във вас.
— Вижте, нали сам ме избрахте. Вече е прекалено късно да...
— Не, нямам нищо против вас. Даже Лорън ви харесва. Не се притеснявайте! Тя все още не знае какво всъщност правите тук.
— А какво знае?
— Вие я забавлявате — отвърна Фарън.
— Не съм имал такова намерение. — Оставаха двайсет и две минути. — Какво...
— Дватама със Сали не сте единствените, които ме охраняват, нали?
След кратко мълчание Кол отвърна:
— Не.
— Дадох съгласието си само за вас. Вие настояхте да вземете и нея. Предполагам, че работите и с другите от ФБР.
— Деветдесет и девет процента от тях не знаят истината по случая — каза инспекторът. — Спазихме тази част от уговорката.
„И запазихме престъпленията си в тайна.“
— Но има и някой друг — продължи Фарън. — Дватама със Сали работите отвятре. Навън трябва да има и някой друг.
— Защо?
Фарън сви рамене.
— Защото е логично. Защото можете.
— Да, имаме още един човек. По целия случай работим само ние тримата.
— Искам да се запозная с него.
Оставаха двайсет минути. Кол въздъхна.
— Добре. Ще уредя...
— Искам да се запозная с него веднага.
— Не. Той трябва да остане навън под прикритие, за всеки случай.
— Чудесно, тогава да излезем навън — веднага.
— Не можете да...

— Мога. Искам да сте наясно по въпроса — прекъсна го Фарън.
— Сключих сделка с Белия дом да ви оставя да направите каквото искат те. Когато включихте в сделката Сали, не възразих. Сега признавате, че вие и хората от Белия дом сте излъгали, че въпреки уговорката ни сте позволили на цялото ФБР, на ЦРУ и на кой знае кого още да се рови в делата ми и...

— Искаме да ви спасим живота. Не мога да го направя с...

— Сделката ни може да бъде развалена за стотни от секундата.

— Да, толкова трябва и на куршума да свърши работата си.

— Или на мен да ви изхвърля и да разкрия сделката на пресата.

— Това може да ви прати в гроба.

— Или да уплаши убиеца. Не ви ли е идвало наум?

— Възможността беше отхвърлена като прекалено рискована — отвърна Кол. „Рискована за нас, заради скандала с подслушването.“

— Или веднага ще ме запознаете с тази трета сянка, която се рови в живота ми, или ще телефонирам в Белия дом и...

Нямаше друг избор. Кол погледна часовника си: седемнайсет минути.

— Добре.

21.

Ник стоеше на един вашингтонски ъгъл под студената следобедна светлина. От лявата му страна беше Източният пазар на Капитолийския хълм: червена тухлена сграда с отделни павилиони за хранителни стоки. Дж. Едгар Хувър бе работил тук като разносвач на бакалски стоки по домовете.

„Шибаното ФБР“ — помисли си Ник. Как бе могъл Кол да загуби контрол над своя човек? Каква толкова важна работа имаше, че сега Ник трябваше да свърши това сам? Детективът облиза студените си устни. Скочът от бутилката в колата му изгаряше стомаха му. В устата му се топяха три ментолови бонбона.

Забеляза го, когато беше на три пресечки от него, видя го как се приближава. Никой не го следеше, нямаше подозрителни автомобили. Но детективът не можеше да разгадае изражението на мъжа, който застана пред него и каза:

— Вие трябва да сте Ник Шърман.

— Щом казвате.

— Радвам се да се запозная с вас. — Фарън Сиърс протегна ръка.

Нито един от мъжете не стисна дланта на другия с пълна сила и двамата го знаеха.

— Трябваше да проверите служебната ми карта — рече Ник.

— Разпознах ви като ченге още от две пресечки — отвърна Фарън.

— Не е хубаво да стоим на открито — каза детективът.

— Наоколо има няколко бара, в които бихме могли... — започна Фарън.

— Не е нужно да влизаме в бар!

Фарън премигна.

— Добре. Знам по-добро място.

Източният пазар напомня продълговат склад за зеленчуци, месо и птици. В отсрещния ъгъл има будка за бърза закуска, от която Ник и Фарън си купиха по чаша кафе. Зад тях стар негър остъргваше от

скарата загорял лук и слушаше джаз по радиото. От лявата им страна имаше остъклена месарница. Пред тях бе сергията за риба, където върху лед бяха натрупани зейнали морски пъстърви със студени черни очи.

— Значи обичате ментолови бонбони? — рече Фарън.

— Какво?

— Имам добро обоняние — поясни Сиърс. — Развих го в затвора, където източниците ми на информация бяха ограничени. Усещам мириса на мента.

Ник извърна очи.

— Имах дълъг ден. Дълъг полет.

— Къде бяхте с агент Кол?

— Той ще ви каже, ако иска да знаете.

Фарън се усмихна.

— Какво е първото нещо, което имате срещу мен?

— Просто така ли?

— Естествено — сви рамене милиардерът. — Усетих го в ръкостискането ви, чувам го в гласа ви. Вие ще умрете заради мен. Ще убиете човек. Но не ме харесвате.

Очите на Фарън не мигаха — също като на мъртвите риби.

— Нищо лично — отвърна Ник. — Но вие сте политик.

— Вярно е, но има още нещо.

— По дяволите. Наистина ли искате да знаете? Ченге съм вече близо трийсет години. Сега залагам живота си за човек, който веднъж се е опитал да убие ченгето.

— Значи Кол ви казва всичко?

— Трябва.

— А вие отвръщате ли му със същото?

— Абсолютно — твърдо кимна ченгето и се намръщи.

— Не — каза Фарън. — Не мисля така. Казвате му всичко, което смятате, че трябва да знае, но не му казвате всичко.

— Ние ще спасим живота ви.

— Онези полицаи, които исках да убия, не носеха значките си като вас — рече Фарън.

— Но въпреки това сте щели да ги убие.

— Да. И това щеше да ме обрече на смърт. Но те не бяха ангели, а и времената не бяха такива. Аз не съм като другите...

— О, не започвайте със „сериозни алибита“ — изръмжа Ник. — В последно време главата ме заболява да слушам такива неубедителни глупости. Убийството си е убийство. И вие не сте по-различен от мен. Затова съм тук като ченге, защото човек си е човек.

— Навремето аз не бях човек. Бях...

— Запазете това за телевизията. — Ник притисна ръка до челото си, но продължаваше да усеща тъпо пулсиране в мозъка си. — Спестете ми приказките как робството, линчовете и насилието в историята ни сега ви дават специален статус на убиец.

— Аха — рече Фарън. — Проблемът ви е, че съм чернокож.

— Това не е мой проблем — настоя Ник.

— Не е и мой — отвърна събеседникът му.

— Вижте, единственото, за което трябва да се тревожите, е дали ще ви спася живота. Нямайте основания да се безпокоите, защото убийците и чудовищата, които са по следите ви, са причината постоянно да лъскам мерниците си.

— „Чудовищата, които са по следите ви“?

Ник махна с ръка.

— Важното е, че за мен няма значение дали сте жертва, или убиец, или пък от коя раса сте.

— Абсолютно прав сте. И напълно грешите.

По радиото зад тях свиреше джазбанд, който изпълни Ник със спомени за дневна, за радиоапарат, за майка му, боса и с развята край раменете коса — как го държи за ръчичките и го върти. „Това е музиката, на която танцувахме с баща ти, когато беше войник.“ Ник взе чашата и видя, че черното езеро в нея трепери.

— Имате нужда да повярвам на приказките ви, нали? — рече той. — Съгласен съм. По дяволите, вие проповядвате толкова разпалено, защото очевидно имате нужда всички на света да повярват на приказките ви.

— Вие не можете да повярвате на думите ми. Трябва да го заслужите. Но да, важно е всички...

— Важно за вас — поправи го Ник. — Лично.

— Животът е личен.

— Значи сте тръгнали на този кръстоносен поход заради себе си.

— Естествено. — Фарън даде на Ник три секунди да се порадва на триумфа си. — Защото имам само онова, което има и най-лошият от

хората. В наше време всички от горе до долу се давят в кръв от разкъсаната душа на Америка. И най-тежката ни рана е расизмът.

— Възможно е, но по дяволите, вие имате много повече, отколкото хората, работещи от девет до пет, господин Милиардер.

— Бих могъл още утре да загубя всичко това. Разбрах го, когато за първи път чух да се затръшва вратата на килията ми.

— Сега имате достатъчно адвокати, които да не позволят да идете в затвора — отгърна Ник.

— Съдържанието на джобовете ми няма значение, ако критерият за оценка се основава на цвета на кожата ми.

— Моите критерии не са такива. Расата не е мой проблем.

— Това ще е ваш проблем даже сърцето ви да е чисто и очите ви слепи — възрази Фарън. — Живеете в свят, вмирисан от расизъм.

— Мирише на прясно месо, стърготини и мъртва риба.

— И на кафето, което не пиете — прибави Фарън.

Ник премигна. И студено се усмихна.

— Вижте, господин месия, не можете да ме обрисувате с вашата расистка бяла четка, защото...

— Не съм ви обрисувал така...

— Защото — продължи детективът — не съм бял.

Някаква салвадорска бавачка вдигна на ръце русо, синеоко бебе, за да може да види как продавачът тегли на кантара морски костур.

— Аз съм индианец — каза Ник. — Не достатъчно, за да е официално. Баба ми беше наполовина индианка. Нямах да ме включат в списъците.

— От кой народ? — попита Фарън.

Ник се усмихна.

— Искате да кажете племе ли? От северните шайени. Не е толкова важно — продължи той. — Сини очи, светлокестенява коса и получавам слънчев загар като швед. По дяволите, предполагам, че никой не знае.

— Защото не казвате на никого. — Твърдение, а не въпрос.

— Какъв съм си е моя работа.

— Какъв сте? — попита Фарън.

— Вижте. — Ник поклати глава. — Това си е моя работа. Единственото, което трябва да знаете, е, че не бих могъл да съм таен

нацист, готов да убие някой, който не е бял като мен — като част от мен.

— Расизмът не е грях на белите — той е човешки грях. Познавам негри с по-светла кожа, които храчат расистка отрова срещу потъмнокожите негри, негри, които мразят латиноамериканците, латиноамериканци, които членуват в ку-клукс-клан и не понасят негрите. Чувал съм негри да хвърлят всички вини върху евреите като нацисти. Чернокожи, евреи, бели, азиатци — всички са „те“ за някой друг.

— И ме накарахте да дойда тук само за да ми кажете това? Да разбийете прикритието ми...

— Искях да знам на кого поверявам живота си.

— Тогава ми изнесете някоя проповед, за да ме поставите на мястото ми — каза Ник.

— Не ме оставяйте да определям мястото ви. Аз не го знам. А вие?

— Мога да съм където си искам, по дяволите!

— Да — отвърна Фарън, — точно така смятам и аз. Защо тогава се гневите? Защо нападате моята раса? Предполагам, че не е само заради мен.

— Вижте, съжа... Не, по дяволите! Няма да се извинявам! Не съм някой размахал камшик... Никога не съм правил нито едно проклето... е, може би... Аз съм бяло ченге в град, седемдесет и пет процента от жителите на който са чернокожи, така че повечето от мръсниците, които съм виждал да изнасилват и убиват, са черни. Това е положението.

— Значи виждате лошите като лоши, а не като чернокожи...

— Да, но... но...

Продавачът започна да полива с маркуч пьстървата, натрупана върху леда.

— Вижте — продължи Ник, — ако мислите, че не мога...

— Мисля, че сте добър човек — каза Фарън.

Детективът премигна.

— Но си имате проблем. И това не съм аз. Това сте вие.

Ник се загледа във водата, която обливаше мъртвата риба.

— Да, добре — рече той. — Животът. Работата. Стресът.

Детективът вдигна чашата към устните си и отпи.

— Изстинало е.

На съседния щанд един месар разфасоваше агне.

— Моите проблеми са си мои — каза Ник. — Те няма да ми попречат да ви пазя.

Фарън постави длан върху ръката му — леко, но твърдо докосване.

— Знам, че сте под прикритие, но можем пак да се срещнем.

— Защо?

Фарън сви рамене.

— Просто като идея. Не е ли добра?

— Гробищата са пълни с добри идеи — отвърна Ник.

22.

Никой не видя Кол, когато в един и пет — с пет минути закъснение — припряно се спусна по стълбището от кабинета на Фарън на третия етаж към коридора на долния. Завари Сали седнала до една отворена врата.

— Бързо! — прошепна тя. — Празнуват нечий рожден ден, но след половин час ще се върнат!

Тя му даде знак да влезе и затвори вратата. В залата, някога помещавала църковния хор, имаше двайсет и пет работни места — бюра с компютри. Сали отведе Кол до старите дъбови гардероби, сега превърнати в шкафове за папки.

— Вчера бях тук, когато отвориха този шкаф. — Тя натисна едната от двете дръжки на гардероба. Вратичката се отвори. — Това е първото. — Агентката му показа пет грижливо подредени купчини фотографии. — Снимки на присъстващите на митингите на Фарън. Ако го дебнат...

— Възможно е — каза Кол. — Но тук има хиляди снимки. Все пак една проверка с фотоскенер...

— Ако можем да ги измъкнем оттук — рече Сали. — Виж това.

Тя натисна другата дръжка на шкафа, но не успя да я помръдне.

— Тази вратичка винаги е заключена.

Кол видя, че Сали поглежда часовника си, и попита:

— Какво има?

— Един и двайсет. Вече ще започнат да идват.

„Има я“ — помисли си Кол. Ето я: безкомпромисната граница, за която се бяха шегували с Ник, законова граница, също като онази, прекрачена от агентите на БАТО, поставили началото на всичко това, моралната граница между „правилната постъпка“ и онова, което трябва да се направи.

— Казвай! — прошепна Сали.

— Затвори вратата — отвърна той. — Облегни се на нея.

Тя го направи, а той взе от едно от бюрата алуминиев нож за писма. Беше двуостър като кама. Обичайна вещ в оперативната зала, в която старомодните хартиени писма се отваряха, за да бъдат „вкарани в системата“.

Кол пъкна ножа в тесния процеп на ключалката. Металното острие се притисна до здравата метална скоба. Не помръдна нищо. По челото на инспектора изби пот. „Натисни... повдигни...“

— Огъва се! — измърмори той.

Вратата на стаята се удари в гърба на Сали и я блъсна напред. Тя се завъртя и високо прошепна:

— Монаха!

Кол се обърна и се облегна на заключения шкаф. Дръжката на ножа се заби в гърба му.

— Стайте не бива да се затварят! — Монаха се понесе към Кол. Агентът се бе облегнал на гардероба до зеещата вратичка. — Особено когато хора като вас...

— Добре че си ти — прекъсна го инспекторът. — Виж какво открихме!

И посочи отворената вратичка. Дръжката на ножа продължаваше да бодне гърба му.

— Виж — повтори Кол. — От митингите на Фарън ли са тези снимки?

— Не е там въпросът — отсече гигантът. — Защо ровите тук? И защо сте затворили вратата?

— И откога има закони срещу затворените врати? — попита Кол. — По дяволите, не си спомням да съм... Ти ли затвори, Сали?

Монаха обърна поглед към нея. Кол притисна още по-силно гърба си в дръжката на ножа.

— Ами... — заекна Сали. — Не знам дали беше отворена, когато влязохме. Искях да... да изляза в коридора и ти... ти влезе и ме блъсна...

Тряс!

Монаха се завъртя. Кол търкаше лакътя си и отстъпваше от гардероба. Едната от вратите му бе отворена, другата — непокътната. Нямаше никакъв нож.

„Мамка му! — помисли си Сали. — Да не е напъкнал ножа в заключения шкаф? Как ще го извадим?“ Инспекторът търкаше лакътя

си.

— Ударих се. Заварихме стаята празна.

Монаха го изгледа яростно.

— И намерих купчина снимки, които, ако ни казваш истината...

— Защо ще лъжа такива като вас?

— ... та ако си прав — продължи Кол, — някой би трябвало да ни каже за тези снимки. Работата ни е да анализираме кампанията на Фарън, да проучваме вашия електорат, да оценяваме действията ви...

— Това няма абсолютно нищо общо с...

— Има адски много общо. За да си свършим работата, трябва да анализираме тези снимки.

— Няма да ги взимате от лавицата, докато не получа разрешение.

— Тогава хайде да идем да го получим — отвърна Кол.

Монаха затвори отключената врата на шкафа. После натисна дръжката на заключената. По коридора се разнесе смехът на връщащите се от рождения ден.

— Нещо не е наред ли? — попита Кол.

Монаха се усмихна.

— Не, щом е заключена.

23.

Убиецът лежеше на леглото си от електрически огън. Слънцето висеше над хоризонта. По голите му ръце (сто лицеви опори) и по корема му (сто коремни преси) засъхваше пот.

„Къде си сега, тренъоре Уагънър? — помисли си той. — Ти и тлъстото ти шкембе, когато се смееше и ми викаше, че съм бил женчо, щом не съм можел да се изкача по въжето. Смя ли се и тогава, по време на отпуската си, когато натисна спирачката в планината и започна да падаш надолу в нищото? Не се ли пита за твоя клас от автомонтъори? Ти, дебелият ти жена и изрусената ти дъщеря с тлъстите бели бедра под полата ѝ на главна мажоретка?“

Моите крака са голи и силни — помисли си той (сто клякания). — Готов съм. Леглото ми е електрическо и всичко, от което се нуждая, е тук, на бюрото пред огледалото и по столовете. Всичко останало или е скрито, или е при Вратаря.“

През прозореца на спалнята нахлуваше тъмночервена светлина.

„Всичко съществува така, както го виждаш“ — помисли си той. И почувства туптенето на сърцето си.

Навън слънцето залязваше. Навън бе Фарън Сиърс — изгряваше неговата последна луна. Той беше първият от двама — кой ли щеше да е втората му мисия? Вратаря щеше да се погрижи и за това. Вратаря бе връзката, липсвала през всички тези години. Вратаря му разкри, че не е достатъчно да знае кой е. Всеки луд може да възприеме действителността.

Той беше научил от собствен опит няколко истини. „Оценявай се според постъпките, които идват от сърцето ти. Това е изкуство. Надделявай над онова, което съдбата ще направи по-голямо от теб. Това е власт. Господствай. Разсипи ги всичките. Накарай ги да си платят.“

Но години наред убиецът бе разбирал, че нещо липсва. И после чу откровението в брътвежа на Крис Харви.

Липсваше доказателство. Трябва да получиш признание. Трябва да има свидетел. За да си сигурен, че не си луд или че не се заблуждаваш. За да ти се даде възможност да изсечеш своята истина в милиардите сърца на света, сърца, които после също ще бъдат принудени да свидетелстват. Славата означава господство. Ако светът трепери от някой шедьовър, създателят на този страх управлява тези сърца. Всичко останало е просто необходимост. Или опит. Или удоволствие.

Треньорът Уагънър и бедрата на мажоретката. Колежанин стопаджия, който изобщо не видя снайпериста в гората. Курвата Илейн Робъртс разтваряше крака за всеки друг, освен... на сто и петдесет километра от къщи, когато двигателят на колата ѝ угасна заради захарта в резервоара... „Ей, здрасти! Какво правиш тук?“

„Хайде — беше казал той. — Качвай се.“

Но нямаше свидетели. Нищо не бе достатъчно голямо, достатъчно велико, за да уплаши милиардите сърца. Досега.

Крис Харви. Той не бе истински свидетел. Просто знаеше онова, което знаеше. Госпожа Олсън, учителка в пети клас. Крис Харви, ученик в поправителното училище, известен кретен още от детската градина. Тя го беше затворила в килера, защото я бе опикал. На кого му пукаше? На кого му пукаше и какво написа учителката на приемните му родители, които получаваха пари за него — „внимавай и не ми създавай проблеми, хлапе“ — или как те изправяше пред всички и казваше: „Вижте как е оцапало гащите това бебе“.

Овдовялата, бездетна госпожа Олсън много обичаше да слуша радио. Обичаше и да взима вана, да лежи по гръб и да затваря гадните си очи, докато сбръчканата ѝ плът се киснеше в пълната с пара жълта стая. За щастие радиото имаше дълъг кабел. Щеше да е чудесно, ако беше получила инфаркт, когато ѝ извика: „Дръж!“.

Сигурно имаше сапун в очите и размахваше ръка, за да намери хавлията си. „Колко жалко“ — бе казала полицията. Сигурно не бе чела брошурката за опасностите вкъщи — а пък пожарникарите доброволци ежегодно я караха да я дава на децата, нали?

Никой не се запита какво е слушала старицата. Никой не попита Крис Харви кого е видял да излиза онази нощ през прозореца на спалнята ѝ. Крис Харви също не би трябвало да е на онази уличка. Той

знаеше какво мислят за него в града. Знаеше колко му вярват. Знаеше какво ще му се случи, ако издаде не когото трябва.

Последната година онова момче най-после получи първата си присъда като малолетен — за кражба на автомобил. Затвориха го. Но той се върна и така се избави от участието си на пълна нула.

Големият миг. „Виж го! Призови го!“ Това беше той. Това щеше да стане, когато всички разберяха онова, което щеше да ги накара да разберат — и леглото се превръща в разтърсващ електрически огън.

24.

Нощ. Тъмни улици. Далтън Кол, Сали Пикет и Ник Шърман седяха в секретната квартира.

— Ако онова, което са засекали кретените от БАТО, е вярно — каза Ник, — Фарън е само първата цел на убиеца. Коя е втората?

Гласът му бе овладян. След срещата с Фарън беше пийнал, след като паркира колата също удари едно бързо. Затвори бутилката със съзнанието, че няма да има нова възможност още много време. Спокойно. По дяволите господин Умника Фарън Сиърс.

— До свети Валентин остават две седмици — каза Сали. — Нали така се казва в онзи имейл.

— Но кой е втората цел на убиеца? — повтори Ник.

— Не можем да мислим и това — отвърна Кол. — Знаем само за Фарън Сиърс. Имаме убиец, който се приближава. Освен това някъде в организацията на Фарън има шпионин — подслушвателите в АА потвърждават информацията от Рики. Най-многого, което могат да направят Айгър и Слоусън, е да се чудят как да признаят какво са правили Харви и Лъстър и в същото време да избегнат ареста.

— Рики ги манипулира и двамата — каза Ник.

— Това е трагедията ѝ — отвърна Кол. — Айгър и Слоусън не знаят, че тя им дърпа конците.

— В мига, в който разберат — рече детективът, — тя е мъртва.

— Ако усетим, че е в беда, ще наредим на хората от Айдахо да я измъкнат — каза Кол.

— Какво? — попита Сали.

— На всяка цена и с всякакви средства. Включително с нахлуване в собствеността им. Трябва да предотвратим друго престъпление.

— Като рискуваме основната си цел ли? — попита агентката.

Тримата се спогледаха.

— Нареди на групата да я пазят — каза Кол.

— Слушам, сър. — Ник потупа папката пред себе си. — Сестрата на Крис Харви. Няма кредитни карти. Нито шофьорска книжка и телефон. Не плаща за ток и вода, не е регистрирана като гласоподавател, няма съдебно досие, нито смъртен акт. Десетина пъти е арестувана за алкохолизъм.

— Според нас двамата не са се виждали от години — прибави Сали.

— Тя е последната връзка с Харви, която още не сме установили — каза Кол. — Открийте я.

Ник разтри челото си. И пъкна в устата си ментов бонбон. После протегна пакетчето към партньорите си. Те поклатиха глави.

Далтън задържа поглед върху него — докосване, което и двамата почувстваха. Инспекторът премести очи към Сали и каза:

— От теб зависи. Не мога да ти заповядам да го направиш. Ако се съгласиш, рискуваш не само кариерата си.

— Искаш да наруша закона, така ли? — попита тя.

— Да. И ако ни хванат, аз ще си получа куршума за това, но и теб ще изправят до стената. Или зад стените.

— По дяволите — каза Сали, — голям капан е тая наша служба.

— Мога да получа помощ от Бюрото — продължи Кол. — Да те свържа с техническия отдел за ключалката и с ГКА.

ГКА — групата за компютърен анализ във ФБР.

— Вече си се обадил на когото трябва, нали? Ами ако бях отказала?

Той сви рамене и ѝ подаде лист хартия.

— Това са името и номерът, написани на ключалката на заключения шкаф. В ТО могат да го използват, за да направят от теб изпечен крадец.

— Аз вече съм. — Сали извади от джоба си дискета за малък компютър. — Служителите ги използват, за да програмират лаптопите си. Никой не си прави труда да заключва чекмеджетата, в които ги държат. В ГКА могат да открият нещо, което да ни е от полза.

— Вече си го направила? — рече Кол. — Технически погледнато, ти си свършила черната работа без разрешение.

Сали сви рамене.

— Е, значи не би трябвало да се тревожа за твоята чувствителност — каза инспекторът.

— Аз обаче не мога да престана да се тревожа — отвърна Сали.
— Винаги съм обвинявала едновременните ченгета за методите им на наблюдение на доктор Кинг. А ето че сега и аз правя същото.

— Не ти — ние правим същото — поправи я Кол. — Ако някой отвори онзи заключен шкаф, преди да си свършиш работата, ще намери вътре ножа за писма. Няма нужда да си гений, за да разбереш защо е там.

— Да речем, че Монаха и хората му го открият — каза Сали. — Ако поставят човек на вратата, ще разбере.

— Бъди предпазлива и действай умно — отвърна инспекторът.
— Каквото и да има вътре, не си заслужава да провалим прикритието си.

— Нито пък да пострадаш — прибави Ник.

За миг замълчаха.

— Докато се внедрявахме в групата на Фарън, най-добрата тактика беше да се съсредоточим върху убиеца — каза Кол. — Сега започваме да търсим предателя.

— Бюрото извърши подробна проверка на всички доброволци и служители, чиито имена им дадох — отвърна Сали. — Засега няма нищо особено.

— Ами четиримата на върха? — попита Ник. — Жената?

— Лорън — рече Кол.

— Ууд, Монаха и Лейбовиц — продължи детективът.

— Те навярно имат да губят най-много, ако Фарън бъде убит — каза Кол. — Без него с кръстоносния им поход е свършено.

— Вътрешният човек може да е най-обикновен доброволец — предположи Сали. — Шпионин на съвсем ниско равнище.

— Онзи имейл е заповед — възрази Ник. — Не е просто информация.

— Затова сега двамата със Сали започваме да се занимаваме с шефовете в групата на Фарън — отвърна Кол. — Съвсем отблизо и лично. Аз поемам Лейбовиц.

— И Лорън — прибави Сали. — Тя по-добре се разбира с теб.

— Щом така смяташ.

— Това ми оставя Ууд и Монаха — каза агентката.

— Внимавай с Монаха — предупреди я Кол.

— Ами Фарън? — попита Ник.

— Какво Фарън? — рече Сали.

— Той е умен тип — каза детективът. — Играч от класа.

— Той не играе игрички! — отсече тя. — Не е като...

— Естествено, че е. — Ник видя, че тя едва се сдържа. — Бивш затворник е. Може да е инсценирал всичко това.

— Какво? — попита Кол.

— Праца убиец, когото може да жертва, използва ФБР, за да го хване, и се превръща в жив мъченик, в герой.

— Фарън е достатъчно умен, за да измисли такава игра — отвърна Кол. — Но никога не би могъл да предвиди, че двама типове от БАТО ще му подхвърлят незаконни подслушватели. Така че не се връзва.

— Не и с онова, което знаем до този момент — настоя Ник. — Освен ако всичките спънки, които ни прави, целят да скрият инсценировката, а не политиката му.

— Какво имаш против него? — попита Сали. — Той е...

— Нямам нищо за или против него. — Ник се усмихна криво. — А вие?

25.

— На — каза Джон Лейбовиц на следващата сутрин, когато слязоха от таксито пред „Дърксен“, офис сградата на Сената, и подаде на Кол куфарчето си.

— Тук съм, за да помогна на Фарън — каза инспекторът. — А не да ти нося багажа.

Лейбовиц постави обличената си в ръкавица длан на рамото му.

— Аз съм политическият генерал на Фарън. Генералите не носят куфарчета. Ако го вземеш, ти очевидно ще си помощникът — а аз очевидно ще съм генералът. Такова е възприятието, а възприятието поражда властта.

Кол мълчеше.

— Там горе — прибави Лейбовиц — ще ни трябва цялата власт, която сме в състояние да получим.

Влязоха през въртящата се месингова врата в мраморната сграда. Лейбовиц се усмихна на полицая от охраната, нарече го по име и в отговор получи „Добро утро, господин конгресмен“. Провериха го с детектора за метал и апаратът избръмча.

— Свършиха дните, когато имах банкноти — каза адвокатът на полицая. — Джобовите ми са пълни със стотинки. Искаш ли да...

— Не, всичко е наред, господин конгресмен — отвърна ченгето.

„На хълбока ми няма пистолет, за който да се налага да обяснявам — помисли си Кол, докато минаваше през същата процедура. — Все още.“

Влязоха в свят на шахматни мраморни подове, махагонови ламперии и сводове. Коридорите бяха пълни с екот: гласове, телефони, стъпки.

— Петък е — тихо каза на инспектора Лейбовиц, докато сваляше ръкавиците си от телешка кожа. — Какво означава това?

— Генерале — отвърна Кол. — Аз съм обикновен помощник, а не телепат.

Бившият конгресмен се усмихна.

— В петък почти никога няма заседания и Сенатът се опитва да работи. Ако останеш във Вашингтон, избирателите ти си мислят, че не те е грижа за тях. Ако се върнеш в щата си, не можеш да вършиш тук работата, която същите тези гласоподаватели са те избрали да вършиш. Винаги правиш едновременно две неща. Вършиш работата, която си избран да вършиш, и правиш всичко възможно да получиш мандат на следващите избори.

Разминаха се с мъж с бяла риза и вратовръзка и с пластмасова чашка в ръка. Из мраморния коридор се разнесе аромат на кафе.

— Заради бизнес империята на Фарън ли сме тук, или заради политическата му машина? — попита Кол.

— Каква е разликата? — рече Лейбовиц. — При Фарън работят хиляди хора — те пращат всяка сутрин на работа сенатори, президенти и кметове. Армиите маршируват заради стомаха си, избирателите гласуват заради заплатите си. Това прави човека, който им дава заплатите, изключително могъщ — и в политиката, и в бизнеса.

— Това не е цялата истина — възрази Кол. Стъпките им отекваха из коридора. — Американците залагат живота си за...

— За безсмъртни принципи във време на криза — завърши вместо него Лейбовиц. — Да, да, да. Но иначе, в ежедневието, за какво според теб избирателите искат да се грижат техните политически слуги?

— За американската мечта — отвърна инспекторът.

— С всеки изминал ден все повече започваш да говориш като Фарън. Това е комплимент.

— Не ми прозвуча така.

— Значи не си ме слушал — каза адвокатът. — Фарън очевидно е успял да ме убеди, че неговият кръстоносен поход за американската мечта е най-добрата работа, която мога да върша. Но той не е единственият, който трябва да мъкне тази проклета мечта из тези кървави окопи.

— Плаща ти се добре — отвърна Кол.

— По-малко, отколкото струвам на пазара.

— Щом струваш толкова много — рече инспекторът, — защо сме тук в петък, след като повечето сенатори са си отишли вкъщи?

— Защото армиите се командват от сержанти, не от генерали.

Лейбовиц отвори една врата с надпис „Подкомисия по антитръстовите и бизнес въпроси“ и след малко Кол седеше до адвоката пред бюрото на приближаваща четирийсет години жена с остригана до кожа коса и очи, по-големи дори от очите на Лорън.

— Разбира се — казваше Лейбовиц, — интересите на вашия председател съвпадат с нашите.

— Нима? — попита съветничката в подкомисията. — И как?

— Естествено ние ще окажем пълно съдействие на подкомисията.

— Шефът ми ще ви бъде признателен. Той мрази да издава призовки.

— Да — отвърна Лейбовиц, — събирането на комисията за гласуване е много досадно. Но ние не виждаме причина да искаме призовка.

— Свидетелите рядко искат да бъдат призовани.

— И ние не искаме — каза адвокатът. — Но на вас може да ви се наложи да пратите на нас и на министъра на правосъдието призовка, за да...

— На министъра на правосъдието ли?

— Да, за да представлява министерството.

— Обикновено Конгресът не призовава институциите.

— За съжаление, това може да е единственият начин честно, адекватно и изцяло да отговорите на загрижеността на председателя.

— Обърквате ме — каза сенатската специалистка по антитръстово законодателство — пост, който я правеше по-влиятелна и значима от няколко хиляди частни адвокати, получаващи повече пари от нея. — Да не би да говорите за спецчастта на Министерството на правосъдието, която разследва...

— Нас не ни „разследват“ — прекъсна я Лейбовиц. — В министерството се извършва промишлена проверка. Точно затова ни е трудно да ви предоставим исканите от вас документи. Министерството е ангажирало юристите и счетоводителите ни на цена, която може да се отрази на по-долните равнища служители в нашите компании и...

— Оставете това. Чела съм анализите на „Уолстрийт“ на компаниите на господин Сиърс. Той може да си позволи и по-големи разходи. Пък и адвокатите ще му се приспадат от данъците.

— Слава богу, че поне с нещо сме популярни ние, адвокатите!

Кол усети, че ледът в очите на жената зад бюрото започва да се топи.

— Ние сме загрижени — каза Лейбовиц, — че Министерството на правосъдието държи комисията ви на тъмно за онова, което прави — по същия начин, както и самите нас. Прибавете към това и чисто физическите трудности да се налага да се готвим за изслушване пред вашата подкомисия, като в същото време се опитваме да измислим как да удовлетворим желанията на министерството. Единственото, за което молим, е достатъчно време, за да ви помогнем честно и изцяло.

— О — рече тя. — Нима? Това ли е всичко?

— Справедливостта е основната грижа на вашия шеф — отвърна Лейбовиц. — И ако ние сме готови да отворим документацията и сърцата си...

— Съмнявам се, че председателят ще иска Фарън да му изпее любовна песен.

— Каквото и да поиска да му изпеем, ако е справедлив, ще трябва да накара и Министерството на правосъдието да направи същото. Ако ние свалим всичките си карти на свидетелската маса, същото би трябвало да направят и те.

— Аха — каза тя. — Най-после схванах.

— Но като имаме предвид всичко — работата, пролетната ваканция, други фактори — изчакването на по-разумно време за цялостен анализ на необходимостта от изслушване ще...

— Какви „други фактори“?

Лейбовиц се усмихна.

— Ако председателят и администрацията започнат разследване на Фарън Сиърс точно сега, когато печели хиляди сърца и умове за нов начин на мислене... ами, може да се получи впечатлението, че политиците надигат вой, за да дискредитират един добър, преуспяващ, изплащащ данъците си, отварящ работни места за американци лидер, чиято личност представлява заплаха за тях. Председателят не иска законодателната му работа да се смеси с тактика на политическо оклепване.

— Леле! — престорено възкликна тя. — Само как го казахте.

— Шефът ми е точно такъв човек.

— Спестете ми това — отвърна жената. — И понеже говорим за разследване — чух, че предварителен състав на съдебни заседатели

разглежда местния проект на господин Сиърс.

— Стотици предварителни състави заседават къде ли не — рече Лейбовиц. — Включително няколко точно под Капитолия. Чух, че през някаква стена във Вашингтон можело да се наблюдават дори някои депутати.

— Разкажете ми за Чикаго — настоя тя.

— Нито Фарън, нито която и да е от компаниите му са получавали призовка от какъвто и да било предварителен състав на съдебни заседатели — отвърна адвокатът. — Разбира се, съдебните заседатели биха имали преимущество пред нуждите на комисията ви. Това не зависи от нас — просто такъв е законът.

— Така или иначе, вие искате отлагане.

— Искаме съответни процедури в подходящо време — поправи я Лейбовиц.

— Ще се погрижа да уведомя председателя колко сте загрижени. — Тя се изправи.

— Предайте му и личните ми поздрави — каза адвокатът. — За последен път го видях на един прием.

— Господи, радвам се, че не споменахте и нещо за чековата си книжка. Това би могло да се изтълкува погрешно.

— И двамата сме добри адвокати — отвърна Лейбовиц. — Освен моя приятел тук. Познавате ли се с Далтън Кол?

— Не.

— Просто се чудех дали не сте го виждали из Капитолия. Очевидно рано или късно всички минават през вашата комисия.

— Той не работи ли при вас? — смръщи се съветничката.

— Консултант е — отвърна Лейбовиц. — Съвсем нов. От „Джеймс груп“. Сигурен съм, че ако поразпитате, ще чуете нещичко за него. И ми го съобщете. Обичам да съм информиран за сътрудниците ни.

В коридора Кол насочи Лейбовиц към задънен завой над стълбището с месингов парапет.

— За какво беше всичко това?

— Спечелих време, за да видим кой какво ни готви — каза адвокатът.

— Не работата, която имаше с нея, а онези глупости за мен! Ако искаш да провериш самоличността ми, обади се в Белия дом!

— Разбери ме. Фарън държи на теб. Може да си очаровал Лорън, но в моята конюшня си просто нов кон. — Джон Лейбовиц, бившият конгресмен, възпитаникът на Харвард, лобистът изгледа Кол с поглед, пълен със стомана. — А сега е време да вървим.

— Ами Чикаго? Ако си имаме проблеми с предварителния състав там, трябва да го знам, за да направя съответните анализи.

— Чикаго не е твоя...

Вратата на един от кабинетите се отвори и в коридора излязоха двама мъже. Единият приближаваше петдесетте, носеше двуредно сако, имаше руса коса и червендалесто лице. Спътникът му още нямаше четирийсет и носеше кръгли бухалски очила.

— Човек никога не знае на кого ще се натъкне из тези проклети коридори — каза мъжът с бухалските очила.

Лицето на Лейбовиц изведнъж засия като включен прожектор.

— Хей, Джоуъл! Как си? Как е Мими? Обзалагам се, че сенаторът още е бесен, че се ожени за нея и я откъсна от екипа му.

— Не, смята, че така получава и двама ни само с една заплата.

Мъжът с двуредното сако се усмихна на адвоката. Кол видя везните в очите му.

— А ти как си, Дон? — попита го Лейбовиц. — Не очаквах да те видя тук.

— Здравсти — подаде ръка на инспектора Джоуъл. — Джоуъл Джонсън. Познаваме ли се?

— А, не — отвърна Кол. — Работя с господин Лейбовиц.

— Вече трябва да вървим — докосна го по ръката адвокатът.

— И ние, Дон — рече Джоуъл. — Аз съм зает човек.

— Ти върви, аз ще те настигна — отвърна другият.

Прощално кимване, после Джоуъл закрачи по коридора.

Лейбовиц отново докосна инспектора по лакътя.

„Стой неподвижен. Той иска да тръгваме. Затова стой неподвижен.“ Кол се представи на Дон и му съобщи цялото си име.

— Някои клиенти ми се обадиха за писмото ти — каза Дон на Лейбовиц. — Добра работа. Точно верният тон, не вой до небесата. Проучвателната комисия трябва да се съобрази с...

— Бърза ме, Дон — прекъсна го адвокатът. — Ще ти се обадя по телефона.

Кол се обърна, така че Дон да не може да види, че Лейбовиц го е стиснал за ръката — стискане, което прерастваше в теглене.

Мъжът с двуредното сако снижи глас, за да го чуят само двамата му събеседници:

— Моите хора трябва да знаят дали той стои зад теб, дали ти заставаш пред него, или...

— Всеки е свързан с всички — отвърна адвокатът. — Ще ти се обадя.

И почти избута инспектора на студа навън.

— Никога не прави така! Щом кажа, че е време да тръгваме, щом...

— Аз работя с теб, не за теб — спомняш ли си? И двамата работим за един и същ човек — освен онази комисия, за която не успя да попречиш на Дон да каже...

— Фарън има много проекти, които се движат едновременно, на различни равнища към наглед различни цели — прекъсна го Лейбовиц. — Той трябва да ги категоризира и...

— Назначен съм, за да помагам във всичко — рече Кол.

Адвокатът сви рамене.

— Щом искаш, ще поговоря с Фарън и ще му кажа, че настояваш да разрушиш системата, която е създал. — Бившият конгресмен махна за такси и продължи: — Между другото, добре е да проявяваш уважение и почит, когато говориш за или с мен пред някой друг. Просто придай на публичното си поведение човешки облик. И ме наричай Джон — прибави той. С усмивка.

26.

Рано сутринта същия петък Кол каза на Сали:

— Ако успееш, ще имаме шанс.

— Би трябвало да стане — обади се хакерът от ГКА. — Седни така, че да можеш да виждаш екрана. И ръцете му. Трябва ни точният брой на натиснатите клавиши, както и първият и последният клавиш. Иначе няма да се получи.

— Ами ако той... — започна Сали.

— Стига си мислила — прекъсна я Кол. — Просто го направи.

— Не се тревожи — рече хакерът. — Никой няма да те убие, ако се провалиш.

„Не мен“ — помисли си тя по-късно, докато седеше пред компютъра в един от офисите в щаба на Фарън. Застаналият зад нея Ууд попита:

— Я пак ми повтори защо правим това?

— Защото Фарън смята, че е добра идея — отвърна Сали.

— Достъпът ти до информация е ограничен — каза Ууд. — Строго.

— Прекалено строго. Ако нямаме възможност да видим повече от вашите документи, няма да сме в състояние да ви помогнем. — Тя смекчи глас. — Знам, че съм досадна, но с мен може да се работи.

— Поне си си сложила хубав парфюм. — Погледът му остана студен.

— Слагам си го заради себе си, не заради теб. — Истина. Лъжа. И двете. Прикритие.

— Позицията ти е правилна. — Ууд посегна и включи компютъра. Машината забръмча и зареди системния софтуер. — Дръпни се от бюрото.

— Моля? — без да става от стола, попита тя.

— Дръпни се — повтори той.

— Но тогава няма да мога да виждам!

— Можеш да се дръпнеш назад — за малко.

„Поклати глава, сякаш чак сега си го разбрала.“ Сали отблъсна стола си от бюрото. Не виждаше екрана, но можеше да наблюдава клавиатурата. В свитите си шепи криеше химикалка.

„Остави го, недей да мислиш...“

Ууд вкара в системата личната си парола...

„Видях първия клавиш: химикалката драсва чертичка по левия среден пръст. Пропуснах втория. Третият е десният палец — драсни го и продължавай да броиш клавишите: четири, пет, шест, седем е левият показалец — драсни го...“

Ууд натисна „ЕНТЪР“. Светлината от екрана проблесна по лицето му.

— Добре — рече той, — ела пак. Тук е цялото ни Движение. Речите на Фарън, служителите, данните от Интернет, сметките ни. Кажи ми параметрите на проучването си и ще видя какви пароли ти трябват.

— Но няма да ми дадеш лична парола, така ли? Не че искам. Не ми се ще случайно да проникна в някой от секретните файлове на вашето „отворено“ Движение и да свърша с куршум в главата призори.

— Не бих чакал толкова дълго — отвърна той.

— Шегуваш се за първи път, откакто се запознахме — каза Сали.

Ууд се усмихна.

— Възможно е.

— Трябва повече да вярваш на хората — рече тя.

— Вярвам, че хората са такива, каквито са.

— Знаеш коя съм — каза агентката.

— Разпуснатата система за сигурност пречи на работата. А и почти не те познавам.

Сали изреди биографичните подробности от прикритието си.

— Ето каква съм. Сега е твой ред.

— Тук сме да вършим работа. — Докато говореше, Ууд прелистваше страница след страница компютърни файлове. — Освен това всичко, което ми разказа, може да е легенда.

— Легенда ли? — с разтуптяно сърце попита Сали. — Каква легенда?

— Шпионски термин за...

— Аха, но защо? Защо аз? Защо изобщо някой? Мислиш ли, че е възможно да пратят шпионин на Фарън?

Той сви рамене.

— Агресивната бдителност е необходимост, за да оцелееш. Затова е и толкова трудно да я упражняваш.

— Хайде, Джеф — ти не вярваш в отрядите на смъртта. Ти си пацифист.

— Кой ти го каза?

— Бил си арестуван за участие в демонстрация срещу Виетнамската война.

— Но също на два пъти съм участвал в нея. Като парашутист-десантчик и зелена барета. И съм добър войник.

— Тоест?

— Трябва да си безкомпромисен в задълженията си. — Очите му заблестяха. — Но животът може да те измами. Лидерите могат да те предадат. И тогава трябва да избереш точно обратното на онова, което си бил. От зелена барета да станеш гражданин воин, въоръжен с голата истина. В крайна сметка всеки сам трябва да определя съдбата си. Насилието е просто тактическо решение.

Данните продължаваха да текат пред разсеяните им погледи.

— Ето — каза Ууд. — Сега знаеш кой съм.

Сали криеше надрасканите си пръсти. Усети, че поклаща глава, и се чу да прошепва:

— Ами просто като човек? Какъв сладолед обичаш например?

— Не ям сладолед. Трябва да внимавам за теглото си — отвърна Джеф Ууд.

27.

През отворената врата на кабинета на Лорън на третия етаж в щаба на Фарън Кол чу Монаха да казва:

— Имат ли някакви бомби?

Две бързи крачки отведоха инспектора в стаята. Лорън седеше зад бюрото си. Монаха изпълваше стола пред нея.

— Чух нещо — рече Кол. — Звучи ми доста по-интересно от онова, от което току-що идвам.

— Никой не те е канил — изръмжа Монаха.

Кол сви рамене.

— Какви бомби?

— Готвят се да нападнат Фарън по „Един час“ — отвърна Лорън. — Това е шейсетминутното предаване в събота, което...

— Всеки знае какво е „Един час“. Но „бомби“, „нападане“ — това е политика, не война.

— Политиката е война — възрази Лорън.

— И с какво разполагат срещу Фарън в „Един час“? — попита Кол.

— Не знаем. — Тя погледна Монаха. — Все още.

— Онази жена е обикаляла навсякъде — отвърна Монаха.

— Събрала е съдебните досиета в Сан Франциско, ровила се е в Чикаго.

— Искаш да кажеш Кери Уест ли? — попита инспекторът.

Кери Уест бе прочута русокоса репортерка, една от водещите в „Един час“.

— Мислиш, че телевизионна звезда като нея ще си каля краката ли? — изсмя се Монаха.

— Иска ми се да бях Кери Уест — рече Лорън. — Тя е актриса, не репортерка. Повечето от материалите всъщност събира продуцентката Кати Хауърд. С кого е разговаряла, Монах?

Гигантът хвърли поглед към Кол.

— Той или е с нас, или вече е прекалено късно — отбеляза Лорън.

— Говори се, че Хауърд била търсила отец Майк.

— Открила ли го е?

— Не знам. Но както научих днес, през последните няколко седмици никой не го е виждал.

— Кой е отец Майк? — попита Кол.

— Ако искам да съм любезна, трябва да го характеризирам като „уличен проповедник“ — отвърна Лорън. — Чикагският проект на Фарън ще създаде нов вътрешен град без бедност. Стартирането на проекта ще разруши... традиционните политически структури на властта в града.

— Машината — рече Кол.

— Значи нямаш памук в ушите — каза Монаха.

— Справихме се с много хора — продължи Лорън. — Трябваше да революционизираме, както се изразява Фарън, стария стил на Чикаго. Отец Майк е олицетворение на този стар стил.

— Аз се справих с него — рече Монаха.

— С какво е разполагал срещу Фарън? — попита Кол.

— Справихме се с него — отвърна Лорън. — Това беше достатъчно.

— Какво му даде Фарън?

— Нищо лошо, нищо голямо — каза Монаха.

— Нищо достатъчно лошо — поправи го Кол, — иначе нямаше да разговаря с продуцентите от телевизията.

— Ние сме чисти! — изръмжа Монаха.

— Само излез на улицата — отбеляза Лорън, — и обувките ти вече са мръсни.

— Колко мръсни? — попита Кол.

— Няма значение — отвърна тя. — Важното е какво ще продаде на „Един час“ отец Майк.

— Те не купуват новини.

— Не и това предаване — възрази Лорън. — Отец Майк сигурно смята, че Фарън ще се провали и че поради това е разумно да се откаже от нас. Навярно си мисли, че репутацията му ще се повиши, като пререже гърлото на Фарън и се превърне в героя, надул свирката.

— Ще го повиша аз — закани се Монаха.

— Просто разбери къде е — каза Лорън. — Недей да приказваш с него — нито ти, нито който и да е от хората ти. Ако го видиш да се задава, мини от отсрещната страна на улицата. Не ни трябва още новини.

Бившият футболист се изправи.

— Затвори вратата на излизане — рече жената.

Монаха я погледна. Погледна и Далтън. Поклати глава, но на излизане затвори вратата.

Лорън се залюля на шефския си стол.

— Господин Далтън Кол. Който научава всичките ни мръсни малки тайни.

— Както сама каза, това са наши тайни.

— Само ти и аз, а?

— Операцията си е на Фарън.

— Да. Обичаш ли да създаваш проблеми на Джон Лейбовиц?

— Това вдъхновява дните ми.

— Ще създаваш ли проблеми и на мен?

— Ако се наложи — сви рамене Кол. — Имаме сделка.

— Надявам се. Разбира се, имахме сделка и с отец Майк.

— И каква беше тя?

Тя поклати глава.

— Не, това не е твоя работа.

„Стреляй напосоки.“

— Сключила ли си сделка с „Един час“?

— Далтън! „Един час“ е най-уважаваната журналистическа институция в Америка! Обективно разследване на фактите на изключително равнище! Да смяташ, че в безкомпромисното си търсене на истината, справедливостта и...

— Как го направи?

Тя му се усмихна. Той ѝ отвърна.

— Предаването се нуждае от Фарън — каза Лорън. — Той е в центъра на новините. Правят проучване за него, защото ще получи много гласове. Затова е толкова важно да го включат в предаването си. Фарън се съгласи. Повика главния водещ. Накара го да се съгласи, че ще е „страхотно“ и „по-честно“ Фарън да се появи на живо и да отговори на всички въпроси на цялото им проклето стадо кореспонденти. Коеето означава, че продуцентката не може да промени

формата на предаването, без Фарън да е в състояние да докаже, че „Един час“ са нарушили обещанието си. Интервюто трябва да задоволи самолюбието на четирима „кореспонденти“, всеки от които ще настоява да зададе поне един предаван по националната телевизия въпрос на най-оспорваната политическа и обществена фигура в страната. Затова няма значение какво ще открие Кати Хауърд, която всъщност събира материалите. Нейните въпроси трябва да бъдат разпределени между звездите. И така е трудно да му устроят капан. Трудно е да поддържат стриктна логика на въпросите. Фарън ще е самотният герой каубой, изправил се срещу искащата линч тълпа — даже да твърдят, че язди краден кон.

— А така ли е? — попита Кол.

— Не и в действителния живот. И не по телевизията. А тъй като не могат да редактират интервю, излъчвано на живо, да отрежат всички паузи и въпроси, които не засягат никакви остри проблеми... не мога да повярвам, че ще посветят цялото предаване само на него, но дори да го направят, имат само шейсет минути, като броиш и рекламите.

— Би могло да е достатъчно — отбеляза Кол.

Лорън се усмихна.

— Не се тревожи. Научила съм едно нещо: Фарън Сиърс отлично може да се грижи за себе си.

Клетъчният телефон в джоба на сакото на инспектора извънтя, разсече въздуха в кабинета и завибрира до костта над сърцето му.

— Някой те търси — каза тя.

— Извинявай — рече Кол и бръкна да извади мобифона.

— Постоянно се случва — отвърна Лорън.

— Кол слуша — каза той по телефона.

В ухото му се разнесе гласът на Ник Шърман:

— Открихме сестрата на Крис Харви!

28.

Когато Сали дешифрира мастилените резки по пръстите си, двамата специално наети хакери от ГКА — и двамата с конски опашки — извикаха:

— Прецакахме се!

— Защо? — попита Кол, който приготвяше багажа си.

— Защото — отвърна първият хакер, — ако онзи, когото тя е „наблюдавала“, пише нормално на клавиатурата, според нея излиза, че е използвал проклетия си палец!

— Тя трябва да го е объркала — обади се колегата му.

— Тя стои точно пред вас — изръмжа Сали. — Тя не го е объркала! Направих каквото можах! И записах първия и последния клавиш!

— Голяма работа — каза хакер номер едно.

— После — продължи партньорът му, — казваш, че е използвал палеца си. Ти...

— Шпацията — прекъсна го Ник.

— Разбираш, нали? — рече първият хакер. — Чатна го. Шпа...

— ... цията — довърши колегата му. — Това означава, че твоят човек е голям умник. Не използва само една кодова дума. Използва две.

— И си ни донесла едно голямо нищо — каза първият хакер.

— Не ни ли вярваш? — попита хакер номер две. — Обади се в Националната агенция за сигурност. Кажим им, че трябва да дешифрираш код от седем знака.

— Обикновено няма проблем — рече хакер номер едно. — Повечето хора използват една дума. Ако си права, първата ни буква е „Д“, а последната „Г“. Вкарваме ги в компютъра и след две минути ще разполагаме с петдесетина възможни кодови думи. Ако получиш достъп до машината, трябва ти само три минути, за да откриеш върнатата парола.

— Но — продължи вторият хакер — твоят човек е вмъкнал шпация. Ако ползва американска клавиатура, първата дума започва с „Д“.

— Но този тип е предпазлив — рече хакер номер едно. — И сигурно е измислил нещо сложно. В резултат ще имаш...

— Да речем три милиона възможни комбинации — довърши вторият хакер.

— Например „дай Бог“ — каза приятелят му.

— Или пък...

— Млъквайте! — каза Кол.

Стаята замръзна. Инспекторът отиде до прозореца и погледна през щорите към обикновения зимен петъчен следобед.

— Ключът към всяко разследване е да помниш, че хората са такива, каквито са — рече той. — Да разбереш какво са извършили... да разбереш мечтите им.

— А, добре — обади се първият хакер. — Но...

Кол не му обърна внимание и каза на Сали:

— Спомни си кой е нашият човек.

После ѝ обясни хипотезите си за паролата, която щеше да отключи цялата компютърна система на Фарън. Двамата хакери свиха рамене: „възможно е“.

— Ами ако грешиш? — попита Сали.

— Можеш да ме застреляш, когато се върнем — рече той.

— Хубавото е — каза на агентката хакер номер едно, — че дискетата, която си гепила преди, като че ли ни даде насоката. Обикновено при система като тази на Фарън бихме могли да свалим информацията им на шест мегадискети.

— Като едното нищо — прибави хакер номер две.

— Но в случая имаме някои променливи. Нумеро уно: бандата на Фарън танцува из Интернет и всички оттам им припяват.

— Тази част сигурно е толкова голяма, колкото данните, вкарвани в системите на повечето корпорации за цяла година.

— Но, нумеро дуо: Фарън използва собствен софтуер.

— И какво от това? — попита Сали.

— История — отвърна хакер номер едно. — Фарън прави пари, защото неговият софтуер има първокласна система за сигурност. Трябва много да работиш, за да я разрушиш.

— И какво от това?

— Така че, номеро тре — каза хакер номер две. — Даже когато трият файлове, най-вероятно там има призраци. Пластове от заровени...

— Можеш да получиш всичко, което някога е влизало в компютрите на Фарън!

— Само онова, което е било записвано — поясни хакер номер две.

— Поне горе-долу така би трябвало да е — каза хакер номер едно.

— Карате ме да си залагам кожата за теории — измърмори Сали.

— Е, знаем, че можем да копираме всичко текущо — отвърна първият хакер. — И сме чували, че в Националната агенция имат супермашини и софтуер, за да обработим онова, което вземем от Фарън. Само ще изпълните съответните команди за копиране върху тези мегадискети, които е взел на заем от Агенцията инспектор Кол.

— А как успяхте да ги получите? — попита хакер номер две. — Чували сме, че в изследователския си отдел шпионите имали суперчувствителни тежкотоварни дискети, но когато му казахме, че изобщо не сме очаквали...

— Изобщо не съм го и сънувал, приятел!

— Повярвай ми — каза Кол, — за теб ще е кошмар, ако знаеш.

— Колко време ще ми трябва? — попита Сали.

— Според мен по три минути на дискета — отвърна хакер номер едно.

— Четири — сви рамене колегата му. — Туй не ти е бъдещето, момче. Имаме свръхмодерни компоненти, променливи...

— Добре де, четири минути. И да речем... десет дискети. Дванайсет.

— Четирийсет и осем минути! — изкънтя в секретната квартира викът на Сали. — Искате да бъда изложена в продължение на...

— Виж сега! — каза хакер номер едно. — Не го искам аз, нали така?

— Освен това — обади се хакер номер две — единственото, което трябва да направиш, е да влезеш вътре, да избереш някой компютър от мрежата, да вкараш командна дискета, която ние ще

програмираме, да я задействаш, после да вкараш дискетата за копиране...

— И да продължиш да сменяш дискетите всеки път, когато се напълнят.

— Това ли е всичко?

Хакерите се спогледаха и кимнаха.

Сали хвърли гневен поглед на Кол.

— Желая ти наистина приятно пътуване.

29.

Същата нощ в задната част на паркирания микробус Сали усети всякакви миризми. Суха жега. Електрически прах от радиостанциите и компютрите. Влажна гума, вълна, смрад на изсъхваща кожа от обувките на хората, натъпкани заедно с нея. Усещаше потта им, нервите им, смазката на пистолетите им.

Радиостанцията изпращя.

— Лъв и Леопард току-що заеха маса при Жан Луи. Лъв й вдига страхотен скандал заради нещо.

От микробуса им отговориха:

— Продължавайте да ги следите.

Лъв: Джон Лейбовиц. Леопард: Лорън Кавана.

Ресторантът на Жан Луи се намираще на девет минути от щаба на Фарън Сиърс на Капитолийския хълм, където беше паркиран синият микробус. Командващият операцията включи микрофона си.

— Трети, докладвай.

— Имаме пълна видимост от покрива на една от сградите през улицата — отговори радиогласът. — През големи прозорци с много надписи. Рис прави на пух и прах някакъв младок.

Рис: Джеф Ууд. Агентите го бяха проследили до зала за кунгфу. На 20 минути път с кола от щаба на Фарън.

Командващият операцията погледна чернокожата агентка. Не я познаваше. Тя носеше черна жилетка със самозалепващи се джобове отвътре, черен пуловер с висока яка, обърната над ларингофона, черни панталони, черни маратонки. Черната й коса бе спусната над радиослушалката в лявото й ухо.

— Хората ми не успяха достатъчно бързо да открият обектите — каза командващият операцията. — Не сме установили със сигурност местоположението на Гуцер и Бурен. Смятаме, че са на мястото. Не сме в състояние да преценим колко души са там, макар че от пет-нула-нула досега си тръгнаха двайсет и един човека.

— Сградата опустява след шест — отвърна Сали. — Почти.

— „Почти“ не върши работа.

— Да, обаче ще трябва да се задоволим с толкова.

— Осем-нула-едно, време за действие — каза командващият. В предната част на товарното отделение на микробуса седяха двама агенти. Двамата хакери от ГКА настройваха слушалките и микрофоните на главите си, като се преструваха, че не се вълнуват да участват в истинска операция. Командващият прошепна на жената, която не познаваше: — Началството даде заповед за действие. Хората ми предполагат, че в момента се подготвят съответните документи. Още не съм ги виждал. Сигурно са се изгубили някъде.

— Не съм тук, за да коментирам — отвърна Сали.

Мъжът ѝ намигна.

— Пак се връщат добрите стари времена.

— Да вървим — каза агентката.

— Готов съм — отвърна командващият.

Един от агентите хвана дръжката на вратата и прошепна:

— Готов.

Командващият изключи лампата и микробусът се изпълни с мрак. Сали чу в слушалката си прещракване.

— Имаме зелена светлина — съобщи по радиото командващият.

— Повтарям: имаме зелена светлина.

Изщракването на пръстите му изплющя в микробуса. Агентът отвори смазаната задна врата. Сали се измъкна на улицата. Вратата на микробуса хлопна зад нея.

„Издишай — заповяда си тя. — Вдишай, издишай.“ Тротоарът беше заледен. „Върви спокойно. Всъщност можеш да бързаш: адски е студено.“

— Проверка — прошепна Сали.

В лявото ѝ ухо се разнесе гласът на командващия:

— Чуваш се високо и ясно.

— Ти също. Стой така.

Тя набра кода на домофона на портала на някогашната черква. Ключалката избръмча.

— Вътре съм — прошепна агентката. После започна да се качва по стълбите. Натисна звънеца на вратата.

Отвори ѝ господин Военна прическа.

— Някой пратил ли ви е?

— Не съм доброволка — отвърна тя и мина покрай него. „Влязох!“ Вратата зад гърба ѝ се затвори. — Къде е Джеф?

— Господин Ууд не е тук.

„Щом ти си на вратата, Нгуен навярно е пред кабинета на Фарън. Може да е с Монаха. А може и да не е.“

— По дяволите — каза Сали. — Добре. — И тръгна нагоре по стълбището.

„Не си търси оправдания — винаги подчертаваха преподавателите ѝ. — Не излизай с измислената си история. Само ще се заплетеш в лъжите си. Освен това, ако не си агентка, защо ще се оправдаваш? Просто всички трябва да приемат думите ти.“

— Не знаех, че ще се връщате тази вечер — каза пазачът.

— Така ставаме двама. А щом го няма и Джеф, значи сме трима. — Тя въздъхна. — Ще трябва да се оправя сама.

„Качвай се, без да бързаш. Не поглеждай назад.“ Тя тръгна по коридора покрай отворени врати, тъмни офиси, мина покрай оперативната зала — отворена и тъмна. Нататък по коридора, нагоре по задното стълбище.

Светлините в малката стаичка, определена за нея и Кол, бяха изгасени. До този момент беше видяла само пазача на вратата. Фарън можеше да е горе. Монаха можеше да е навсякъде. Тя включи лампата в офиса си, включи и компютъра. „Дали пазачът е казал на някого, че съм тук?“ Отвори един от позволените файлове с парола, дадена ѝ от Ууд, после слезе надолу до случайно избрана страница. И отдръпна стола си назад.

„Все едно че съм била тук — помисли си тя, докато гледаше останената от нея сцена. — Че просто съм излязла за малко.“

Сали се прокрадна надолу, на втория етаж. Пъхна се в тъмната оперативна зала, притисна гръб до стената, така че да не се вижда откъм отворената врата, и прошепна:

— На мястото съм!

Извади от вътрешния джоб на жилетката си миниатюрно фенерче и го включи. Крушката се затопли, но агентката не видя светлина, докато не си сложи специалните „слънчеви очила“ за инфрачервена светлина. Накъдето и да насочеше лъча, бюрата, столовете и компютрите изникваха от мрака като зловещо зелени силуети.

Сали бързо отиде при най-отдалеченото от вратата бюро и включи компютъра. После намали до минимум яркостта на екрана.

„ВКАРАЙТЕ ПАРОЛАТА“

— Дано Кол да е прав — прошепна тя.

Тази вечер, сама и тайно промъкнала се в оперативната зала на Фарън, Сали натисна „Д“. После „А“. После шпация. И с още четири удара по клавишите вкара кодовата дума, рожба на логиката на Кол.

Екранът проблесна: „ДОСТЪП ДО ВСИЧКИ РАВНИЩА ФАЙЛОВЕ ОСИГУРЕН ДО РАНГ“.

— Вътре сме! — прошепна тя.

В слушалката ѝ се разнесоха радостните викове от микробуса. На мястото на гласа на командващия се чу хакер номер едно:

— Спомни си последователността.

Сали извади от вътрешните джобове на жилетката си дващест компютърни дискети, вкара командната дискета на хакерите и натисна „ЕНТЪР“. Малкият компютър изпиука. После изпухтя.

— Прие командната ви дискета — съобщи агентката в прилепения до гърлото ѝ микрофон. Две минути по-късно компютърът отново изпиука. Сади измъкна командната дискета, вкара чиста, натисна „ЕНТЪР“... По екрана запроблясваха редове от данни.

— Става. — Тя погледна към светлината на вратата и намали яркостта на екрана до пълна чернота. Работа на тъмно. Работа с инфрачервени очила. Работа, насочваща се по звука. Бързо.

Инфрачервената светлина я доведе до вратата на гардероба. Тя прокара лъча на фенерчето по повърхността, търсейки нарочно оставени косми, които да се скъсат, кабели на алармена инсталация, изобщо каквото и да е, предназначено да попречи или засече крадеца. Драскотините, които Кол бе оставил по ключалката, ясно личаха.

Компютърът изпиука. Тя бързо се върна обратно в мрака и зареди нова дискета. После отново отиде при гардероба. „Първо натисни дръжката.“ Бяха се случвали и по-неочаквани неща. Вратичката беше здраво заключена.

В техническия отдел на бюрото бяха проверили кодовия списък на производителя на ключалката, сравниха номера, който Кол бе запомнил, и направиха ключ. Направиха ѝ още четири допълнителни ключа, всеки малко по-различен от онзи, който би трябвало да влезе в ключалката: „би трябвало“ и „ще“ са две различни реалности.

Основният ключ беше в десния джоб на жилетката ѝ. Другите бяха в левия ѝ вътрешен джоб.

„Пъхни основния ключ в ключалката. Завърти го... Ако има някакъв капан или аларма, ще се задействат сега.“

Сали отвори вратата на шкафа. И насочи коничния инфрачервен лъч в зейналата празнота...

— Мамка му — промълви тя.

Гласът на командващия:

— Докладвай!

— Пари! — Агентката прокара невидимия лъч по лавиците, отрупани с банкноти. — Купчини от по един долар, няколко пачки от по пет, десет... дващестачки. По-малки купчини по петдесет... сто.

— Нещо друго?

Горната лавица бе празна. Тази под нея — също. Върху третата от горе надолу бяха банкнотите до дващест долара, върху четвъртата петдесетачките и стотачките. Отдолу... празно пространство без лавици, дъно...

— Ножа за писма го няма! — изсъска тя. — Някой го е открил!

Компютърът изпиука.

„Тичай обратно... Не! Първо затвори вратичката на шкафа, заключи я. По-добре да загубиш минута за копиране, отколкото да оставиш вратата зейнала, за да я види някой, минал по коридора.“ Цяла вечност по-късно Сали стоеше приведена над компютъра, вкарваше тринайсетата дискета и натискаше „ЕНТЪР“, когато усети, че я побиват тръпки.

Сниши се зад бюрото. В стаята избухна светлина. Агентката надникна иззад ръба на компютъра.

На прага стоеше Монаха.

„Идва!“ Сали се наведе още по-ниско. Чу изтракването на заключената вратичка на гардероба. Изсумтяването на Монаха. „Лампите продължават да светят — помисли си тя. — Той се оглежда, усеща нещо.“ Тежки стъпки отекнаха по-навътре в залата край отсрещната стена. Приближаваха се към нея. Агентката се притисна към пода. През процепа между долната част на бюрото и пода виждаше как мокасините №48 на Монаха... идват към нея.

„О, господи! Не!“

„Прецени времето. Прецени и последната стотна от секундата, иначе... Чакай! На бюрото! Дали...?“

Добър крадец: всичко е прибрано. Компютърът продължаваше да пъхти над възложената му задача. Екранът беше черен, но до флопито светеше червена лампичка. Ами ако дискетата се запълнеше и машината изпиукаше?

Монаха погледна към нощта през големия прозорец. После тръгна към вратата.

Светлината в стаята угасна. Сали най-после издиша.

Вратата се затръшна.

Компютърът изпиука.

Тя стана, смени пълната дискета с празна и натисна „ЕНТЪР“. След това отиде до вратата, притисна ухо до нея и се заслуша: нищо. Изпълни я облекчение, после я напусна и остави след себе си смазващото бреме на ужасен въпрос. „Защо Монаха затвори вратата?“

Пръстите ѝ се затвориха около студената месингова брава: заключено.

Инфрачервеният лъч ѝ показва ключалката на вратата.

— Имаме проблем — прошепна тя в микрофона. Нито носеше инструменти за отключване, нито имаше опит с такива.

— Не изпадай в паника! — чу се гласът на командващия операцията.

Сали обходи стаята с лъча: нищо. Компютърът изпиука. Прекалено рано. Тя усили яркостта на екрана и видя: „КОПИРАНЕТО НА ХАРД ДИСКА ЗАВЪРШЕНО“.

Агентката автоматично пъхна дискетата във вътрешния си джоб и изключи компютъра. После плъзна инфрачервения лъч из стаята.

— Какво има навън?

— Повтори въпроса.

Но тя знаеше, че я е чул. Приблужи се до стъклото. На теория се намираше на втория етаж. Но първите етажи на старите черкви бяха със седем и половина метрови тавани — и то над петте стъпала до входа.

— Излизам.

— В никакъв случай! Няма къде да идеш. Външният перваз...

— Широк е поне петнайсет сантиметра. На всеки ъгъл има капчуци. Мога да се измъкна, да се прилепя до стената, да затворя

прозореца...

— Мамка му!

— ... да седна по задник... да се снижа... да се хвана за капчука и да се спусна, после...

— Ще се пребиеш.

— Мисля, че мога да се спусна два метра надолу. Така остават още колко... седем метра?

— Да речем, че успееш. Да речем, че няма да се размажеш долу. Да речем, че не си изпотрошиш кокалите и останеш в съзнание. Дори да приемем всичко това, пак ще си в капан извън сградата и в охраняваното от тях оградено пространство!

— За оградата ще се тревожа, когато се спусна долу. Наоколо обикаля Монаха. Обзалагам се, че е разбрал за идването ми. След като не успее да ме намери, ще прерови цялата къща и следващия път, когато влезе тук, със сигурност ще ме открие!

— Но...

— Предпочитам да измисля някаква лъжа как съм се оказала навън, без да ме видят, отколкото да ме хванат с пълните дискети.

Гласът на командващия омекна.

— Няма нужда да го правиш. Не си струва.

— Аз си струвам.

Сали отвори прозореца. В стаята нахлу студен въздух. Гладната нощ тътнеше. „Недей да слушаш.“ Тя се изкатери на перваза. „Недей да гледаш надолу. Дръж си главата изправена, гърба притиснат до стената, разкрачи се, давай нагоре... Стой изправена.“ Не усещаше под пръстите на краката си нищо.

— Навън съм — прошепна агентката.

— Добре, всичко е наред... Можеш...

— Тихо. Трябва ми... тишина.

Надигна се вятър, зашепна.

„Все едно да упражняваш блокове, удари и ритници върху гредата в залата — каза си тя. — Нали имаш черен пояс. Представи си, че тази дълга два метра и широка десет сантиметра греда е само на трийсет сантиметра от пода на салона за таекуондо.“

Тя бавно и внимателно прехвърли цялата си тежест върху десния си крак. Сграбчи с пръсти — „Не прекалено силно!“ — горният ръб на прозореца. После притисна левия си крак до стъклото.

Отпусна крак надолу. Затвори прозореца. Нямахме начин отново да го отвори.

„Застанала съм върху петнайсетсантиметров перваз почти на десет метра от бетона в смразяващата тъмна нощ. Не мога да се върна, не могат да ме хванат. Не може да стане по-лошо.“

— Хей! — извика някакъв мъж на улицата отдолу: минувач с очила и ротвайлер, който опъваше каишката си.

Чу го как измърмори нещо. Видя го да тича с кучето, да тича към телефон — който и да е телефон, домашен телефон, външен телефон, за да набере номера на полицията и да съобщи за крадец или самоубиец.

— Видяха ме! — изсъска в микрофона Сали. — Минувач. Тръгва към Шеста улица!

Чу как командващият отчаяно разговаря по радиостанции и клетъчни телефони с групите за наблюдение.

— Не можем да задържим гражданин! — каза той след малко. — А с това куче направо трябва да го убием! Не можем...

— О, мамка му! — простена Сали. — Мамка му!

На половин пресечка в посоката, в която беше изтичал мъжът, имаше уличен телефон. Тя си представи как той набира номера на полицията. Чуваше отговора на телефонистката. „Господи, моля те, нека престъпността да залее целия Вашингтон и да няма коли, които да пратят тук!“ Командващият отчаяно щеше да се опитва да се свърже с агента на Бюрото във вашингтонската полиция, да го накара да каже на ченгетата да не реагират по сигнал на гражданин за провалена секретна операция. Тя знаеше, че няма да успее навреме. Знаеше, че ако бе там с полицейската си радиостанция и опит, Ник Шърман щеше да спаси положението. Знаеше и че Ник е в самолета заедно с Кол.

Мъчително ѝ се искаше да е в някой проклет самолет и да лети високо в тази проклета мрачна нощ...

На четири-пет метра от дясната ѝ страна стърчеше черна метална противопожарна стълба. Площадката...

„Можеш! Можеш да го направиш! Нали имаш черен пояс и силни крака.“ Краката ѝ бяха изненадали мъжете в Академията, които ѝ се бяха подигравали до деня на курса по преодоляване на трудности. Имаше адски силни крака.

Какво беше средното време за реагиране на полицията? Две минути? Повече, може би четири. Но не много повече.

Щяха да докарат и линейка. „Не ми трябва. Няма да ми трябва.“
Ъгли, инерция, физика, скорост на падане срещу ускорение напред.
„Изобщо недей да мислиш: направи го!“

Тя съсредоточи енергията си в левия си крак, пое тежестта си с него, после бързо прехвърли цялата си сила в десния и се оттласна...

Скочи. Летя и пада цяла вечност. Дланите ѝ се блъснаха в кръглите стоманени пръчки, пръстите ѝ се вкопчиха в перилото, тялото ѝ се залюля над бетона.

„Набери се! — заповяда си тя. — Само веднъж. Преди правеше по десет. Едно е нищо, набери се...“

Лактите ѝ се закачиха за стоманената платформа, тя се изви и се промуши между перилата, после се сви на топка върху твърдия стоманен под.

— Браво! Успя! — триумфално извика командващият.

В нощта зави полицейска сирена. Приближаваше се. „Размърдай се. Ставай. Размърдай се. Спусни се по стълбата... в капана на двора?“

— Според мен трябва да... — започна командващият.

— Млъкни.

От тъмното небе идваше хеликоптер. Полицейски хеликоптер. С прожектори.

В стъклото на прозореца на слабо осветения коридор на втория етаж проблесна движение. Сали се завъртя настрани и се качи по стълбата до площадката на третия етаж. През стъклото видя друг слабо осветен коридор. Прозорецът беше заключен.

„Сирените са на четири пресечки, по-малко, приближават се...“

Тя откъсна едната лепенка от микрофона на гърлото си, залепи я на стъклото точно над ключалката, после отлепи втората...

Зад ъгъла изскърцаха спирачки. Хеликоптерът пореше въздуха все по-близо.

Сали вдигна юмрук пред облепеното стъкло. „Съсредоточи се, съсредоточи се, повярвай...“

Удар! Кокалчетата ѝ направиха дупка в прозореца.

Тя отлепи лепенката и пъкна пръсти в назъбения отвор. Средният ѝ пръст пламна от болка, но все пак тя успя да отключи. Вдигна прозореца, изтърколи се на пода и скочи, свали прозореца и се

притисна до стената в мига, в който хеликоптерът насочи бял конус светлина към сградата и стъклото проблесна — изглеждаше здраво и затворено, а тя бе в безопасност.

Но нямаше време, нямаше време! Прожекторът заигра по външната стена на някогашната черква. Сали използва лепенката от единия си джоб, за да запечата дупката в прозореца. Да спре течението — това беше коридор, не биваше да има течение.

Сирените спряха пред сградата. По пръста ѝ се стичаше кръв. С лепенката от втория джоб опита да я спре. Болеше.

„Бързо! Махай се оттук! Ще те видят!“

Хеликоптерът разсичаше нощния въздух.

„Бавно, спокойно: тръгни по коридора, завий зад ъгъла.“ Празен коридор. В офиса ѝ още светеше. Пръстът ѝ пулсираше. „Задъхана си, стига си се задъхвала. Остават пет крачки до...“

Зад нея се разнесе мъжки глас:

— Стой!

30.

Сали се обърна.

— Какво става?

Фарън се усмихна.

— Мислех си, че ти ще ми кажеш.

Зад него се появи Монаха и я посочи с пръст.

— Търсех те!

— Тъкмо говорим с Фарън — отвърна тя и си помисли: „Нещо в очите му трепна“.

Прожекторът на хеликоптера прониза външните прозорци.

— Фарън, навън е пълно с ченгета! — каза Монаха.

— Ами иди да разбереш какво става.

Гигантът ги погледна.

— Не мога да те оставя сам.

— Не съм сам. С нея съм наред.

— Не съм сигурен.

Фарън се засмя.

— Не се тревожи. Тя е по-сигурна от ченгетата.

Монаха поклати глава. И се затича надолу по стълбите.

— Добре ли си? — попита Фарън, когато бодигардът изчезна.

— Защо? Какво... защо?

— Изглеждаш...

— Имах тежка седмица — каза тя. Пръстът ѝ пулсираше. „Не му давай да види, че ти тече кръв.“

— Какво правиш тук? — попита той.

— Върша си работата.

— Коя?

— Няма значение, нали? — отвърна тя, като се бореше с изтощението, бореше се със страха, едва можеше да говори. — В крайна сметка всичко е за теб.

— Де такъв късмет.

Хеликоптерът се отдалечи.

— Каквото и да е имало навън — рече Фарън, — вече свърши.
„Не му давай да види, че ти тече кръв.“

Монаха се извиси до тях.

— Според ченгетата на някого му се сторило, че вижда навън крадец. Сега няма никого.

„Командващият се е свързал с вашингтонската полиция“ — помисли си Сали.

— Улицата е опасно нещо — отвърна Фарън.

— Да, случват се гадости — някак особено каза Монаха. — Даже около нас. — После погледна Сали. — Нямахте те.

— Как така? — попита тя. — Нали съм тук?

— Не, одеве. Видях, че в офиса ти свети, и проверих.

— А... Ами Фарън...

— Бях с него, преди да погледна в офиса ти.

— Трябваше да отида до едно място — каза Сали.

Монаха присви очи. Нямахте да отстъпи. „Крий си ръката.“

— До тоалетната — прибави ненужно тя.

Монаха поклати глава.

— Проверих в тоалетната срещу офиса ти — първо почуках, не съм дивак. Нямахте никого.

— Там не намерих онова, което ми трябваше — с леден глас отвърна Сали. — Затова отидох да потърся... Трябва ли да кажа точно какво?

— Няма значение — каза Фарън. — Извинявай, това е... Извинявай.

— Да — каза Монаха. — Извинявай.

— Тук има една тоалетна. Лорън я използва понякога — рече Фарън и ѝ показа една врата с дървена ламперия. — Ще те изчакам.

Тя затвори вратата на тоалетната и я заключи.

„Дишай! Не мога!“ Сали откъсна микрофона от шията си, напъха го в джоба си, извади слушалката от ухото си и също я прибра там. „Ще пропуква статично електричество... добре че няма да го чуват...“ После повърна в чинията.

По бузите ѝ се търкаляха сълзи. Сали се наведе над мивката, изплакна си устата. Напълни умивалника с вода и потопа лицето си. Когато се изправи и отвори очи, водата беше розова.

Пръстът ѝ. Тя махна лепенката и проми раната. В аптечката имаше течност за изплакване на уста, пакет дамски превръзки, няколко раздърпани лейкопласта и шишенце „Шанел № 5“. Нямахте да знаят кога си е залепила лейкопласта. Тя покри раната. Изплакна си устата. Погледна към парфюма.

Цялата смърдеше на пот. „Няма да използвам парфюма на тази жена.“ Погледна се в огледалото, оправя косата си с ръце и изчака лицето ѝ да престане да трепери. „Излез. Върви изправена. Върви спокойно. Давай.“

— Трябва да се прибирам — каза на Фарън тя.

Той я изпратя по стълбите.

— Вечеряла ли си? Можем да идем...

— Искам да се прибера вкъщи.

— Ще те изпратя до колата ти. Тези улици...

— Навън е пълно с ченгета. Не дойдох с кола. Ще... ще ида до „Юниън Стейшън“, само на четири пресечки е. До метрото.

— Ще те закарам. Или ще ти повикам такси.

— Не! Не можеш да дойдеш с мен.

— Както искаш — отвърна Фарън.

31.

Беше събота сутринта. Кол и Ник крачеха из стаята за разпити в ласвегаското полицейско управление.

— Скочила е над пет метра празно пространство! — измърмори Кол.

Високоговорителят в стаята пропука.

— Водят я.

— Какъв скок, а? — каза Ник. И двамата гледаха към вратата на стаята. — Никакво отстъпление, никакво отказване: заковахме го.

Вратата се отвори: лъхна ги лимонов аромат на препарат за почистване на плочки. Някаква полицейска служителка въведе вътре една жена, излезе и затръшна вратата.

— Влез, Валери.

Жената беше мършава. Сплъстена прошарена коса, хлътнали страни, нервни очи. Носеше избеляла тениска с образа на Джаксън Браун. Чорапи от Армията на спасението. Сини чехли от затвора. Затътри се към един от столовете и седна, мъжете също седнаха. Кол остави пред нея пакет цигари и кибрит и ѝ кимна. Жената пъхна цигара между тънките си устни, но ръцете ѝ трепереха прекалено силно, за да запали.

Ник ѝ помогна.

— Тази сутрин не си много добре, а, Валери?

Тя го погледна през облак дим.

— Като те гледам, знаеш как съм.

Ник премигна.

— Ти ли си Валери Джан Харви? — попита Кол.

— Бях.

— В досието ти пише, че си била омъжена — каза Ник. — Къде е мъжът ти?

— Кой точно имаш предвид? — Тя засмука цигарата така, че тлеещото огънче почти докосна пръстите ѝ.

— Защо си в Лас Вегас? — попита Кол.

— Мамка му, ако знам. — Валери изгаси фаса и извади от пакета нова цигара. Ръцете ѝ продължаваха да треперят толкова силно, че Ник пак трябваше да ѝ запали. — Един ден се събудих и бях тук. Където се събудиш, там е домът ти. — Тя се усмихна. — Наистина ли съм се опитала да мина през прозореца?

— След като си откраднала опаковка чипс — отвърна Кол. — Камерата в магазина го е документирала. Грабнала си плячката, затичала си се, блъснала си се в прозореца и си паднала като камък.

— Чипс значи? Добре върви с бира. Май бяхме свършили бирата.

— Кои? — попита Ник.

— Не знам. Някакви типове в приюта. — Тя млясна. — Случайно да имате ментови бонбони за оправяне на дъха, момчета?

— Не дъвча такива боклуци — каза Ник.

Кол хвърли поглед към партньора си, после се обърна към Валери:

— Знаеш, че си арестувана. Имаш права, можеш да поискаш адвокат.

— Повикайте Пери Мейсън. И да донесе и една бутилка.

— Освен това можеш да си помогнеш и сама — продължи Кол.

— Ей, чаках да го кажеш. Пиянде съм, но не съм съвсем тъпа. Чаткаш ли какво искам да кажа? — Тя хвърли поглед към Ник и продължи: — Едно не мога да разбера. Защо двама детективи от Лас Вегас ми палят цигарите. Мамка му, би трябвало да съм в кафеза за пияндета или в областното изтрезвително. Чипс значи? По дяволите, за този боклук не си струва да се трепят дори момчетата в сини униформи, а вие носите костюми! Пък и май не съм счупила прозореца. — Тя се попипа по главата. — Нямам даже цицина.

— Не си го счупила — каза Кол.

— Защо тогава ме тормозите?

— Помогни ни — отвърна Ник, — и ние ще ти помогнем.

— Случайно да носиш някоя бутилка?

— Стига глупости! — изръмжа детективът.

— Мамка му! — рече Валери. — Какво толкова те измъчва? Няма да се опъвам. Не издържам на бой и ще направя каквото поискате.

— Ще ни кажеш абсолютно всичко, каквото знаеш! — извика Ник.

— Добре де, миличък, извинявай. Просто попитай и ще си кажа.

— И не ми викай „миличък“.

— Ти си шефът, ти казваш как да ти викам.

Кол ѝ подаде нова цигара. И я запали. Тя не сваляше поглед от Ник. Той се потеше, очите му бяха изцъклени.

— Тук сме заради брат ти — каза инспекторът.

— Крис ли?

Тя изчака, но двамата не отговориха нищо.

— По дяволите, не съм го виждала от... десет години. Да не е свършил нещо тук във Вегас?

— Какво да свърши? — попита Кол и си помисли: „Хайде, Ник, стегни се“.

— Нищо голямо, това е сигурно. Не че знам какво е правил, но... по дяволите, нали съм му кака. Трябва да го защитавам.

Тя помълча малко, после въздъхна.

— Какво искате да ви кажа? Само кажете и ще ви го кажа; ще кажа, че съм го казала. После ще ме пуснете, нали? Никакви проклетни тапицирани стаи или... по дяволите, що не бутнете някой кинт? Дайте малко на онзи тип с чипса, останалото за мен! — Тя дръпна от цигарата. — Дайте ми кинтите, закарайте ме до магазина и сама ще платя на човека. Даже ще купя още нещо от него. Аз ще съм доволна, той ще е доволен, вие ще...

— Брат ти е станал много лош — прекъсна я Кол.

— Кошмарно лош — прибави Ник.

— Крис ли? — Тя поклати глава. — Аз може да не струвам нищо, но той е бетер мен. Последния път, когато го видях, беше, хм, май в затвора в Калифорния. Каза, че имал някакви железни приятелчета, но по дяволите, и те бяха затворници, същите като него. Знам, че вършеше престъпления, но бяха все дребни неща... ясно накъде се е запътил.

Ръцете ѝ трепереха. Опита да изтръска цигарата в пепелника, не успя и отново я вдигна към устните си. Пепелта се посипа по гърдите ѝ.

— Ами преди? — попита Ник.

— Преди какво? Какво искаш да кажеш, по дяволите? Когато бяхме...

И замълча. Погледна ги и се замисли. Изтече цяла минута. Накрая прошепна:

— По дяволите!

Кол и Ник я оставиха. Да се бори с нервите си.

— Проклетата да съм — каза тя.

— Кажи — обади се Ник.

— Вие не преследвате брат ми. Преследвайте оня. Оня!

— Какво искаш да...

— А, не! — рече Валери. — Може да съм пиянде, но не съм тъпа. Веднъж двама в костюми като вас се мъчиха да изкрънкат от мене нещо, което знаех. Не можете да накарате Крис да ви каже... по дяволите, може би даже не сте го пипнали. Повикайте ми адвокат. Ще има да плащате, момченца.

Ник удари по масата и викна:

— Чуй ме, кучко пияна! Ти си заключена в моя ад! Ако си седиш на този стол и не си отвориш тъпата уста, ще те хвърля в затворническата кола и ще те разкарвам из пустинята, докато не започнеш да се пържиш отзад! Ще те напъхам в полицейския изолатор и...

— Ник. — Шепотът на Кол накара стаята да замръзне.

Вашингтонският детектив отиде до голата бетонна стена, а Кол дръпна запалената цигара, която още малко и щеше да се допре до бедрото на жената. Тялото ѝ се разтърси. Лицето ѝ остана безизразно.

— Валери — прошепна той.

Очите ѝ премигнаха, видяха го.

— Много е важно да ни кажеш каквото знаеш.

— Важно за кого? — едва чуто прошепна тя.

— Не си играем игрички — отвърна той.

— Не можете да ми направите нищо.

Всички знаеха, че поне това е истина.

— Валери — рече Кол. — Той е убил Крис.

Тя видя в твърдите му очи, че не я лъже. И каза:

— Може ли да си толкова гаден?

Мълчанието на видеозаписа продължаваше две минути. На екрана се видя, че Ник се връща при стола си и отново сяда.

— Мислите си, че не струвам нищо — каза накрая Валери. — Прави сте. Но това не ви оправдава, че ме лъгахте за брат ми, мамка

му. Пиячката много отдавна ми пресуши сълзите. Спомням си, когато мама го роди и... Оня кучи син е убил братчето ми, нали?

— Да — потвърди Кол.

— Знаех си — поклати глава тя.

Ник вдигна пакета цигари от пода. Подаде ѝ една, запали я и каза:

— Извинявай. — Но думите му не стигнаха до нея.

— Ние от семейство Харви не бяхме образец за американско семейство — рече Валери. Говореше повече на себе си, отколкото на мъжете, който седяха пред нея. — Бяхме белият боклук, на дъното.

— И други са били там — подхвърли Ник.

— Хайде не ми се прави на приятел, става ли? Не с тези номера.

— Добре, няма — каза детективът.

— Постоянно се местехме — продължи тя. — Последния път, когато бяхме всички заедно, бяхме в Монтана.

— Роден съм там — рече Ник.

— Браво на теб. Ние бяхме плевелите, довеяни от вятъра. Това беше последното място, където всички бяхме заедно — аз, мама и Крис, едно малко градче в Монтана. Аз напуснах гимназията, след няколко години Крис също излезе на улицата. Мама умря в Солт Лейк... После Крис започна да се хвали, че познавал най-опасния, най-хитрия, най-железния убиец на света. Казваше, че го познавал единствено той. Казваше, че убиецът знаел, че той знае.

— Каза ми кой е — продължи Валери. — Спомних си го — едно гадно хлапе, едно такова никакво...

— Щом Крис е знаел за него — прекъсна я Кол, — защо онзи не го е убил?

— Може би е бил толкова извратен, че му е харесвало да е голяма работа за някого. Крис... по дяволите, той изобщо не можеше да различи късмета от опасността. Каза ми, че когато онзи бил в пети клас, убил учителката си и му се разминало — само че Крис го видял. Крис беше сигурен, че е очиствал и други.

— В пети клас? — попита Кол. — Да не те е излъгал?

— Е, той винаги лъжеше. Но беше лош артист. Винаги разбирах кога ме лъже. Бедното ми братче...

— Къде? — попита Ник.

— Кой? — попита Кол.

— В Шото, Монтана — отвърна Валери. — Онзи кучи син се казва Кърт Ванс. Убийте го вместо мен.

— Имаме основен заподозрян — каза по телефона на хората във вашингтонската секретна квартира Кол и им нареди да открият Кърт Ванс. Ласвегаската полиция му бе позволила да използва кабинета на капитана, за да проведе неотложния телефонен разговор. Ник Шърман седеше в оградената със стъклени стени стаичка заедно с него. Валери Джан Харви беше откарана в болницата на военновъздушните сили като охраняван федерален свидетел.

— Вярваш й, нали? — попита вашингтонският детектив.

— Тя каза истината за онова, което й е казал брат й.

Ник поклати глава.

— Не — ти й вярваш.

— Всичко съвпада — отвърна Кол. — Айдахо е достатъчно далеч от онзи град, за да крои плановете си и да не го познаят, и достатъчно близо, за да стигне дотам. Връзката с Крис Харви... Ами ако приемем, че един петокласник може да е убиец...

— Да тръгваме тогава. — Ник понечи да се изправи, но Кол не помръдна и детективът се отпусна назад. Инспекторът го погледна.

— Ти си най-добрият партньор, когото съм имал — каза Кол. — Добър приятел. И най-добрият проклет детектив от „Убийства“, когото съм виждал.

— Защо всички тези прегръдки и целувки ме карат да се чувствам така, сякаш би трябвало да притисна гръб до стената и да стисна патлака си?

— Аз съм ти приятел, не враг.

— Тогава да вървим, приятел. Имаме да вършим работа.

Но нито един от двамата не помръдна.

— Тези две години... — Кол поклати глава. — Наблюдавах, виждах. Но всъщност изобщо не гледах.

— Какво?

— Теб. Онова, което правиш.

— „Онова, което правя“, е да седя на задника си в тая ласвегаска ченгеджийница, докато моят партньор и приятел си играе на емоции с мен, а в същото време има убиец...

— Видя какво се е случило с нея, нали?

Ник премигна.

— Валери не е започнала така.

— Хората са такива, каквито са.

— Има още нещо.

— Казвай каквото ще казваш. Нямаме време... шефе.

— Имаш проблем с алкохола, Ник.

— Това въпрос ли е?

— Не.

— Е, ваша светлост, обвиняемият някога да не си е вършил работата?

— Това не е...

— Не, това е всичко. За теб, за моята полицейска значка.

— Ти си нещо повече от полицейска значка.

— Някога и аз мислех така. Поне що се отнасяше до теб.

— Ник...

— Майната ти... Далтън.

— И двамата знаем какъв е проблемът и сега е моментът да го решиш. Можеш да го направиш, ти си по-силен от...

— Смяташ ме за силен, така ли?

— Да.

— Някога да си погребвал жената, която обичаш?

Далтън Кол не отговори.

— Тогава не ми говори за сила — рече Ник. — Не ми говори. Ти просто не знаеш нищо.

— Жена ти не е целият проблем — отвърна Кол. — Ракът сигурно е истински ад, но не можеш да използваш нея за причина повече, отколкото например болния си крак. Смъртта е твоят занаят. Жена ти е мъртва от повече от десет години, а когато постъпих в групата за разследване на стари случаи заедно с теб, ти не беше такъв...

— Никога не си ме виждал пьян на работа!

— Но не те преследваха призраци.

Ник извърна очи. Потъна в мислите си. После Далтън някак се оказа приведен над него.

— Ник? Добре ли си?

Истината с мъчителен шепот се откъсна от гърдите му.

— Не.

Телефонът във вътрешния джоб на сакото на Далтън иззвъня и той го извади. Ник си пое дъх. Чу се гласът на съветника на заместник-министъра на правосъдието.

— Кол! Страхотна работа! Поздравления!

— Как, по дяволите, си...

— Ти го откри!

— Не! Имаме улики за заподозрян!

— Казал си на групата си, че е основен заподозрян, и това е достатъчно, за да...

— Слушай, кучи сине! Те работят за мен!

— Всички работим за чичо Сам, инспектор Кол. И утре по това време ще се занимаваме с по-големи и по-приятни неща.

— За какво приказваш?

— За Кърт Ванс. Жител на Шото, Монтана. В момента се подготвя заповед за арест.

— Заповед за арест? По какви обвинения? Не разполагаме с достатъчно основания да направим нещо повече от това да натиснем звънеца на вратата му и да му зададем няколко въпроса!

— Изоставаш, Кол. Групата ти в секретната квартира прерови документите, които получихме от родния град на Крис Харви, и откри неотдавнашна квитанция от бензиностанцията в Шото, Монтана, която...

— Която не доказва нищо! И защо, по дяволите, хората ми докладват на теб?

— Нали работим заедно, инспекторе. Просто още не са ви се обадили.

— Какво друго не ми е известно? — попита Кол.

— Не се притеснявай за докладите, които ще трябва да напишеш по случая. Ще можем да си прикрием задниците, без да се налага да разкриваме нещо за Фарън Сиърс или...

— Какво си направил?

— Повикахме групата за спасяване на заложници от оперативното бюро. Ще се приземят на юг от Шото в... хм... а, в Грейт Фолс. Два часа и...

— Не! Не прави това!

— Всичко е уредено, Кол. Поздравле...

— Кажи им да се върнат! Спри ги!

— Няма начин. Трябва да свършим с всичко това.

— Мислех, че сме си научили уроците след Уейко, след фиаското в Ръби Ридж, след изслушванията в Конгреса. Мислех, че сме се научили...

— Научили сме се бързо и чисто да залавяме обекта си, Кол. И сега ще направим тъкмо това.

— Мислех, че искаш да предотвратим убийството. Мислех, че искаш да заловим онзи, който заплашва Фарън. Това е по-важно от Кърт Ванс — даже да е виновен! Имаме да разкриваме и предотвратяваме убийства и заговори. Мислех, че искаш...

— Не искаме шумотевица, Кол. Би трябвало да го знаеш.

— Да. Би трябвало. — Инспекторът разтри челото си. — Нареди на хората от групата да почакаат, докато пристигна и поема командването.

— Не е нужно.

— Чуй ме — каза Кол. — Ванс е просто главният заподозрян. Аз смятам, че може да е той, но не го знам със сигурност. Като пратиш момчетата с базуките да го хванат жив или мъртъв, няма да решиш проблема си.

— Това е само твоето мнение.

— Виж, ако нещо се обърка, някой ще трябва да стане изкупителна жертва за всичко. В момента единственият подходящ човек е онзи, който е дал заповед за действие.

Въздухът между Вашингтон и Лас Вегас се изпълни с мълчание.

— Групата ще изчака, докато пристигнеш и поемеш командването — каза съветникът. — Но да сме наясно, инспектор Кол. Имаш заповед възможно най-бързо да арестуваш и обезвредиш Кърт Ванс! Ясно ли е?

— О, да — отвърна Кол, прекъсна връзката и погледна партньора си.

— Мога да го направя — каза Ник.

32.

Събота следобед. Снежни преспи покриваха тихите дворове на Шото, Монтана. До три часа всички съседи на втората къща от края на града на улица „Гътри“ № 111 бяха напуснали домовете си по тайнствени задачи: майки с ревящите си бебета, старци, потропващи с бастуни, млади двойки, впили поглед право пред себе си, докато се отдалечаваха с автомобилите си от къщите, в които изобщо не се надяваха някога да живеят без ипотека. В 15:15 часа в дерето зад улица „Гътри“ №111 лежаха снайперисти в камуфлажни униформи. Мъже с автомати и черни бойни униформи се притискаха до отсрещните стени на къщите от двете страни на улицата.

Когато колата на Кол и Ник стигна до микробуса, изпълняващ ролята на команден пункт, слънцето висеше ниско над хоризонта. Командирът на групата за спасяване на заложници каза на инспектора:

— Готови сме да атакуваме, сър.

— Заповядайте на хората си да останат по местата си — отвърна Кол.

— Сър, чакаме отдавна. Слънцето ще залезе след двацет и седем минути. Всички са премръзнали. Не може да нападнат в тъмнината.

— Знам. Има ли още бронирани жилетки?

Заместник-командирът се затича към микробуса с екипировка.

— Тайно евакуирахме всички цивилни от вероятните огневи зони — съобщи командирът.

— В град като този — рече Ник Шърман, — ако успееш да направиш каквото и да е „тайно“, значи си чудотворец.

— Откъде знаете, че е вътре? — попита Кол.

— Колата му е пред къщата. Накарахме една агентка да позвъни, да каже, че е грешка, и да затвори.

— Разпознахте ли гласа му? — попита инспекторът.

— Да, сър — отвърна местният полицай. — Оттогава никой не е влизал или излизал. По дяволите, никой никога не влиза там. Кърт

Ванс е голям саможивец.

— Имаме ли снимка? — попита Кол.

— Не — отвърна командирът. — Кърт Ванс не си е вадил паспорт, няма и шофьорска книжка.

— По дяволите, нали кара кола — рече ченгето.

— Малък град — подметна Ник. — Всички се знаят, никой не проверява.

— Ами застраховка? Регистрация?

— С това се занимава банката — отвърна полицаят. — Кърт Ванс осиротя на петгодишна възраст. Старците му имаха някаква ферма. Не богата, но достатъчна, за да се издържа спокойно. До осемнайсетата си година живя при различни местни приемни семейства.

— После отиде в колеж, нали? — попита друго ченге.

— Поне винаги така съм смятал — сви рамене първото. — Ама кой знае къде е ходил, по дяволите?

— Какво всъщност ви е известно за него? — попита Кол.

— Живее сам открай време. Затворен е. Странен.

— Нищо — каза вторият полицаи. — Когато се върна от колежа, чух, че имал стомашни проблеми, които не му позволявали да работи. Изчезва, пътува много. Никой не знае къде. Един ден е тук, после го няма месец-два. Но по дяволите, не мога да повярвам, че е наемен убиец на наркокартелите.

— Какво са ви казали? — попита Кол командира на ГСЗ.

— Че Ванс е труден обект. Че задачата ми е лично поверена от заместник-директора.

— По какви обвинения?

— Казаха ми, че по въпроса ще ме осветли командващият операцията инспектор Кол. Известно ми е, че Ванс е сериен убиец, извършил федерално престъпление. Въоръжен и много опасен. Казаха ми също — прибави той, като внимателно произнасяше всяка дума, — че според нашите правила на работа Ванс е опасен противник.

— Искам го жив, не мъртъв — отвърна Кол.

— Когато тръгваме срещу тип като този, най-важни са моите хора — това е единствената ми гаранция. Това не противоречи на политиката на Бюрото. Или на особеностите на работата ни, инспекторе. — Той се наведе към Далтън и прошепна: — Ние с хората ми имаме съвест, господин Кол. Не сме убийци.

Заместник-командирът на ГСЗ се приближи тичешком с бронираните жилетки.

— Слънцето залязва. Ще действаме ли?

— Инспектор Кол иска да гарантираме живота на нашия човек.

— Да не сте луд? Какво да направим? Да влезем вътре и да го помолим да излезе да си побъбрим ли?

— Да — каза Кол и разкопча шлифера си.

Ник също започна да се съблича. Двамата си сложиха жилетките.

— Моите уважения за куража ви, инспекторе — рече командирът на ГСЗ, — но ако отидете там, натиснете звънеца...

— Той не ни очаква — прекъсна го Кол. — Ще отвори вратата.

Ник подаде на партньора си същия револвер с пет патрона, който му беше дал, за да влезе в щаба на АА. Кол стисна пистолета в голата си длан и пъкна ръка в джоба на шлифера си.

— Имате ли цивилна кола за мен? — попита Ник. — С автоматична предавка?

Заместник-командирът кимна.

Детективът спусна 45-калибровия си пистолет по левия си ръкав, докато ударникът не опря в дланта му. Колкото и да бяха големи лапите му, долната част на дръжката остана да стърчи навън. Ник постави ръце на корема си като Буда.

— Не го виждам — каза командирът на ГСЗ. — Но не можете да стоите така.

— Мога. Ще стоя и ще чакам вратата да се отвори.

— И после какво?

— Не знам, по дяволите — отвърна Ник.

— Ето какво — каза на командира Кол. — Влизаме вътре, започваме да го разпитваме и ще ви повикаме по клетъчния телефон. Напишете номера си на дланта ми. Ако не ви се обадим до петнайсет минути, бройте двама агенти по-малко. Пряката ми заповед е следната: независимо от всичко, Ванс трябва да бъде заловен. Един опасен противник ни спестява втори.

— Това е срещу...

— Политиката на Бюрото ли? — усмихна се инспекторът. — Днес аз съм политиката на Бюрото.

— Трябва да сте доста смел, за да го направите. — Командирът написа с химикалка телефонния си номер на лявата длан на Кол.

— Не е нужно да си смел — отвърна той. — Въпросът е „или-или“.

Двамата оставиха командира да се почесва по главата и се насочиха към колата.

— Какво мислиш? — попита Кол, докато вървяха към колата. Замръзналата пръст хрущеше под краката им.

— Всичко, което казаха за него, съответства на типа, когото търсим — отвърна Ник. — Вълк единак. Тук, в този малък град никой не задава прекалено много въпроси, защото смята, че знае отговорите. Той е съвършен лъжец, има съвършено скривалище. На семинара за серийните убийци в академията на ФБР много от тези типове се описваха като дебнещи ловци, като акули, като вълци.

— Ние преследваме политически убиец — каза Кол, докато се качваше на колата, — а не сериен убиец маниак.

— О, да, онова с момчетата от Айдахо наистина изглеждаше работа на политически убиец. — Ник запали двигателя. — Ако Ванс е нашият човек, а аз смятам, че е той, твоите специалисти ще трябва да напишат цял нов учебник само за него.

Слънцето потъваше зад далечната планина. Към двуетажната къща на улица „Гътри“ в края на града се приближи син форд. От него слязоха двама мъже. Мъжът с шлифера тръгна пръв по тротоара към верандата. Приятелят му носеше каубойски ботуши и държеше ръцете си скръстени на корема. Двамата се качиха на верандата. Мъжът с шлифера протегна ръка към звънеца...

Къщата избухна. Прозорците се пръснаха на парчета. Предната врата се огъна и експлозията с рев отхвърли двамата във въздуха.

33.

Залезът осветяваше с кървава светлина дърветата на половин километър от Шото. От тези дървета се чуваха сирените в града, виждаха се пламъците, които обгръщаха една от къщите на улица „Гътри“, черният дим, който се издигаше към огромното тъмносино небе.

Кърт Ванс лежеше по корем. Бинокълът му беше оставен върху трепетликовата шума. Бяха му трябвали три години, за да изкопае двайсетметровия тунел от мазето до близкото дърво, да го облицова с алуминиеви плоскости, отпорени от изоставени сгради, да го укрепи с дървени трупи, купени от анонимни магазини. Разпръскваше пръстта по нощните пътища. Алуминиевата врата на тунела в дърето бе покрита с петнайсет сантиметра пръст. В дърето ходеха само момчета, които търсеха лалугери, а не скрити тунели.

„Малоумни кретени — помисли си Ванс. — Град, пълен с малоумни кретени. Малоумни ченгета, които се смятат за телевизионни герои, докато бърборят по радиостанциите на колите си и изобщо не се досещат, че някой може да ги подслушва.“

Първото радиопредупреждение дойде към десет сутринта.

— Кал, веднага иди до къщата на Бърт и го доведи! Току-що се обадиха от ФБР! Днес ще провеждат тук голяма операция! Край.

Кал отговори на колегата си и го попита кога.

— В момента бойна група от ФБР лети за Грейт Фолс! Край.

— Кого ще залавят и за какво? — беше попитал Кал. И получи отговор.

Всичко бе предварително планирано. Ванс взе приготвената си за евакуация раница и провери експлозивите, които беше заредил още преди години. По полицейската радиостанция предадоха:

— Момчетата от бойната група току-що са се приземили в Грейт Фолс, но чакат да пристигне агентът, който ще командва операцията. Няма да правим абсолютно нищо, докато не ни нареди човек от ФБР на име Далтън Кол.

Ванс превключи домашния си телефон на мобифона си и изпълзя от тунела много преди ГСЗ да пристигне в Шото. Имаше достатъчно време да зарови с пръст и камъни вратата на тунела. Достатъчно време, за да отиде до металната барака, която в града смятаха за собственост на някакъв самотен търсач на нефт. Достатъчно време, за да отпътува незабелязано с пикапа, заключен в бараката, регистрирана под фалшиво име в друга област.

Но защо да оставя такава победа, без да ѝ се наслади? Затова той се скри сред дърветата. Видя как съседите му един по един напускат жилищата си. Видя снайперистите от ГСЗ, които заеха позиции край дерето, впили погледи в къщата му толкова напрегнато, че изобщо не забелязаха замаскирания тунел.

„Погледнете зад себе си, тъпанари.“ Когато клетъчният му телефон извънтя, той отговори на пренасоченото от дома му обаждане — някаква лъжлива кучка, която проверяваше дали си е вкъщи. „О, да, тук съм.“

На онзи Далтън Кол от ФБР му трябваше цяла вечност, за да пристигне. Ванс имаше намерение да ги остави да се приближат, да натиснат звънеца. Щяха да изчакат, да натиснат бравата. И да открият вратата отворена. Щяха да влязат вътре...

И тогава в очите на Ванс блесна картина, прекрасна нова картина, разбила плановете му и пренаписала сценария на възможностите. Затова преди агентите да влязат в дома му той включи радиопредавателя си и взриви двамата на верандата. Огнената топка освети света. Димът скри звездите.

„Значи познават Кърт Ванс — помисли си той. — Няма значение. Аз вече съм нещо повече от това. Аз съм невидим. Аз съм дим. Аз скривам звездите.“

34.

В събота вечерта монтанският пътен патрул откара Кол и Ник от Шото, за да се качат на самолета си. Оставиха агента от оперативното бюро в Монтана да обяснява злополучното нападение на ФБР срещу къщата на заподозрян престъпник. Специалният агент излъга пред телевизионните камери, без всъщност да знае истината. Той изобщо не спомена за инспектор Кол или за разследването.

Когато Кол и Ник си заминаха, местните агенти откриха в развалините компютри, оръжия, японски меч, книги — сред които оръжеен каталог и биография на убиец на президент, написана от бивш президент. Намериха поставена в рамка статия от вестник за изчезнала тийнейджърка от Уайоминг, както и смачканата полицейска радиостанция.

Гърдите на Кол го боляха там, където в бронираната жилетка се беше забило парче от вратата. Лицето на Ник бе натъртено и той провлачваше крака си. Докато пожарникарите доброволци от Шото обливаха горящата къща с вода, един от заместниците на шерифа предложи на двамата агенти по глътка бърбън, но те отказаха.

— Благодаря, нямам нужда от алкохол — излъга Ник.

— По дяволите, кога друг път е време да му удариш едно, ако не сега?

Ник погледна Кол и отвърна:

— Щом сега не се нуждая от алкохол, няма никога да се нуждая, нали?

— Както искате — каза заместникът, отпи от бърбъна и забеляза треперещите ръце на детектива, който за малко не беше загинал.

— Инспекторе — каза експертът от военновъздушната база „Малстром“. — Намерих устройство за дистанционно взривяване.

— Искате да кажете, че специално е избрал момента, в който да го задейства? — попита Кол.

Когато групата за претърсване откри тунела, Кол вече знаеше.

— Кърт Ванс — каза той по време на обратния полет до Вашингтон. — Той убива с нож, пистолет, бомба, електрически ток. Разбира от компютри, известни са му полицейските процедури. Планира за много, много време напред. Изчаква враговете му да навлязат в смъртоносната му зона и не му пука, че на един изстрел разстояние от него е пълно с ченгета. Как да спреш такъв тип?

— Трябва да го убиеш — отвърна Ник.

На последната снимка на Кърт Ванс, която откриха властите в Монтана, се виждаше пъпчив рошав ученик от първите класове на гимназията.

— След това трябва да е отсъствал винаги, когато е било ден за снимки — каза шерифът.

— Но вече е бил разбрал кой е — отвърна Ник. — Не е имал нужда от снимки. Не е искал да го види никой.

— Обаче години по-късно Крис Харви го въвлича в плана за убийство на Фарън — прибави Кол. — Какво получава от това Кърт Ванс?

— Не съм сигурен — каза Ник. — Все още.

Пратиха по факса гимназиалната снимка в централата на ФБР, където компютърните специалисти „състариха“ образа, за да получат вероятното лице на един по-възрастен Кърт Ванс. После направиха варианти с различни бради, мустаци и очила.

„Бял мъж, приблизително 1.80 м, 75 кг, 38 г., къса кафява коса. Не са известни особени белези, татуировки или отличителни характеристики. Въоръжен и извънредно опасен. Търсен за опит за убийство на специални агенти от ФБР и обвинен в убийства.“

До понеделник всички оперативни бюра на ФБР разполагаха с копия на снимките. До вторник копията се получиха във всеки местен или щатски полицейски участък.

— Искане ми се твоите компютърни снимки да бяха по-точни — каза Ник. — Лицето, което ни дадох, може да е едва ли не на всеки.

— Но сега поне можем законно да го издирваме — отвърна инспекторът. — Не се налага да внимаваме за онова, което крием.

Съветникът на заместник-министъра телефонира на Кол в самолета.

— Изпусна го!

— Планът се беше провалил още преди да пристигна на мястото.
— Кол му разказа за полицейската радиостанция и как прекалено нетърпеливите местни ченгета бяха нарушили радиомълчанието.

— Вярно ли е? Някой може ли да опровергае тази версия?
Можем ли да я използваме?

— Не ми пука.

— Не те пратихме там, за да се провалиш, инспектор Кол.

— Не съм разрешавал и да ме прецакват.

— Работата ти...

— Жив ли е още Фарън Сиърс? — попита инспекторът.

Реактивните двигатели отнасяха самолета на изток.

— Недей да се проваляш отново, Кол. — Съветникът затвори.

В неделя сутринта в секретната квартира Ник каза на Кол и Сали:

— Веднъж вече шефовете ни прецакаха. И пак ще го направят.

Сали за пореден път напълни чашата си с кафе от термоса. После напълни и чашата на Ник — неговите ръце трепереха. „От сблъсъка със смъртта е“ — помисли си тя.

— По дяволите, сигурно дори тук са сложили подслушватели — каза Ник.

— Няма значение — отвърна Кол. — Те ни трябват. — Той се обърна към Сали: — Свърши страхотна работа.

— Ето какво имаме — без да обръща внимание на похвалата, рече тя. — Първо, парите. Пачките в гардероба. Фарън всяка седмица получава по един тон поща. И всяка седмица хората му пращат пари.

— Даряват пари на милиардер — подметна Ник. — Обичам Америка.

— Не на него, а на Движението му — каза Сали. — Личен ангажимент. Хората са искрени в своята...

— И какво от това? — прекъсна я Кол.

— Затова групата по финансови престъпления в Бюрото извърши ревизия на даренията. Според статистиките и документацията на Фарън поне дванайсет пъти през последните седем месеца седмичните приходи не са излизали с по няколко хиляди долара.

— Значи сега на гърба му висят крадец, предател и убиец — измърмори Ник. — Крадецът не би се опитвал да убие собствения си източник на доходи, нали?

— Но заговорите имат нужда от пари в брой, които да не могат да се проследят — възрази Сали. — Така че крадецът и предателят навярно са един и същ човек.

— За каква липсваща сума става дума? — попита Кол.

— Около 74 000 долара.

— Това е достатъчно, за да се забележи.

— Не и ако си свикнал да боравиш с милиарди — отбеляза Сали.

— Какво друго? — каза Кол.

— Джеф Ууд има на своя сметка 200 000 долара, прехвърлени извън Движението за необозначен проект. Джон Лейбовиц има 94 000 долара за общи разходи. Миналата година Лорън е теглила суми на два пъти, първо 500 долара, две седмици по-късно още 11 000. Без да ги оправдава или връща.

Кол пресуши кафето си.

— Фарън е дал за кръстоносния си поход 20 милиона от собствените си пари. Какво друго разбра от компютъра му?

— Хакерите продължават да работят. — Сали погледна бележките си. — Прегледали сме 204 369 съобщения до Фарън по Интернет. Не трябва да се тревожим за онова, което се получава в момента. Ууд и Фарън ни дадоха достъп до него. Проверяваме всеки път, щом го опърлят.

— Опърлят ли? — едновременно попитаха Ник и Кол.

— Термин от компютърната мрежа за... нападка, обида, нещо странно.

— Кодът на Ууд беше достатъчно силен, за да ни позволи да изсмучем файловете, но много от тях имат индивидуални пароли, които не ни позволяват да ги прочетем. — Тя се усмихна. — Нашите хакери искаха да ги дадем на Националната агенция за сигурност и да помолим да пробият паролите.

— Някой е пратил имейл на нашия убиец Ванс от чикагската централа на Фарън — каза Кол. — Може би Ванс и вътрешният човек използват и Интернет, за да...

— Ако вътрешният човек съобщи на Ванс, че сме тук под прикритие и че в същото време сме по следите му...

— Ами онзи чикагски проект? — попита Ник.

— Ние не разследваме Фарън — отвърна Сали. — Търсим онзи, който иска да го убие.

— Остави Чикаго на мира — каза Кол. — Изглежда, скоро ще разберем за това от телевизията. Ако идем да се ровим там, няма да сме в състояние да запазим прикритието си от хората на Фарън, от враговете му и от цяла глутница репортери. Освен това е възможно да му навлечем неприятности, които не заслужава.

Сали взе от масата една папка.

— Анализаторите на снимки от ЦРУ откриха нещо на кадрите от митингите на Фарън. Използваха компютри, за да дигитализират всяка снимка, после пуснаха програма за търсене на повтарящи се лица. От всичките им резултати вниманието ми привлякоха ето тези.

Първата снимка беше увеличена фотография на азиатец в делови костюм. Зад рамото му отчасти се виждаше друг азиатец със слънчеви очила.

— Застанал е на края на тълпата в Тусон — каза тя. — Тук е в аудиторията в Канзас Сити. В друг костюм.

— Скъп костюм — отбеляза Ник. — Не като на среден наемен убиец.

— А тук е на митинга в Нюарк — продължи Сали. Третата снимка показваше азиатеца, застанал до двайсетинагодишен мъж, очевидно потомък на скандинавската раса, в консервативен делови костюм. Двамата се бяха облегли на багажника на автомобил.

— Проверихме регистрационния номер — каза Сали. — Колата е взета под наем. Кредитната карта, с която е било платено, е на „Файн, Хайфиц и Милър“. Голяма вашингтонска юридическа фирма.

— И ЦРУ може да прави това с компютрите си — толкова бързо? — попита Ник.

— Можем да вземем твоята снимка, да я дигитализираме и да те поставим в която и да е друга. След пет години сам ще го правиш с домашния си компютър.

— Още едно измерение на реалността отива по дяволите — подметна Кол.

— Но голямата находка е това. — Сали им показа снимка на същия азиатец, свил се в шлифера си. Образът бе увеличен, за да се вижда лицето му. Тя им подаде следващите кадри: първо близък план

на лицето на азиатеца, после снимка под голям ъгъл, на която мъжът стоеше на края на тълпа, след това изглед отдалече, на който тълпата изпълваше улицата пред голяма къща.

— Бил е в Чикаго на митинга на Фарън, който е проведен по обяд в същия час, в който е пратен имейлът до Ванс в Айдахо. Този тип просто е бил пред сградата, от която е било пратено съобщението.

— Среца — прошепна Ник.

— Кой е той, по дяволите? — попита Кол.

— Единственото, което знаем, е, че може да е свързан с онази вашингтонска юридическа фирма, която е наела колата в Нюарк.

Кол разтърка очи.

— Да си вдигне ръката всеки, който е спал повече от три часа на нощ през последните няколко дни.

Никой не помръдна.

— Адски е трудно да се разправяш с юридически фирми — каза Сали.

— По дяволите, всички са крадци — рече Ник.

— Част от тях са ни шефове — отбеляза Кол.

— От крадците или от юристите имаш предвид? — попита Сали.

— Добре — каза инспекторът. — Имаме Кърт Ванс. Според мен той е нашият убиец. Тръгнал е срещу цялата проклета система. Имаме и този човек: независимо дали ще го наречем преследвач, или почитател, той наистина се интересува от Фарън. Но единствената ни връзка с господин Азиатския преследвач е вашингтонска юридическа фирма, което означава, че трябва внимателно да заобиколим такива неща, като права на клиента. Днес следобед всички оперативни бюра ще получат средно приоритетно запитване за всякакви въпроси, които разследват и в които мъж от азиатски произход е представляван от... как се казваше онази юридическа фирма?

— „Файн, Хайфиц...“ — започна да чете Сали.

— Всички обичайни заподозрени — прекъсна я Кол.

— В крайна сметка ще получиш на бюрото си стотици факсове — каза Сали. — Фирмата е голяма. Много клиенти се нуждаят от помощ при срещата си със закона. Освен това може да е някой от юристите, а не клиент.

— Най-вероятно намесването на голяма вашингтонска юридическа фирма, чиито служители имат приятели от колежа — и в

която мечтаят да работят мнозина от Министерството на правосъдието, ще нервира шефовете ни — каза Ник.

— Тъкмо затова постъпвам толкова внимателно. И за да не ги ядосаме, утре ще проверим предчувствието им за готов на убийство бизнес конкурент.

— Да си вдигне ръката всеки, който искрено се вълнува дали шефовете са доволни.

Пак никой не помръдна.

35.

В неделя вечерта Кол отключи вратата на апартамента си и изрита купчината вестници навътре. Въздухът беше плътен и неподвижен.

Той метна шлифера си върху пълния с мръсни дрехи куфар. Пощенската му кутия долу бе претъпкана. Телефонният му секретар отбелязваше девет обаждания. Инспекторът не им обърна внимание и хвърли сакото си към кухненския стол. Не улучи. Остави го на пода. Плъсна се на дивана и затвори очи. В другата стая го очакваше легло. Твърдо. Празно.

„Мамка му!“ Не беше проверил какво става с наблюдението на нацистите от АА. Не, добре: щяха да го предупредят, ако нещо...

„Ако умра през нощта, Рики Сайд ще е последната жена, която съм целунал.“

„По дяволите, първата жена, която ме целува от... девет месеца?“ След адвокатката Даян, наминавала само когато е наблизо. Беше заминала с куфарчето си да търси някой, който се интересува от къщи в любимия ѝ квартал и от истински професии.

Телефонът иззвъня.

— Кол! — каза съветникът на заместник-министъра на правосъдието. — Трябва да ми докладваш! Какво...

— Сър, този телефон не е безопасен...

— Какво...

— Страхувам се, че не мога да ви позволя да спомогнете за изтичане на секретни сведения.

— Майната ти!

— Ще ви потърся. — Кол затвори. Не чувстваше нищо.

Зззън!

Далтън вдигна слушалката и измърмори:

— Кой е?

— Това е вечният въпрос, нали? — отвърна тя.

— Лорън! Аз... какво... На работа ли си? По това време?

— Когато работиш за Фарън, нямаш нормиран работен ден. — Тя въздъхна. — Добре де, в момента съм в новия си апартамент и гледам взетите си под наем мебели и неразопакованите си кашони, но да, работя.

— Затова ли ми се обаждаш?

Мълчание.

— Лорън, ти...

— Търся те от сутринта.

— Защо? — Той седна по турски на пода.

— По „Един час“ тази вечер обявиха предстоящото предаване за Фарън. Знаех, че ще го направят, затова сутринта си помислих, че навярно ще искаш да... че навярно би трябвало да го гледаш. Затова... се обадох.

— Нямахте ме.

— Знам. — Гласът ѝ омекна. — Не си пропуснал много, ако не си го гледал. Водещият просто спомена какво ще дават следващата седмица. Озаглавяват го „Кой е Фарън Сиърс?“.

— Това е въпросът.

— Виж, извинявай, че те обезпокоих. Ще те оставя да продължиш с онова, което правиш. Неделята не би трябвало да е ден за работа...

— Какво имаш във всички онези неразопаковани кашони?

— Цяла купчина дреболии.

— И при мен е пълно с такива неща.

Двамата замълчаха за дълго.

— Най-добре да не ти преча повече — каза тя.

— Добре ми е така. — Седнал по турски, навел глава, притиснал слушалката до ухото си, с цял свят, стоварен върху раменете му.

— Май си уморен.

— Имаш страхотен слух.

Тя се засмя.

— Никой досега не ми е казвал това.

— Може би просто никога не си го чувала.

— Не, слушала съм много внимателно.

— Може — каза той. — Може... по дяволите, не знам какво може.

— Виж, ти си уморен, би трябвало да си... да си починеш.

— Добре.

— Ще се видим утре, когато дойдеш — рече Лорън.

— А... Утре може да не дойда. — Кол затвори очи, за да излъже.

— Фарън ме накара... Нали знаеш: различни планети, едно и също слънце.

— Всъщност не давам и пукната пара какво те е накарал да направиш Фарън.

— Добре. — Той усети, че истината кънти в ушите му. Казаха си лека нощ. Кол остана седнал на пода. Протегна ръка към масичката, натисна бутона на телефонния секретар и чу записания й глас, който разговаряше с него.

Сали взе душ, облече си фланелената пижама, смени лейкопласта на пръста си и телефонира на майка си.

— Здравсти, миличка! — каза старата дама в слушалката на пет километра от апартамента на Сали. — Успя ли най-после да се прибереш?

— Да, мамо — отвърна Сали. Лежеше по гръб на леглото. — Добре съм.

— Знам! Нали имаме сделка. Ти просто работиш на държавна служба. Никога няма да направиш нещо опасно.

— Точно така, мамо. Така се договорихме.

— Лъжеш ме с тези твои перленобели зъбки, момиче.

Двете се засмяха.

— Добре ли си, детенце?

— Да, мамо.

— Не мислиш ли, че си прекалено състрадателна към старите ми кокали? Каж ми истината.

— Няма за какво да се тревожиш, мамо. Работя с добри хора. Те се грижат за мен.

— Трябва сама да се грижиш за себе си! Знаеш го!

— Да...

— Така се бяхме договорили — измърмори старата дама. — Но сега си се прибрала вкъщи, нали така? Не си ранена и аз мога да престана да се стряскам всеки път, щом някоя от онези проклети новинарски емисии прекъсне програмите ми.

— Можеш да изключиш телевизора, мамо.

— По дяволите, кой тогава ще ми идва на гости? — засмя се майка ѝ. — Всички тези предавания са пълни с хора, които не познавам, но които могат да те разсмеят. Или поне да те приспят.

— Знам, мамо. И ти ми липсваш.

— Знаеш ли, онзи ден срещнах Рома, твоята съученичка от гимназията. Има две деца. Казва, че напоследък не се срещаш много с никого.

— Тази работа... Трябва да давам всичко от себе си, за да я върша както трябва. Не ми остава време.

— Но ти имаш приятели.

— Естествено, мамо. Много приятели. И добри колеги.

— Работиш с много бели, нали?

— Предимно с бели.

— Като че ли накъдето и да погледна, виждам повече бели лица. Приятелка ли си с тях? Излизате ли заедно? Ходите ли си на гости, на вечеря и тем подобни?

— Ами... Не. Поне не много. Искам да кажа, че сме приятели, отнасяме се добре помежду си и няма... Но... очевидно всички сме... Има служебни празненства и събирания, сватби и всичко останало, но... Когато искаме да сме спокойни, да се отпуснем, като че ли се разделяме на чернокожи и бели.

— Хм. Питам се как ли е. Така си и мислех. Това ме кара да се чудя. И ме натъжава.

— Знам. И мен.

— Трябва да знаеш, че се гордея с теб, момиче.

— Да, мамо...

— Направо се пръскам от гордост, да ми прости Господ.

— Повече щеше да се гордееш с мен, ако имаше няколко внучета.

— Щях да съм по-доволна заради теб, да. Но нямаше да съм по-горда.

— Може би някой ден.

— О. Виж ти. Да не би да искаш да ми кажеш нещо? Някое име?

— Майко!

Старата жена се засмя.

— Няма никой — каза Сали. — Абсолютно никой.

— Абсолютно никой е по-добре, отколкото онзи глупак Клив, когото дове...

— Майко! Това беше в колежа! Когато ме прилъга да го доведе при теб, още не знаех, че ще го изхвърля!

— Ако не бях видяла кого се готвиш да отхвърлиш, как щях да се тревожа кого имаш намерение да оставиш?

— Трябваше да ме уведомиш, че ще го отхвърлям!

— Знаех, че когато му дойде времето, сама ще разбереш.

Двете се засмяха.

— Просто там няма много добри мъже — каза Сали. — Мъже, които са... просто няма.

— Тъхъ.

— Какво ми ъ-хъкаш?

— Нищо, детенце. Слушам те.

— Никога няма да се науча. — Сали замълча. — Мамо, как беше, когато се запозна с татко?

— Момиче, и ти имаш тайни от майка си!

Дъщерята не каза нищо, просто чакаше.

— Когато татко ти ме погледна за първи път, направо ми се разтресоха кокалите.

— Искане ми се да беше още...

— И на мен, детенце. Дядо ти береше тютюн и тютюнът прибра семето му — каза рано овдовялата жена. — Ако исках всички тези въздишки и носталгии, можех да работя като доброволка в някой старчески дом. Кога най-после ще те видя?

— Скоро, мамо. Надявам се скоро. — Дъщерята пожела на майка си лека нощ. Затвори. Загледа се в пистолета върху нощното шкафче.

Бутилката скоч зяпаше през дървения шкаф право към Ник. Той седеше на кухненската маса в крайградската къща във Вирджиния и знаеше, че проклетата бутилка е там и го очаква. Пълна до половината.

„Спокойно. — Ръцете му стискаха ръба на масата. — Успях, ще успея, ще го направя, правя го...

Оцелях от онази проклетата експлозия. О, господи! Боли! Кракът ми, коляното ми е подуто като пъпеш! Боли...

Ще успея. Ще покажа на Кол кой е прав — той е прав. Аз съм прав. Добре съм.

Ох, тази проклета яркожълта светлина в тази проклета избеляла жълта кухня. Трябваше да я боядисам още преди години, не трябваше да я оставям...

О, боли. — Той се засмя. — По дяволите, винаги боли. Боли ме всяка проклета сутрин, когато се събудя, когато се навеждам, когато танцувам, когато играя футбол. Но да си мъж означава да се събуждаш и да тръгваш въпреки болката.

Последната проклета бутилка. Заслужава подходящо погребение. Почтително сбогуване. Само малко, една... само една...

Фарън. Мисли за работата. Ванс ще бяга, къде ще бяга, той знае как да го прави — да бяга с вятъра, за да не оставя миризма, да прпуска към Фарън — този кучи син Фарън пък за кого се мисли? Шибан убиец на ченгета..."

Ник чуваше далечното бръмчене на коли по междущатската магистрала половин километър зад оголените дървета. Тишината на предградията. Скърцането на кухненската мивка... Шкаф, а в проклетия шкаф... Последната проклета бутилка. Кехлибарена течност в прозрачно стъкло. Трепет. Малки проклети шибани вълнички, които се смееха и зяпаха право през проклетото дърво.

„Какво се е случило с проклетите коне, по дяволите?“

Само вълните в жадната, вълните в последната проклета бутилка, жадна...

Ник изстреля в шкафа и седемте патрона на 45-калибровия си пистолет.

Димът изпълни кухнята, гилзите се търкулнаха по масата. Ушите му бяха прекалено заглъхнали, за да чуе тропота на месинга върху линолеума. Назъбени дупки осейваха дъбовия шкаф, разбитата врата зееше отворена.

Ченгето в него се обади: 45-калиброви куршуми. Сигурно са пробили стената зад шкафа и са се забили в отсрещната стена на дневната. Дори съседите да бяха чули изстрелите, щяха да си помислят, че е по телевизията. Щеше да им се иска да вярват, че е било по телевизията. Нямаше да телефонира в полицията и да го принудят да обяснява на други ченгета защо е направил на нищо собствения си дом.

Един куршум със сигурност бе попаднал в целта: от вратичката на шкафа бавно течеше кехлибарена течност. Като кръв.

Акулата тръгна след него веднага щом Кърт Ванс излезе от хотела във Фарго неделя вечерта. Хотелът се намираше в края на центъра на този петдесетхиляден град в Северна Дакота. При толкова много хора трябваше да има поне една преструваща се на професионалист акула.

Акулата носеше яке за ски, дънки и каубойски ботуши. Скиорска шапка. Разхождаше се пред един затворен магазин отгатак улицата. Витрината играеше ролята на ловно огледало — но се отразяваше и образът на ловеца.

Ванс се спусна по стълбата на хотела. Погледна си часовника, докосна задния си джоб. Тръгна по улицата. Беше обикалял с колата си около този хотел, докато не проучи района. Сега вървеше към слабия блясък на бар за сериозни пиячи. Чу, че каубойските ботуши пресичат улицата зад него.

Стигна до уличката, „хвърли поглед“ по нея, „видя“ неоновите светлини на друг бар — виолетови неоновии тръби, извити във формата на жена и коктейлна чаша. Спря, уж се колебае, после забърза към заведението.

Единствената светлина в уличката идваше от самотна електрическа крушка над някаква врата. По средата на пътя до бара Ванс се завъртя и стресна мъжа, който скъсяваше разстоянието помежду им.

Ванс се усмихна.

— Толкова се радвам, че успя.

И докато другият разбере какво става, го напръска със сълзотворния газ, купен от някаква спирка за камиони, изрита го в корема и го блъсна в най-близкия вход. После започна да му удря плесници, докато очите му се проясниха. Прокара с ножа си линия върху бледото чело на кретена и заглуши вика му с облечената си в ръкавица длан.

— Днес е щастливият ти ден — каза Ванс.

— Хей, какво...

Ванс прокара острието на ножа по носа му.

— Аз знам. Това е достатъчно. Бил ли си в затвора?

— Какво искаш?... Да, лежах една година. Но тази вечер беше само... Просто минавах покрай хотела, помотах се да видя дали има ченгета, дали някой излиза...

— Аз излязох — каза Ванс. — Аз излязох.

— О, мамка му, извинявай, господине. Не знаех.

— Тъкмо затова ще си поговорим. Какво знаеш. Местен ли си?

— Да.

— Справяш се адски добре — каза Ванс.

В зимната нощ ножът бе студен и блестящ.

— А сега — рече Ванс, — разкажи ми за лошите момчета във Фарго.

36.

— Ако ми трябва адвокат — каза Питър Елмор на двамата федерални агенти, провалили понеделнишката му сутрин — седяха в балтиморския му офис, — малко по-нататък по коридора има един, който работи при мен.

Старшият агент — някой си Кол — отговори:

— Вие решавате, господин Елмор.

Агентът, който накуцваше, прибави:

— Просто си вършим работата.

— Това трябва ли да ме прави щастлив?

— Вие би трябвало да сте си щастлив — отвърна Ник. — Голям кабинет, в компанията има двайсетина души...

— Седемнайсет.

— Трябва да струва поне няколко милиона долара.

— Ще ви спестя догадките. Струваме 21 милиона.

— Някога били ли сте партньор на Фарън Сиърс? — попита Кол.

Питър Елмор носеше спортна риза и кадифени панталони. Оредяващата му коса беше гладко сресана.

— Значи този кучи син вече използва и ФБР за горили?

— И ФБР? — повтори Ник.

Елмор не отговори.

— Веднъж сте заплашили да го убиете, нали? — попита Кол.

— Не — отвърна Елмор. — Обещах да го убия. Разликата е огромна. Някога обещанията означаваха нещо. Обещанията, които ми даваше той, обещанията, които му давах аз. Аз спазих моите, с изключение на последното. Той ми изтръгна и него. Вече не давам обещания.

— Значи никога не сте се опитвали да...

— Скочих през една маса. Фарън не помръдна. Обаче Монаха — това е...

— Знаем — прекъсна го Кол.

— Монаха ме плъсна на масата, като че бях риба. Ако бяхме сами, щях да разпоря жалкия задник на Фарън. Но той не е обикновен човек — има си армия. Монаха и Ууд. Лорън с нейното ледено сърце, ловък език и опитни ръце. А сега и вие, ченгетата от ФБР.

— Ние не работим за Фарън Сиърс — отвърна Кол.

— Значи имаме нещо общо.

— Постигнатата договореност ви е дала... — започна Кол.

— След като Фарън ти забива нож в гърба, той продължава да натиска, така че да останеш точно там, където иска той.

— Бяхме партньори! — продължи Елмор. — Преди четиринайсет години аз бях на път да стана толкова могъщ, колкото е той! Вярвах му на тоя бивш затворник, вярвах, че като подпиша договор с него да развивам идеите си, и двамата ще станем по-силни. Трябваша му три години, но когато той и бандата му свършиха, целият ми софтуер беше „обновен“ и по този начин имаше „съавтор“ и ставаше „общ“, но запазен изключително за неговите компании, за да бъде купуван и използван по тяхно желание. Единственото, което трябваше да направи, бе да реши да не използва продукта ми. Онова, което притежавах аз, беше част от онова, което притежавахме заедно, така че аз не можех да го продавам без негово разрешение, а имахме изключителен договор с него. После получих предложение за изкупуване на дела ми. Ако откажех, всичките ми продукти загубваха стойността си, тъй като партньорът ми нямаше да ги използва, а не можеше да ги получи никой друг. Даже да се опитам да разкажа за това, копелето ме беше притиснало в ъгъла. Адвокатите ми не можаха да направят нищо: ако скъсах договора с Фарън, целият софтуер, който бях разработвал в продължение на пет години, щеше да бъде смята за „първоначално създаден“ от нашата асоциация. Можех да го произвеждам — но той щеше да притежава половината.

— Този тип ми отрязва топките със собствената ми ръка — завърши Елмор. — Струваше ми шест години и девет милиона от собствения ми джоб, не от служебната ми каса, защото тя беше оспорвана „съвместна собственост“.

— Вложили сте много в тази битка — отбеляза Кол.

— Когато се наложи да преместя семейството си в каравана, разбрах, че не си струва да продължавам борбата — отвърна Елмор.

— И сте се договорили.

— Той ме тушира. Имах „правото“ да произвеждам всичко това — ако се откажех от претенциите си и продадох на Фарън на най-ниска цена собствените си разработки. Ако аз печелех пари, печелеше и той. По дяволите, той дори великодушно ми зае два милиона долара за първоначалните разходи на „независимата“ ми компания. Какво друго можех да направя? Да продавам бургери в „Макдоналдс“ ли? Да паразитирам в МБА? Да работя за японците?

— Още ли го мразите? — попита Кол.

— Не можете да разберете, нали? Не ми го е погодил някой непознат. Очаквам това: просто светът е такъв. Но ми го погоди собственият ми партньор, погоди ми го собственият ми приятел. Погоди ми го Фарън.

— Затова искате да го убиете.

— Искам мелба с течен шоколад за десерт, но няма да я изям, защото вреди на здравето ми. Да, искам да го убия.

— Защото е „чернокож кучи син“, затова ли? — попита Ник.

Елмор разпери ръце.

— А как трябваше да го нарека? Може би „ирландски кучи син“? Вие да не сте от полицията, цензурираща свободното слово?

— Съпругата ви заради провала ли ви напусна? — попита Кол.

Елмор извърна поглед.

— Той ме прецака така жестоко, че не можех... Всъщност сигурно преди да дойдете сте чели документите от развода. Знаете, че ме е прецакал и после не можех да я чукам, и после стана грозно. После ме напусна. Няма да се върне, въпреки че... Стига вече. Позволих ви да се поровите в живота ми. Проявих се като добър, оказващ съдействие гражданин.

— Вие сте умен човек — каза Кол. — Градивен. С големи възможности. Измамен. Адски бесен.

— Имате братовчед в мафията — рече Ник.

Елмор поклати глава.

— Вини ли? Вие твърдите, че е в мафията. Веднъж го затворихте за продажба на марихуана в Ню Йорк. Леле! Братовчед ми печели стотинки като не плаща данъци за продадените наркотици, Чичо Сам поддържа същите тези наркотици със субсидии за селското стопанство, а вие се държите така, като че ли Вини е Кръстника. По дяволите, даже да е, не сме разговаряли от осем години.

Братовчедът Вини ръководеше банда във фамилията Гамбино. Бюрото бе сигурно, че е убил колумбиец, нахлул в неговия район в Бронкс.

— И Вини не би ви помогнал да си разчистите сметките? — попита Ник.

— Кажете ми какви претенции имате или се махайте.

„Рискувай“ — помисли си Кол.

— Някой е наел убиец да...

Елмор се разсмя и удари с юмрук по бюрото.

— Браво!

Кол и Ник се спогледаха.

— Какво има? — ухили се Елмор. — Мислите си, че аз съм единственият, който има основания да прати убиец на Фарън ли?

— Не се ли притеснявате, че може да сте основен заподозрян? — рече Ник.

— Не. След като се опарих с Фарън, всеки мой ход е абсолютно чист, засчетоводен, записан на видео, заверен от нотариус и узаконен. Толкова съм невинен, че не можете да ме обвините в нищо!

— Очевидно сте извлекли полза от съвместната си работа с Фарън — отбеляза Ник.

— Да: благоразумието да не му дам куршум, с който да ме застреля.

— Не сте ли изненадан, че иска да го застреля някой друг?

— Ама вие наистина ли сте от ФБР? Наистина ли смятате, че компаниите „Форчън 500“ — или онези, които седят на техните тронове — стоят над насилието? Щом сте влезли в братството на милиардерите, имате и съответното самолюбие. Държавите се разпадат. Мястото им заемат компаниите. Корпоративен феодализъм. Мразя синдикатите — по дяволите, вижте мафията — но какво са направили със синдикатите американските магнати, когато нашите старци са били деца? Колко романтични леви профсъюзни организатори са свършили в някое бласто или увиснали на уличен стълб?

— Кой, освен вас, е достатъчно бесен и достатъчно силен, за да наеме убиец за бившия ви партньор? — попита Ник.

Елмор се усмихна.

— Не бих разсъждавал на тази тема, даже да можех.

— Казахте, че използвал „и ФБР за горили“ Защо?

Елмор впи поглед в мъжете, които седяха пред бюрото му, и каза:

— Всичко в тази стая се записва на видео.

Те не казаха нищо.

— Няма да откриете онова, което търсите — продължи Елмор.

— Това се случи, преди да наредя навсякъде да поставят камери. Тъкмо това беше една от причините да го направя.

— Не ни карайте да гадаем — рече Ник.

— Чувате ли това — обърна се към стените Елмор, — вие, тъпчеши се с боклуци адвокати на Фарън? Ако вие сте пратили тези хора тук, натъпчете и това в гадните си усти. Аз оказвам съдействие на официално разследване на ФБР.

— Преди седем месеца — обясни той на ченгетата — имах посетители. На паркинга. Трима в делови костюми. Казаха ми, че съм бил късметлия. Че моята „система за сигурност“ изглеждала доста добра. Че представлявали „смесени и успоредни финансови интереси“ и че докато съм нямал за какво да се тревожа, нямало за какво да се тревожа. Те щели да ме държат под око.

— Споменаха ли Фарън? — попита Кол.

— Божичко, не, как ще го споменат. Не ми казаха никакви имена. Качиха се в колата си и заминаха.

— И вие смятате...

— Свидетелят отказва да прави заключения за протокола.

— А извън протокола? — каза Кол.

— Няма такова нещо. Научих го от Фарън.

— Имате да ни казвате още — рече Ник.

Елмор се усмихна.

— Вие сте тук, хората от Министерството на правосъдието бяха тук... Като че ли старият ми приятел Фарън е в беда. Радвам се да помогна.

Той извади от джоба си една дискета, вкара я в малкия си компютър и отвори някакъв файл.

— Регистрационният номер на онази кола. — Елмор удари няколко клавиша. — Ето, принтирах ви тези данни.

Кол взе листа и се изправи.

— Благодаря ви, че ни отделихте от времето си.

— О, няма проблем! От много време очаквам точно този момент.

37.

Тази зимна сутрин Ванс стоеше сам край входа на търговския център във Фарго и говореше по телефона.

— Федерално бюро за разследване — отговори отегченият дежурен агент в централата в другия край на града. — Добро утро.

— Добро утро — рече Ванс. — Виж, не съм местен...

— Тук е ФБР, а не...

— Търся един от вашите, дете веднъж ми помогна. Казва се Кол, Далтън Кол.

— Нямаме такъв агент...

— Знам, че не работи в този шибан град!

— Аз работя тук, сър.

— Да, и си дежурен на телефона, нали? Веднъж Кол ми помогна да се измъкна и... виж, не съм местен...

— Какво искаш?

— Свържи се с Кол, Кажи му... Не, няма да ти давам имена, че да можете да ме намерите. Кажи му да ми остави телефонния си номер и къде работи сега, за да може да му се обади затворникът с белег от нож на челото.

— И защо да го правя?

— Щото знаеш, че не си правя майтап. Щото знаеш един местен бандюга, дете му викат Уоли Бърдет, а ако не го знаеш, питай ченгетата. Предлага ми сделка: дрога срещу крадени коли.

— Агенцията за контрол на наркотиците и местната полиция имат...

— Намери ми номера на Кол, човече. Пак ще те потърся. Ако ми каже, ще предам всичко на теб. Кажи му, че колите идват от Чикаго, а дрогата от Канада, и ако не знаеш, че това е междущатско федерално престъпление, вземи да погледнеш картата.

Никой в района на търговския център не обърна внимание на автомобила, който паркира на зимната утринна улица. Повечето хора бяха на работа, гледаха телевизия или почистваха къщите си. Ванс

излезе навън, вдигна предния капак и се заслуша в двигателя. Застана така, че да може да вижда и него, и търговския център.

Единайсет минути по-късно полицейска патрулна кола бавно мина покрай центъра и стоповете ѝ светнаха, когато стигна до телефонните автомати.

„Следващия път ще координират действията си по-зле“ — помисли си Ванс, изчака полицаите да си заминат, затвори капака и потегли.

Във Фарго имаше болница. Ванс позвъни от телефонните автомати пред хирургията.

— Федерално бюро...

— Мина един час, шефе. Намери ли каквото ми трябва?

— Ако дойдеш в...

— Дай ми номера на Кол. Ще му се обадя и ако той ми каже да дойда, двамата с теб ще пореботим. Хайде, че ми свършват монетите.

— Днес е трудно да се установи връзка с агент Кол.

— Тогава...

— Почакай! Какво искаше да кажеш за крадените коли?

— Дай ми Кол. Теб не те познавам.

— Агент Кол е прехвърлен извън вашингтонското оперативно бюро.

— Кажи ми каквото те питам. Къде да го открия?

— В момента изпълнява задача, поставена му от централата, и не мога да ти съобщя какъвто и да е телефонен номер.

— Е, мамка му, тогава просто ще трябва да се договоря с теб. Ще те потърся.

Слушалката изщрака в ухото на агента от Фарго. Ванс излезе през входа на спешното отделение преди в паркинга на болницата да влязат един полицейски автомобил и една кола на ФБР.

„Далтън Кол — помисли си Ванс, докато се качваше в колата си. — Агент на ФБР от Вашингтон, който е достатъчно важен, за да обикаля със самолет целия свят.“

Интересен тип.

38.

— Време за улицата — каза Ник, но този понеделник следобед двамата с Кол изобщо не напуснаха секретната квартира и рядко затваряха телефонната слушалка.

Пенсилванският регистрационен номер, който им даде Питър Елмор, принадлежеше на корпорация от Делауер на име „Финикс ентърпрайзиз“.

„Финикс ентърпрайзиз“ беше „компания за връзки с обществеността, охрана, инвестиции и проучвания“, собственост на „Американ инвестърс, инк.“.

„Американ инвестърс, инк.“ бе акционерно дружество, създадено в Гари, Индиана, от двама местни адвокати и лосанджелиска корпорация с пощенска кутия, без други реални авоари, освен една банкова сметка.

Единствен собственик на лосанджелиската корпорация: Джеф Ууд.

Данните в съответните щатски инстанции показваха, че първоначалният капитал на „Финикс“ от 200 000 долара се е превърнал в „корпоративна централа“ на пенсилванско-мерилендската граница и половин милион доларов „договор за охрана“ с нестопанска организация, основана от Фарън Сиърс за съживяване на центъра на Чикаго.

— Мислех си, че Монаха командва горилите — каза Ник.

— Очевидно Ууд също има лична армия — отвърна Кол.

— Значи е възможно той да е човекът, който се е опитвал да купи автоматичното оръжие в Чикаго. Ууд ще забогатее чрез нестопанската организация, в управлението на която помага. Сладка работа. Стига никой да не разбере.

— Мислиш ли, че е подставено лице?

— На кого? — сви рамене Ник.

Кол припряно нареди да установят наблюдение на „корпоративната централа“ на „Финикс“.

Експертният екип, който ровеше из изкормената от огъня къща на Ванс, го свърза с три убийства: на момиче от Уайоминг, на неизвестен мъж, застрелян с пушка край монтанска магистрала, и на учителката му в пети клас. От Сиатъл до Сю Фолс и от Калгари до Карсън Сити детективи от „Убийства“ засипваха командния пункт на ФБР и полицията в Шото с въпроси дали е възможно Ванс да е неизвестният субект, извършил местните им убийства.

— Добрите ченгета искат да знаят истината — каза Ник. — Другите искат да стоварят неразрешените си случаи на гърба на нашето момче и да се откачат от кукичката.

— Ник, не трябва да казваме нищо. За...

Телефонът извънтя. Детективът вдигна слушалката и започна да х-хъка. Кол зачака. Тъй като разговорът очевидно нямаше скоро да свърши, инспекторът телефонира в Монтана, за да провери за автомобили, откраднати в радиус от сто и петдесет километра от Шото, попита и за летища близо до градчето. Ник свърши разговора и взе нарастващата купчина формуляри 202 на ФБР: информации за Кърт Ванс.

Съседите му не знаеха много за него. Бил странен, каза един от тях, но по дяволите, всички тук са такива. Обаче той е съсед, това е Монтана и ние нямаме „такива хора“ като на Изток или в Калифорния. Областната библиотекарка каза, че Ванс ходел в библиотеката често, отколкото повечето хора — „проклетата телевизия“. Според нея той взимал книги за история и космически сили. Спомни си, че четял книги за президента Рейгън.

Докато преглеждаше съобщенията, Ник усети, че се започва: гъделичкането по гърба му, потъването, влизането в крачка, естественото плъзгане.

Кърт Ванс. Г. Онзи, Който обича да убива. Който може да направи повече, отколкото си представят всички наоколо, който се присмива на всички. Който навярно обикаля на шир и дълж от изолираната си бърлога в градчето и дирижира кой знае какви ужасии. Който знае да пази тайни, който има каменно сърце и е убеден, че е особено същество.

„Самият ти не четеше ли за Рейгън?“ — помисли си Ник. Всъщност за страхотния гаден кучи син, който стреля по него. Главата му кънтеше, ръцете му трепереха. Ник усещаше тръпката,

разбирането. Усещаше я въпреки мъчителната жажда: „Хванах следата ти, кучи сине“.

Кол преглеждаше купчина съобщения и държеше слушалката, докато един агент от Мисула, Монтана, отиде да намери списъка на пътниците, летели предишния ден на Изток.

Телефонен звън: съветникът на заместник-министъра — доклад за положението?

— Когато съм готов.

Телефонен звън: централата му предаде съобщение от шефа на вашингтонската група за разследване на стари случаи: „Моля, свържете се с мен — вероятен контакт с ваш бивш информатор“.

— Нямам време за обикновени престъпления.

Когато монтанският агент се върна на телефона, Кол хвърли поглед към гърба на Ник и си помисли: „Трябва да намеря време“.

39.

Кол пътуваше към дома си. Нощта вече беше обгърнала града. Валеше сняг. В предното му стъкло премигваха червени стопове и инспекторът пращаше същия сигнал на фаровете, които плаваха в огледалото му.

„Не излъгах Лорън — помисли си той. — Днес не успях. Дали е оставила съобщение на телефонния ми секретар?“

Ванс. Кърт Ванс. Г. Фарън. Кой ли е В.? Кой може да е вторият човек на Ванс? Убиецът ще се приближава, няма да се отдалечава от нас. В имейла се казва да чака до св. Валентин. Още девет дни. Достатъчно време, за да купиш картичка, рози. Като че ли имам на кого да ги дам. Няма начин Ванс да се уплаши и да се откаже да нанесе удара си.“

Светна жълт светофар. Кол наби спирачки и извърна очи към фаровете в огледалото: шофьорът отзад разумно бе изостанал. Когато светна зелено, инспекторът си помисли: „Какво си мисли Кърт Ванс, че знаем за него?“

Кол потегли. Между него и задния автомобил се вклини микробус. Колата изскочи иззад микробуса. На следващото кръстовище Кол зави наляво тъкмо когато зелената стрелка стана жълта — в огледалото зад него се плъзнаха жълти фарове. „Да не обърнеш внимание на жълт светофар в снежна буря — помисли си той. — Наистина дръзко.“

Две пресечки по-късно инспекторът влезе в подземния гараж на блока си. По улицата зад него се сипеше сняг.

Пощата, натъпкана в кутията му, не се побра в джобовете на шлифера му. Деветдесет процента боклук, но може би имаше и някоя подранила картичка за св. Валентин. „Да, точно така.“ Докато натискаше бутона на асансьора, той внимаваше да не изпусне нито един плик. Куфарчето тежеше в лявата му ръка. Асансьорът беше празен. Кол държеше ключовете си в дясната си ръка, наред с пощата. Вкара ключа в ключалката. Щрак. Натисна дръжката и отвори.

В апартамента му стоеше мъж, прицелил се право в него.
— Ако исках да те убия, вече щеше да си мъртъв.

40.

„Пистолетът е на хълбока ми... ръката ми е заета с... поща — не я изпускай и...“

— Не го прави! — Мъжът беше едър, мускулист, самото на костюма му бе разкопчано. — Няма нужда! Ако исках да те убия...

— Това вече го чух.

— Не можем да си свършим работата в коридора. — Мъжът му даде знак да влезе.

Кол не помръдна.

— Не се бой. — Отново му даде знак. Силни ръце, твърд поглед. На петдесет и нещо. — В апартамента ти няма „буболечки“.

— Ти да не си от санитарните власти?

— Имаш късмет, че не съм.

Кол остави куфарчето си до вътрешната стена. Това движение закри дясната му ръка. „Накарай го да свикне с мисълта, че няма да рискуваш.“ После остави пощата и ключовете си на масата.

— Добре — каза мъжът. — С лявата ръка — документите.

— И двамата знаем кой съм — отвърна Кол.

— Животът не е винаги на твоя страна. — Непознатият бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади карта за самоличност, която разтвори с дългогодишна опитност. — П. Дж. Тоукър. Специален агент, ФБР.

Кол се приближи, за да погледне по-добре. Вратата се затвори.

— Ако не е истинска, значи е отлична фалшификация...

— О, истинска е. — Мускулестият тип прехвърли картата в дясната си ръка и повдигна ревера си с лявата. — Също като...

Кол го изрита с коляно в корема.

Едрият мъж изохка, преви се и залитна назад.

Проблесна черна стомана — инспекторът извади „Берета“ и я зареди. Предпазителят вече беше свален и в патронника имаше патрон, готов за стрелба — техника, която понякога наричаха „израелско условие“.

— Не си прави майтап с мен! — Кол насочи пистолета към отворената врата на спалнята. Вътре нямаше никого. — Обърни се! До стената!

— Спокойно, Кол, спокойно! — изхриптя непознатият и се обърна с лице към стената.

Инспекторът заби цевта на пистолета в гърба му.

— Само се опитай да ми покажеш колко си бърз и това ще е последното ти движение.

С бързо опипване Кол откри на десния му хълбок пистолет: „Магнум .357“. Не бе 40-калибровият автоматичен модел, използван от Бюрото, но това не означаваше нищо. Той го плъзна по пода към предната част на стаята. „Вратата не е заключена!“ Продължи да го претърсва и откри белезници, шперцове, отдавна излязъл от масова употреба 25-калибров автоматичен пистолет за глезен, който плъзна към „Магнума“.

— Дръпни се от стената! Закопчай си дясната китка. Сега иди там!

Едрият мъж се подчини на заповедите му. Кол го закопча с ръце зад гърба за стълба на стеничката, която отделяше стаята от кухненския бокс.

— Само да си мръднал! — Инспекторът кимна към спалнята. — Ако имаш някое приятелче...

— Само двамата с теб сме.

— Дано си прав, задник такъв!

— Казвай ми Пи Джей.

Кол отърси от раменете си шлифера, метна шумолящата дреха през вратата на спалнята си и се хвърли след нея като местеше пистолета насам-натам.

Килерът: празен. Банята: празна.

Едрият тип стоеше както го бе оставил. Кол заключи входната врата, взе пистолетите, извади пълнителя от малкия, изпразни патронника.

— Стилът ти ми харесва — рече непознатият, докато Кол изтърсваше патроните и от Магнума — оръжие, с което можеш да убиеш и мечка. — Спести си гнева, това ще ти запази живота.

— Кой си ти, мамка ти?

— П. Дж. Тоукър. Пратил си съобщение за една юридическа фирма.

— Влизането с взлом не е адекватен отговор.

— Прецаквали са те достатъчно и си станал подозрителен. Когато получих съобщението ти, позвъних на някои места. Един от бившите ми помощници работи при теб.

— Трябваше да го научиш да си затваря устата.

— Научих го да защитава справедливостта и да е верен на приятелите си. — Мъжът сви рамене. — Той е добър агент. Опита се да ми помогне да разбере дали съм в състояние да помогна на инспектор Далтън Кол със случая „Файн, Хайфиц и Милър“, свързан с лица от азиатски произход.

— И затова си влязъл в дома ми, без да ме питаш.

— Погледни на масичката за кафе. Взех от техническия отдел детектор за подслушватели. Той показва, че си чист, но за всеки случай ти изключих телефоните. Могат да ти наберат номера и да те включат на запис.

— Кой да ме наберат?

— Ти ще ми кажеш, брат ми. Нещо против да ми свалиш белезниците? Ако исках да те убия...

— Да, да — прекъсна го Кол. — Но хората си променят решенията.

— Животът е хазарт.

Кол се замисли. После го освободи. Пи Джей разтри корема си.

— Добре че не ме изрита в топките. Доста са стари, но още вършат работа.

— Коремът ти беше по-близо.

— И е по-голям. — Пи Джей се подчини на кимването на Кол и седна на кухненската маса. — Знаеш ли, че те наблюдава специална група? — Инспекторът се намръщи. — Можеш да ги видиш — паркирали са долу на улицата. Бинокълът ти е на прозореца.

— Претърсил си апартамента ми?

— Само за да намеря каквото ми трябваше. Син форд, паркирал на страничната улица. Има добра видимост към вратата и гаража ти.

Кол стисна „Беретата“ в дясната си ръка. Огледа улицата с бинокъла. „Редица паркирани коли, но син форд няма...“

Тъмнокъфяв форд. По автомобилите пред и зад него имаше сняг, но неговият преден капак и стъклото му бяха чисти.

Смяна на дежурните: бяха го следвали и синият форд бе напуснал паркинга, когато се беше появил тъмнокъфявият.

— Кой са те? — повтори Кол.

— Ако работят за Чичо Сам — отвърна Пи Джей, — трябва да са от СПО.

СПО: Служба за професионална отговорност, отделът във ФБР, който контролираше собствените си агенти.

— Тук са за теб, брат ми — каза Пи Джей.

— От вашингтонското оперативно бюро ли си?

— Не. От „Организираната престъпност“ — специално звено за азиатските групи.

Кол прибра „Беретата“ в кобура и постави на масата пред Пи Джей снимките от митингите на Фарън.

— Познаваш ли този човек?

Агентът се наведе към снимката.

— Йошио Чобей. Никога не сме се срещали. Господин Йошио Чобей, личен секретар на вицепрезидента на „Сугамо индъстрис“, компания, свързана с втория по големина производител на компютърни продукти в Япония. Компания, която е основен клиент на „Файн, Хайфиц и Милър“.

— Чобей е от Якудза — каза Кол.

— Чичо му в Токио, неговият Оябун, е бил във вътрешния кръг на Канто-кай, кошмарът за японския полицаи, някогашно сдружение на най-големите групировки в Якудза. За щастие Канто-кай се самоунищожи през 1965-та. Следвал е бизнес и английски в университета в Токио. Завършил през 1980-а. През 1982-ра постъпил като младши служител в Либерално-демократическата партия, която управлява в Япония от 1955-а. През 1987-а в Националната политическа агенция се получила информация, че Чобей е станал шеф на мафиотската групировка Ренго-кай, което е удивително, тъй като официално Ренго-кай много отдавна се разпадна.

— Никой мафиотски бос не работи като младши политически съветник или личен секретар в компютърна компания — възрази Кол.

Пи Джей се засмя.

— Да, така казват и гениите от Министерството на финансите. Казаха ми също да престана да безпокоя Чобей.

— Защо?

— Шефът му в корпорацията е важна клечка в организации за международно сътрудничество и търговия. Влиятелни личности, които работят с нашите шефове, работят със сътрудници на Чобей. Ето защо той не може да е от Якудза. Ами аз? По дяволите, едва не ме обявиха за расист, защото съм повдигнал въпроса.

— Накарали са те да го оставиш на мира. Якудза...

— Не си мисли, че познаваш Якудза — прекъсна го Пи Джей. — Това е истинска независима държава. Девет основни групировки, сто хиляди члена, рокерски банди. През пролетта на 1994-та в един парижки хотел групировки от Якудза се срещнаха с мафиотски фамилии. Освен това работят с китайските триади. Знаеш ли нещо за „сокайя“?

— Не съм чувал дори — отвърна Кол.

— Ако работеше на Уолстрийт, щеше да знаеш. „Сокайя“ са майстори на изнудването. Купуват акции, присъстват на годишната среща на дадена корпорация и ако не им платят, задават неприятни въпроси за личните скандали на директорите или за деловите провали. Понякога предизвикват публичен скандал. В Америка имат участие в „АТТ“, „ИВМ“, „Дженеръл мотърс“, „Доу кемикъл“, „Банк ъв Америка“. През 1978-а едва не установиха контрол над „Сити банк“ в Хонолулу. През 1994-та около хиляда японски корпорации се съюзиха, за да унищожат „сокайя“, и проведеха годишните си срещи в един и същи ден. Освен това започнаха да оказват съдействие на японските ченгета.

— И успяха ли?

Пи Джей не му обърна внимание.

— Но особеното в „сокайя“ е, че „Сугамо“ няма повече проблеми с тях от 1992-ра — две години преди съюзването. Пет години след като Чобей е станал мафиотски бос. Същата година Чобей е постъпил в корпорацията.

— Разкажи ми — рече Кол.

— Според мен Чобей е усъвършенствал тактиката на „сокайя“, използвал е парите на Якудза и е купил мястото си в „Сугамо“. Уредил си е законна бизнес власт, политическо влияние. Един лъв токийски

вестник твърди, че Чобей е станал „куромаку“ — което означава черна завеса в театъра Кабуки, задкулисно политическо могъщество.

— Не е зле за личен секретар.

— Никога не е осъждан за престъпление, никога не е арестуван. Запазил е всичките пръсти на ръцете си и няма видими татуировки.

— Защо си насочил вниманието си към Чобей?

— Преди три години той минал през митницата в Хонолулу. С него имало... на английски се превежда като „помощник“. Този помощник случайно имал татуировки. Службата за сигурност на митницата го заснела, вкарала паспортите им в компютъра и ни прати рутинно известие.

Зад прозореца на Кол се сипеше сняг. Пи Джей удари с юмрук по масата.

— Всичко това ми отне три проклетни години! Четири пътувания до Токио! Любезни въпроси, поклони и откриване на връзки! А ти защо си насочил вниманието си към него, по дяволите?

— Няма нужда да знаеш.

— Майната ти, инспекторе. Заложил съм си задника в този случай и...

— Защо? — попита Кол. — Можеше да измислиш начин да...

— Онова, което измислих, е, че Якудза не играе аматьорски, когато колонизира нови територии.

Кол поклати глава.

— Не е достатъчно. Ти си стар професионалист. Защо?

— Не искам внуците ми да се окажат „ронин“ в собствената си проклетна страна.

Светлината на лампите в апартамента на Кол беше мека, топла.

— Мога да се досетя какво искаш да кажеш — отвърна той.

— Откъде си взел тези снимки? Нашето звено има право...

— Ти вече не работиш в това звено — прекъсна го инспекторът.

— И по-големи ръце от твоите са се опитвали да ми откъснат топките.

— От днес нататък твоите топки работят за мен. — Кол разтри челото си. — Върви в офиса си — веднага. Направи копия на всичко, което имаш за Чобей, и каквото друго смяташ, че ще ти трябва. Давам ти два часа.

— Включваш ме в твоята операция ли?

— Не знам накъде сме тръгнали — отвърна Кол. — Можеш ли да се измъкнеш оттук, без онези типове да те видят?

Погледите им се срещнаха. Пи Джей взе „Магнума“ си от масичката за кафе и протегна ръка към Кол.

Инспекторът изсипа патроните в шепата му.

По-възрастният агент зареди пистолета си. Кол чакаше. Пи Джей взе куфарчето, в което бяха електронните детектори за подслушватели.

— И още нещо — каза инспекторът. — Следващия път, когато ми устроиш засада, ще те застрелям и окото ми няма да мигне.

— По дяволите, шефе: следващия път няма да ме видиш. — И си тръгна.

Кол заключи вратата.

В телефонния му секретар нямаше съобщения. Дали бе имало, когато беше дошъл Пи Джей? Той включи телефоните.

Извади от куфарчето си каквото му трябваше и отвори плъзгащата се стъклена врата на тесния балкон. Въздухът бе студен. Снежинките се топяха по кожата му като замръзнали сълзи. Далтън погледна тъмнокафявия форд на улицата и набра един номер на клетъчния си телефон.

41.

Над вашингтонските предградия тихо се сипеше сняг. В тъмнокафявия форд с изключен двигател седяха двама мъже.

— Легна си — каза мъжът зад волана.

— Щастливец — отвърна другият на седалката до него. — Искаш ли да поемеш първата смяна?

Шофьорът въздъхна.

— Носиш ли каната?

— Забрави за това! — изръмжа партньорът му.

По хлъзгавата еднопосочна улица мина микробус.

— Виж — каза шофьорът, — не съм виновен.

— Пи прекалено много кафе!

От падащия сняг на две пресечки пред тях изникна бездомник, завит в одеяло, и протегна голата си ръка над запалено кошче за боклук. Снежинките целунаха дланта му.

— Трябва ми каната — настоя шофьорът.

— Вече ти казах, че пи прекалено много кафе!

— Беше ми студено! — Мъжът отмести очи от бездомника. — Не съм искал тази простата и имам нужда от каната незабавно!

— А аз не искам цяла нощ да седя в тази проклета кола и да мириша пластмасова кана за мляко с твоята студена пикня!

— Каната е и за теб!

— Да бе — отвърна другият, когато бездомникът се повлече през улицата към техния тротоар. — Точно така.

— Ами какво да правя?

— Стискай.

— Ти стискай!

— Извинявай, аз съм женен.

— О — трепна шофьорът. — Не говори такива неща! Не ме карай да се смея!

— Кога ще отидеш на лекар?

— Знаеш ли какво ще ми направи? — Той хвърли поглед в огледалото: надолу по полегатия път пълзеше друг микробус, мокър от топящия се сняг. — Ще ида утре, става ли? А сега трябва да...

— Скрый се зад онова дърво.

Шофьорът погледна наляво. Тротоарът зад прозореца го очакваше. Зад тротоара имаше затревен участък.

— Какво ти дърво! Най-обикновено храстче! До коленете ми е. Не мога да...

— По дяволите, никой няма да те види! Освен това на кого му пука!

— Ами той? — Мъжът посочи към бездомника, който сега беше на двајсетина метра от тях и се тътреше все по-близо. Очевидно беше пиян.

Шофьорът припряно излезе от колата и забърза към вечнозеленото храстче. Партньорът му във форда извърна поглед...

И видя Далтън Кол, застанал в златната светлина, която струеше от стъклените врати на жилищния му блок.

— Мамка му! — Мъжът грабна бинокъла от таблото и го фокусира, без да обръща внимание на бездомника. Нямахше съмнение: беше Кол. Чакаше да мине такси или да го вземат с кола.

Той запали двигателя, натисна бутона, който сваляше стъклото откъм шофьора, и изсъска на партньора си:

— Ей!

Онзи се завъртя и погледна през рамо.

— Трябва да тръгваме!

— Още не съм...

В нощта избухнаха червени светлини и сирени. Бездомникът скочи до мъжа във форда — държеше пистолет и викаше:

— Полиция! Не мърдай! Полиция!

Шофьорът до храста се обърна с отворена уста. Преди да успее да закопчае панталона си, мъжът с пистолета се хвърли към него и насочил топа си, извика:

— Не мърдай!

Нощта се превърна в калейдоскоп: полицейски коли, въртящи се червени и сини светлини, крещящият бездомник с огромния пистолет, Кол, с пламнали очи, ченгета със сини якета, на които със златни букви

пишеше „ПОЛИЦИЯ ОКРЪГ МОНТГОМЪРИ“, притиснали мъжа от форда върху капака на собствения му автомобил.

— Не можете да ни направите това! — извика мъжът от колата.

— Току-що го направих — отвърна Кол.

— Не знам кой... — започна шофьорът, после замълча.

Лейтенантът от полицейското управление на окръг Монтгомъри показва на Кол и Ник кожените калъфи със служебни карти и значки, взети от мъжете във форда: „Маршалска служба на Съединените щати“^[1].

— Трябва да ви кажа — рече лейтенантът, — че значките изглеждат съвсем истински.

— Истинските маршали не биха безпокоили един инспектор от ФБР — възрази Кол.

— Не знам — отвърна полицаят.

— Ще подпиша документите — каза Кол. — Ще можеш да си прикриеш задника.

— В какво се предполага, че трябва да ги обвиним?

— Във възпрепятстване на агент от ФБР по време на изпълнение на служебните му задължения.

— Тези глупости няма да минат. Освен това тук ние представляваме закона, а не...

— Затворете ги за ексхибиционизъм — каза Ник.

— Ник — отвърна полицаят — беше шеф на ченгетата точно отсам границата, зад която управляваше значката на Ник, — тези *bandidos* имат значки и законно право да са тук. Няма да си заложа пенсията заради твоите глупости.

— Имаш нареждане от висш служител в Бюрото — рече Кол.

— Което изобщо няма да ми е от полза, ако утре си загубиш службата.

— Утре си е за утре. Сега имаш законно право да завлечеш тези задници в участъка си и да провериш самоличността им.

Лейтенантът поклати глава.

— Хайде, *amigos*. Да оправим цялата тази каша. — Той даде заповед и хората му поведоха двамата закопчани в белезници маршали към полицейските автомобили.

Ник вдигна одеялото от земята.

— Е, тазвечерният театър доказва поне едно нещо.

Кол го погледна. Бузите на детектива бяха достатъчно бледи за ролята на бездомника, отлично отговаряха и налетите му с кръв очи.

— Пиян или трезвен — продължи Ник, — мога да ти прикривам задника.

И се ухили широко. Кол усети дъха на ментолови бонбони.

[1] Маршал — административен служител в американски съдебен окръг със задължения, сходни с тези на шерифа. — Б.пр. ↑

42.

— Откажете се — каза Кол на тримата мъже, тези, които седяха срещу него в кабинет на петия етаж в Министерството на правосъдието.

Навън все още бе тъмно. Беше вторник сутринта.

Най-високопоставен от тримата беше мъжът с най-посивяла коса: заместник-министърът на правосъдието. Погледът му се рееше покрай Кол. Заместник-началникът на отдела за криминално разследване във ФБР също не можеше да срещне очите му. Но съветникът на заместник-министъра го погледна яростно и почна:

— Снощи...

— Свърших си работата. Снощи се опитаха да ме прекарат и аз им попречих.

— Нито аз, нито Бюрото знаехме, че ви следят — каза висшият служител от ФБР.

— При това абсолютно основателно! — изръмжа съветникът. — Особено след провала на Кол в Монтана...

— Чий провал? — извика Кол.

— Не сме тук, за да си разпределяме вината — отвърна съветникът.

— Естествено, че сме — възрази Кол.

— Проследяването беше основателно и разумно! — каза съветникът. — За наша собствена гаранция! Ами ако основният ни заподозрян се насочи...

— Глупости — прекъсна го инспекторът. — Кога пуснахте маршалите по следите ми? След като пратих запитване за онази юридическа фирма ли?

— Да — въздъхна заместник-началникът на отдела за криминално разследване.

— Вие пазите Йошио Чобей — заяви Кол.

— Не! — изръмжа съветникът.

— Японците са ви накарали да започнете антитръстовото разследване срещу Фарън — продължи Далтън. — Те са дали онази информация на вашите хора в министерството и са подтикнали Конгреса. Накарали са ви да...

Заместник-министърът прочисти гърлото си.

— Гледището ви е погрешно.

— Виждам си даже много добре.

— Но това не е достатъчно — отвърна заместник-министърът. — Нито това министерство, нито който и да е в тази стая не е направил нещо неетично или незаконно срещу господин Фарън Сиърс.

— Ами онова незаконно подслушване? — попита Кол.

— Неупълномощено — поправи го заместник-министърът.

— Но вие носите вода за...

— Компаниите на Фарън Сиърс са били проблем за антитръстовите законодатели и следователи много преди...

— Преди какво? Преди да се появи Якудза ли?

— Проблемът е Фарън Сиърс — отвърна назначеният от президента заместник-министър.

— Какъв проблем? Икономически? Законов? Политически?

— Да — каза заместник-министърът. — И да, адвокати, които представляват различни японски интереси, бяха сред онези, които ни предоставиха доказателства за...

— Адвокатите на корпорацията „Сугамо“ — прекъсна го Кол. — Те произвеждат същите компютърни продукти като Фарън...

— Според мен — продължи заместник-министърът, — те са били сред заинтересованите и ощетени среди, които са съобщили и помогнали...

— Вие — каза инспекторът — никога не сте работили на улицата. Не виждате ли, че са ви подхвърлили информация? Не разбирате ли, че става дума за престъпник, който подлива вода на омразния си съперник?

— Информация, която обаче може да е вярна, да се отнася за действителни престъпления — отбеляза съветникът. — Вие, печените агенти, постоянно хващате хора по подхвърлена информация.

— Колко удобно за вас и политическата ви партия, че японците са ви подхвърлили малко стотинки.

— Никога не повтаряйте това! — каза заместник-министърът.

— И какво ще направите? Ще накарате войните на Чобей да се погрижат за...

— Ти си въвн от играта, Кол! — прекъсна го шефът му от ФБР.

— И какво ме е извадило от нея?

— Вие сте прав — отвърна заместник-министърът. — Става дума за нещо повече от антитръстова офанзива. Но японските интереси не бяха единственият ни мотив. Някои американски източници също подкрепиха атаката срещу Фарън Сиърс.

— Какво получавате за това, че насъсквате кучетата срещу Фарън? — попита Кол.

— Удовлетворението да си вършим работата.

— А да не позволя да го убият пък е моята работа — каза Кол. — Да попреча на Якудза да засили влиянието си...

— Ти какъв си бе? — изръмжа съветникът. — Някакъв модерен расист, вдигащ вой до небесата за жълтата опасност ли? „Сугамо“ си е съвсем законна международна...

— Защо тогава Чобей командва парада им?

— Той работи за „Сугамо“, а не обратното — отвърна съветникът. — И след като снощи унищожи прикритието си, прочетох докладите и освен слуховете, че постоянно си вдигал фалшива тревога...

Заместник-министърът вдигна ръка и се обърна към Кол.

— Подозирате ли някой от тези елементи в заговор за убийството на Фарън Сиърс?

— Проклет да съм, ако зная — отвърна инспекторът. — Но имаме връзка.

— Проклет да си, ако си играеш с... — почна съветникът, но един поглед от заместник-министъра го накара да млъкне.

— Упълномощен сте да разследвате и разкриете каквато и да е пряка заплаха за живота на Фарън Сиърс — продължи заместник-министърът, — независимо от нейния произход, независимо какво или кой може да е замесен. Направете го.

— Не е достатъчно — каза Кол.

— Моля? — попита заместник-министърът.

— Възложихте ми това още при първата ни среща — каза инспекторът. — Разполагах с тези пълномощия още в момента, в който

положих клетвата си и постъпих в Бюрото. Веднъж вече ме прекарахте. Ще го направите пак.

Кол заобиколи зад бюрото на заместник-министъра, сякаш беше негово, и взе лист хартия и писалка. Усмихна се на съветника, после се обърна към шефа му:

— Искам главата на любимеца ви.

— Чакай малко! — извика съветникът и протегна ръце към сивокосия мъж. — Аз не съм...

— Ти си цената — каза Кол.

— За какво? — попита заместник-министърът.

— За това, че веднъж ме предадохте — отвърна Кол. — И за да не издам всичките ви мръсни малки тайни.

— Стига! — извика съветникът. — Аз не съм някой...

— Скот! — прекъсна го заместник-министърът.

Наставник и протече се спогледаха. По-младият мъж премигна. Закашля се.

Кол му даде писалката и листа.

— Пиши — каза той на съветника, впил поглед в сивокосия му шеф. Висшият служител от ФБР мълчеше и ги наблюдаваше. — Адресирай го до министъра на правосъдието. Не слагай дата. Пиши: „Поради непрофесионалното ми поведение в много случаи, свързани с деликатно разследване, провеждано от инспектор Далтън Кол под ръководството на най-висши фактори от това министерство и Белия дом, за което сте информиран от...“.

И Кол назова заместник-министъра и заместник-началника на отдела за криминално разследване, които седяха в стаята.

— „... си подавам оставката, влизаща в сила при получаването й.“

Съветникът се задави, но писалката му продължи да дращи съдбата му върху хартията. Когато писалката спря, Кол каза:

— Подпиши се.

Инспекторът се приближи до мъжа и прочете написаното над треперещото му рамо. После хвърли на масата плик.

— Сложи го вътре. Не го запечатвай.

Съветникът се движеше като зомби. Кол прибра плика във вътрешния джоб на самото си, после погледна право в съсипаните очи на съветника.

— Запази си помпозната титла. Но повече недей да работиш за тях — сега работиш за мен. Помогна им да ме прецакат. Не им позволявай да го направят пак. Запомни, че те те оставиха на сухо. Запомни кой държи топките ти в джоба си — върху служебна бланка с твоите отпечатъци и почерк. Твоите топки и техните фамилии, продажен задник такъв.

Кол погледна към двамата висши служители. Прозорците на кабинета изсветляваха.

— Извинете ме, господа — каза той. — Имам да върша работа.

43.

Този четвъртък следобед такситата в Ню Йорк включиха фаровете си рано. Портиерът на един от хотелите на Пето авеню докосна шапката си, когато към него се приближиха трима азиатски бизнесмени. Най-възрастният носеше тънко куфарче. Черното му палто беше разкопчано, сякаш студеният вятър вече нямаше значение за него. Най-младият крачеше пред двамата си спътници. Освен това той беше и най-едър, гръдният му кош изпъкваше под шлифера му. Имаше къса коса и дебели бузи. Не носеше нищо — ръцете му бяха свободни. Помежду им вървеше мъж на средна възраст с гладка кожа и грижливо сресана коса. Когато възрастният мъж влезе във фоайето на хотела, очакващата го служителка на хотела се поклони и го поведе към бюрото си. Мъжът на средна възраст се понамръщи.

Кол го посрещна, поклони се дълбоко и изрецитира думите, които бе запомнил наизуст и репетирал с П. Дж. Тоукър по време на полета от Вашингтон.

— Коничиуа, Чобей-сан. Сумимасен га...

Йошио Чобей зяпна непознатия американец.

— Хай?

Бодигардът се обърна към тях, но Пи Джей го спря и му показа значката си. Чобей забеляза тази процедура и когато се обърна към инспектора, очите му показваха, че вече знае.

— Мейши о дозо. — Кол му подаде визитката си с две ръце, като я държеше така, че Чобей да може да я прочете. Японецът плъзна поглед по японските йероглифи и релефния печат.

— Гомен насай — каза инспекторът, като се надяваше, че изразите все още са подходящи. — Нихон го уа, хон но сукоши шика ширимасен.

— Не се мъчете повече, инспектор Кол — отвърна Чобей. — Аз отлично говоря английски.

— Домо — рече Кол.

Японецът кимна на бодигарда, който последва Пи Джей до двата стола край вратата, и прибра в джоба си визитката на Кол.

— Навярно бихте ми оказали честта да се присъедините към мен на кафе, чай или нещо по-силно? — инспекторът посочи два стола във фойето.

— Мочирон — отвърна Чобей. — Йороконде.

И след като Кол не отговори, се усмихна.

— Аха. Вашият японски всъщност е ограничен. Извинявам се. За мен ще е чест да се присъединя към вас.

Чобей рязко закрочи покрай Кол към един от столовете, седна и се усмихна на инспектора, който зае мястото срещу него.

— Ако позволите — каза японецът, — моят шеф — моят работодател — е доста възрастен. Ако е възможно да го... освободите да иде в стаята си и да си почине...

— Тук е Америка — отвърна Кол. — Може да иде където поиска.

Чобей кимна на стареца, който седеше на бюрото в отсрещната част на фойето. Той се сбогува с жената, която го беше отвела, насочи се към асансьорите и изчезна в облаците.

— Вашият тепподама също може да си върви — каза инспекторът.

— Моят... „куршум“ ли? — попита Чобей. — Извинете, но трябва да поправа вашия японски. Колегата ми е служител от плановия отдел на „Сугамо“.

— Японският ми сигурно наистина е много лош.

Чобей махна с ръка.

— Няма значение. Моят колега може да почака.

Сервитьорката прие поръчката им за кафе. Когато се отдалечи, Кол попита:

— Желаете ли да ви покажа по-официални документи за самоличност?

— Самоличността ви е ясно установена — отвърна японецът.

— Както и вашата.

— Тогава какво може да направи един обикновен вицепрезидент на „Сугамо индъстрис“, за да помогне на прочутото ФБР?

— Всъщност ние може би ще сме в състояние да ви помогнем.

— Аха — рече Чобей. Сервитьорката постави на масата порцеланови чаши и вдигащ пара сребърен кафеник. — И как можете

да го направите?

— Имате огромни интереси в американската политика и администрация — както и в търговията — отвърна Кол.

— Би било нелюбезно да не обръщам внимание на културата на страна, която е съюзник и приятел на родината ми. И да не познавам системата, управляваща пазара, в който участва „Сугамо“.

— Не съм тук, за да ви помогна да спечелите пари.

Чобей се усмихна.

— Колко жалко.

— Не съм тук и заради „Сугамо“ — поне не пряко.

— Тогава... пряко — каква работа имаме да вършим двамата?

— Фарън Сиърс.

— Господин Сиърс е най-достойният колега и в двете ни страни.

Важен и уважаван бизнесмен в области, в които „Сугамо“ също...

— Много хора го мразят заради дързостта му — прекъсна го Кол.

Чобей сви рамене.

— Защо преследвате Фарън Сиърс из страната?

— Преследвам ли? Не съм сигурен какво искате да кажете с тази дума, но... както сам се изразихте, това е свободна държава и човек може да иде където поиска.

— Казах, че тук е Америка. Не съм казвал, че е свободна.

Чобей отпи от кафето си.

— В Америка има много неща, които харесвам. Пиенето на кафе — евтин и приятен стимулант.

— И законен. Не като някои „възбуждащи опиати“ — прибави Кол. Имаше предвид амфетамините, които Якудза бе превърнала в основен проблем с незаконните наркотици в Япония.

— Харесвам и Елвис Пресли и Мерилин Монро — каза Чобей.

— Падате си по мъртви американци, така ли?

— Понякога едва смъртта ни кара да оценим какво сме имали.

Кол срещна твърдия поглед на кафявите му очи.

— Ами Фарън Сиърс?

— Защо се интересува ФБР? Навярно това е част от американската ви култура, която не разбирам. Необходимо ли е да се посъветвам с някой от адвокатите на компанията ми, за да си изясня нещата?

— Кой би могъл да си помисли, че Йошио Чобей се нуждае от адвокат гай-джин, за да му помага в разговор на чаша кафе?

— Казахте, че ФБР може би ще е в състояние да ми помогне — рече японецът. — Кафето ви беше прекрасно, но времето ми напредва.

— Надявам се да не е напреднало прекалено — подметна Кол. — Отлично е известно, че компаниите на Фарън Сиърс са бизнес конкуренти на „Сугамо“.

— Американски компании контролират петдесет и четири процента от софтуерния бизнес в Япония — отвърна Чобей. — Това означава, че софтуерните компании на господин Сиърс са конкуренти на моята компания дори в нашата страна. Както и IBM, МБА, „Майкрософт“, „Лотус“ и много други. Разбира се, техните президенти никога не са държали клеветнически антияпонски речи.

— Той е отправил предупреждение към страната си за Якудза. Това притеснява ли ви?

— Какво ме притеснява си е моя работа. И на моята организация.

— „Сугамо интернешънъл“ ли имате предвид?

— Фарън Сиърс се опитва да разпространява необосновани отрицателни настроения към страната ми. Финансира политически и икономически групировки, за да поощрява антияпонските настроения. Негов сътрудник и бивш конгресмен лобира срещу нас на Капитолия и изгражда политическа машина, с цел господин Сиърс да може да стане президент или да разполага с марионетно правителство, което да му се подчинява. За човек с моето положение би било безотговорно да пренебрегвам господин Сиърс. Такъв човек не би могъл нито да е плах в оценката на собствените си отговорности, нито глупак при... тяхното упражняване.

— Надявам се, че английският ми е правилен — прибави Чобей с усмивка.

— О, разбрах ви. Всъщност ФБР е загрижено, че конкурентите на господин Сиърс могат да прибегнат до насилие.

— Страната с най-много насилие в света е вашата — отвърна Чобей.

— Затова съм тук. Ако с Фарън се случи нещо, всеки, който го преследва, ще си има неприятности. Всеки, който е негов конкурент. Всеки, който е предупреден. Всеки, както и да се казва той.

— Разбирам. И вашата „помощ“ се изразява в...?

— „Сугамо“ е добре дошла да прави бизнес тук — каза Кол. — Но...

— Какво „но“?

Инспекторът се усмихна. После, след кратка пауза, каза:

— Надявам се, че съм се изяснил.

— Всички имаме своите надежди — поклати глава Чобей. — Значи вие сте прочутите агенти. Във филмите изглеждате много поедри и силни.

— И в реалния живот сме достатъчно яки.

— Супер — измърмори японецът.

— Домо. — Кол се изправи. — Кафето е за ваша сметка.

— Супер — засмя се Чобей.

Докато излизаше през въртящата се врата, следван от Пи Джей, инспекторът чу заглъхващия смях на Чобей и потретеното от него „Супер“.

— Кол — каза П. Дж. Тоукър, докато бързаха по Пето авеню, — дано разбираш какво правиш. Сега Чобей знае, че знаем за него. Знае, че го наблюдаваме, че наблюдаваме „Сугамо“. Така е десет пъти потрудно да хванем и него, и Якудза.

— Е, досега имаме късмет — отвърна Кол.

— Може ли да прослушам записа?

— Някой ден.

Качиха се в колата на Бюрото.

— Доколко е сигурна информацията ти за онзи склад в Лос Анджелис? — попита Кол, когато автомобилът наду клаксона си и се запровира сред уличното движение.

— Бихме могли да получим заповед за обиск — отвърна Пи Джей. — Стига прокурорът да обещае на съдията първородния си син.

— Разполагаме с три часа заради часовата разлика със Западното крайбрежие. Ще уредя заповед. До полунощ можеш да стигнеш до Лос Анджелис, за да я изпълниш.

— Нахлуването в склад, част от който наема „Сугамо индъстрис“, е голям риск — каза Пи Джей. — Дипломатите и Петият етаж в Министерството на правосъдието... Ако не открием муниции и амфетамини от Мексико...

— „Сугамо“ няма да подадат оплакване — прекъсна го Кол. — Ако го направят, ще попаднат под прицела на общественото внимание. Чобей не иска това — нито пък онези в компанията, които все още действат законно... Чуй ме, Пи Джей. Тази операция е сериозна, разбираш ли?

Двамата помълчаха известно време, после Тоукър каза:

— Май искаш не само аз, но и някой друг да разбере, че има нови правила.

Кол нареди на шофьора да включи сигналните светлини и сирената, но това почти не ускори напредването на автомобила към летището.

— От сега нататък — каза инспекторът, — докато пак не ме понижат в специален агент, с всички сили разследвай всичко свързано с Якудза и особено с Чобей. Ако искаш нещо — каквото и да е, набери номера, който ти дадох, и ще го получиш. Единственото правило е резултатите от разследването ти да минават първо през мен.

— За какво говорихте, по дяволите? — прошепна Пи Джей.

— За кино — отвърна Кол.

44.

Кол се върна във Вашингтон със самолета в осем. Качи се на задната седалка на очакващия го автомобил на Бюрото и измърмори:

— До свети Валентин остават осем дни.

— А... да, сър — отвърна шофьорът. Имаше заповед да посрещне инспектора, да прави каквото му се казва и да не задава въпроси.

Кол запрелиства получените факсове, телефонни съобщения и доклади.

Проверките на гражданските летища в Монтана и на списъците със 102-ма пътници не бяха открили нищо. Нито една от шейсет и трите малки частни писти в щата не беше съобщила за полети, свързани с човек, приличащ на Кърт Ванс. „Амтрак“^[1] имаше пътнически влакове по северната граница на Монтана. Кондукторите и продавачите на билети не си спомняха да са го виждали. Проверката по автогарите бе завършила с отрицателен резултат.

На всеки деветнайсет секунди в Америка се краде моторно превозно средство. Всяко съобщение за откраднат автомобил в Монтана, Северна и Южна Дакота, Уайоминг и Айдахо се подлагаше на внимателен анализ, за да се определи дали крадецът може да е търсеният от Кол човек. Инспекторът дори беше наредил да се проверят и включат в списъка всички липсващи регистрационни номера в тези пет щата.

Граничните контролни пунктове от Сиатъл до Солт Сейнт Мари спираха всяка кола, проверяваха всяко лице, пресякло границата с Канада. Канадската конна полиция търсеше нов човек на своята територия.

Анализираха всеки междуградски разговор, проведен през последните три години от телефона на Кърт Ванс. Беше телефонираше във фирми за доставки по пощата, за да поръча компютърно оборудване и нелегална литература за всичко — от приемане на нова самоличност до бой с нож и наръчници за специалните сили. Часове

наред сървър в Монтана го беше свързвал с Интернет. Хакерите от ГКА започнаха да преследват Ванс в киберпространството. Включиха в предупредителна система всички кредитни карти, регистрирани на името на Кърт Ванс: две минути след като някой служител ги провереше с електронен скенер, ФБР щеше да разбере къде и кога са били използвани.

Преследването на бегълци означаваше да се проследяват връзките им с реалния свят. Нормалните престъпници се обаждаха на роднини, срещаха се с приятели, изграждаха система от покупки и запознанства, която преследвачите можеха да покрият и в крайна сметка да влязат в дирите на плячката си.

„Но ти не си нормален, Ванс — помисли си Кол. — Нямах семейство, нито приятели или известни познати.“

„Предполага се, че трябва да го убиеш тук — каза си инспекторът, като зяпаше през прозореца на колата към осветения през нощта купол на Капитолия. — Предполага се, че ще го направиш отблизо. Предполага се, че ще пречукаш Фарън преди някой друг. Защо?“

Експертите бяха взели достатъчно отпечатъци от неовъглените повърхности и счупените след експлозията чаши в къщата в Шото, за да подготвят комплект, който „по всяка вероятност“ отговаряше на пръстите на Ванс.

„Докосни нещо, Ванс. Нещо, което някое ченге някъде в Америка да открие и прати във ФБР.“

Шестстотин хиляди местни, щатски и федерални служители на реда бяха предупредени за Кърт Ванс. Толкова много ловци преследват един-единствен бягащ фантом. Ще има хиляди фалшиви тревоги. И с всяка грешка ловците все повече ще се страхуват да не попаднат на друг, погрешно идентифициран гражданин. Всяка грешка ще спира системата, докато я открият.

„Трябват ти пари — помисли си Кол, — пари в брой. Само да излезеш на междущатска магистрала и ще те застреля някой припрян патрул. Опитай се да нападнеш някой черен пояс като Сали и ще се окажеш закопчан с белезници върху носилка в спешно отделение. Излез на открито. Само за миг. Това ще е достатъчно. При всички тези сили, готови за удар, никой не може да избяга. Ако имаме достатъчно време.“

Шофьорът остави Кол на две пресечки от щаба на Фарън. Вратата на милиардера беше заключена. Вратата на Лорън бе отворена и инспекторът надникна вътре.

Лампата хвърляше бяла светлина върху полираната дървена повърхност на бюрото ѝ. Тя седеше с лице към нощния прозорец, очите ѝ бяха затворени.

— Преча ли ти? — тихо попита той.

Клепачите на Лорън трепнаха и се отвориха. Тя се усмихна.

— Традиционният начин да развалиш магията е с целувка.

— Напоследък за това могат да те дадат под съд.

— Може би — отвърна Лорън, докато Кол сядаше пред бюрото.

— Защо си тук толкова късно?

— Чаках да ме събудят. — Двамата се засмяха. — Къде беше?

— В Ню Йорк.

— Фарън ли те прати?

— Да — излъга Кол.

— Вие с вашите тайни...

— Всички ги имаме. — Инспекторът се размърда на стола си. —
Навсякъде, където отида, ме засипват с въпроси какво правиш.

— Аз ли?

— В общ смисъл.

— Радвам се, че не обсъждаш личния ми живот.

— Не знам много за личния ти живот.

Тя протегна ръце с длани към тавана.

— Добре ми е тук.

— Имаш нов апартамент.

— Пълен с кашони...

— Пълни с неща без значение.

— С хубави спомени — каза тя. — Какво да се прави?

— Мислех си, че аз съм онзи, който знае да задава въпроси.

— Просто ти трябва практика.

— Ти да не си специалистка?

Лорън сви рамене.

— Баща ми беше нещо като ченге.

— От кои?

— От задниците. Така по-лесно го забравих.

— Не би направила такова нещо — рече Кол.

Лорън сви рамене.

— Наречи го отстъпление. Оставих го да си гледа живота, а той направи каквото можа за моя.

— Не звучи толкова зле.

— Колко е зле зависи откъде започнеш. Него вече го няма — оставих го да почива в мир. Какви са тези въпроси, които постоянно ти задават? И какъв е отговорът, който искаш да получиш от мен?

— За чикагския проект на Фарън. Купил е цяло гето.

— Не е цяло гето. Само седем квартала — без да броим училищата, няколко обществени сгради и един обществен парк.

— И какво иска?

— Да премахне бедността. Притежава земя, на която живеят хиляда и сто възрастни. Прави наемателите си „инвестиционни партньори“. Могат да купят домовете си от него. Повечето нямат работа, затова той строи точно насред тяхната мъртва зона компютърна фабрика. Собственост на служителите в нея и управлявана от негова компания. Необходима е опитна и образована работна ръка. Всички служители трябва да са „инвестиционни партньори“ — което означава, че трябва да живеят в района. „Инвестиционните партньори“ могат да се запишат във вечерното училище и в образователните програми, които е организиран в местното училище. Според нас ще са нужни три години, за да обучим средния местен жител: четене, писане, компютри, администрация, право, логика, философия, история, здравеопазване, потребителски умения. Трябва много учене, но ако не издържат изпитите, няма да могат да постъпят на работа. Бъдещето им зависи от самите тях и е постижимо за тях.

— С малко помощ от Фарън.

— Ние притежаваме целия бизнес в района. Хората, които искат да започнат нещо сами, трябва просто да подадат молба, да разработят проект и да имат парите — които нашата кредитна каса ще им заеме. И разбира се, да са „инвестиционни партньори“.

— И да живеят в гетото.

— Жителството им датира отпреди Фарън да обяви плана си. Не се позволява политически опортюнизъм. Никакви невидими собственици на земя или шефове. Фарън е организиран медицински програми, юридически съвети, групи за подобряване на жилищните условия за старите сгради...

— Тоест свои собствени ченгета.

— Местни жители, обучени от нас, подпомагани от хората от охраната ни, които се движат заедно с чикагската полиция и са назначени за помощник-шерифи в окръг Кук: обществена полиция, контролирана чрез местно участие. Получават заплатите си от наемите или от изплащането на ипотеките. Край на външните окупационни сили. Край на архаичната история на Черните пантери.

— Хора с оръжие, верни само на...

Лорън поклати глава.

— Какъв е проблемът?

— Притесняват ме хората с оръжие.

— Те са уважавани професионалисти от уважавана фирма, която наемаме. Там са, за да пазят реда, като всички други ченгета. Когато си сложиш значка, ти ставаш служител на реда, а не ангел на справедливостта.

— С всичко това Фарън трябва да си е създал много врагове.

— Машината се опитва да си покаже зъбите, освен това ги тревожи разместването на силите, но по принцип кой би мразил човек, който влага милиардите си в бизнеса в който и да е град?

— Онзи уличен проповедник например. Монаха успя ли вече да го открие?

Тя се усмихна.

— Какво друго имаш наум тази вечер?

— Лейбовиц. Знаеш ли какво прави?

— Пази ни от федералните власти. Конкурентно законодателство. Технически въпроси. Координиране на кръстонос... на нашето Движение, работа с важни политици. Защо?

— Чух, че го обвиняват в антияпонски прояви.

— Кого? — попита тя. — Лейбовиц или Фарън.

— Къде свършват нечии планове и започват амбициите на друг?

— Лейбовиц няма да прекара Фарън — отвърна Лорън.

— Значи всичко, което прави...

— Не ме питай за всичко. Зная само каквото ми казват. Този въпрос решава Фарън. Всички ние сме свободно въртящи се планети около неговото слънце.

— Ти не си компютризиран сателит.

— Божичко, благодаря ти. — Лорън зарея поглед покрай Кол.

— Ами японците?

— Фарън няма нищо лично против тях. Има намерение да промени всички, независимо от раса, вяра или цвят.

— Те се вклиняват във вашия — в неговия — пазар.

— Опитват се. — Тя го изгледа изпитателно. — Кажи ми тайните си. Кажи ми какво правиш за нас.

— Скоро ще си проличи.

— Да, забелязах колко усърдна е Сали. Повече, отколкото някои други от фирмата ви.

— Вече повече ще съм тук.

— С нетърпение го очаквам.

— Наистина ли смяташ, че Фарън може да промени нещата в Чикаго? — попита Кол. — Особено за децата?

— Направил го е за себе си. Ако отрано започнеш с децата, това ще им помогне, когато пораснат.

— Мислиш ли много за децата? — попита той.

— Не — отвърна тя.

— И аз.

[1] Обществена корпорация, създадена през 1970 г. от Конгреса, за да ръководи националната железопътна система. — Б.пр. ↑

45.

Монаха шофираше по вашингтонските улици. Сали седеше до него.

— Виж ги — кимна той към трите момчета, които се свиваха на улицата. — Сряда, няма десет сутринта. Те са шестнайсетинагодишни. Това е тяхното училище. Виждаш ли онзи приятел в колата отгатык улицата? Той кимва на клиента и едно от момичетата отива до скривалището — тоест поема отговорността, ако онзи е тайно ченге. Присъдата й като малолетна ще е съвсем малка.

— Знаеш много за бизнеса с наркотици — рече Сали.

— Това не е бизнес — това е животът.

— Това е краят на живота — отвърна агентката.

— Да не си слушала Фарън?

— Не можеш ли да ми повярваш за нещо? — попита тя.

Монаха заби поглед напред.

— Вярав ти повече, отколкото си мислиш, момиче.

— Тогава престани да ми викаш „момиче“.

Гигантът зад волана я погледна.

— Лош навик. Извинявай.

— Няма нищо — отвърна Сали. „Огъва се, той се огъва. Започни спокойно, невинно.“ — Защо те наричат „Монаха“, а не с истинското ти име?

Той се усмихна.

— Артър Джеймс звучи като име на някакъв английски иконом.

— Да не си искал да станеш свещеник преди футбола?

Гигантът се засмя.

— По дяволите, преди футбола бях най-обикновен дребосък. Белите момчета ме замеряха с камъни и ми се подиграваха, че съм ходел все сам, като монах. „Ето го, Монаха идва!“ И аз взех това име, направих го мое. Сега вече съм свикнал с него.

— Защо обикаляме в кръг? — попита тя.

— Оглеждаме района. Проверяваме дали е безопасен.

— Мислиш, че някой ще се опита да нападне Фарън ли?

— Навик — сухо каза той.

Автомобилът мина покрай гимназията.

— Какво искаш да кажеш? — попита Сали.

— Нищо.

— Глупости. Прекалено си умен, за да оставиш думите просто да ти се изплъзнат от езика, ако не си искал да те попитам.

Той я погледна.

— През цялото това време, което прекарваш заедно с Фарън, той никога ли не ти е разказал за нас двамата?

— Не.

— Е, значи уважава правото ми на личен живот.

— Той просто си е такъв.

Завиха надясно. Монаха я погледна.

— Да. Такъв си е.

— Разкажи ми — рече тя. Съзнаваше, че всяка молба води след себе си дълг. „Това ми е работата, това иска от мен Кол.“

— Когато свърших с футбола, започнах с дрогата. Иглата ти дава „края“: край с парите, край на болката в коляното, край на съжаленията, край на ужасните „утре“. Пътуването от футболния защитник до крадеца е кратко. Една нощ видях един тип, който изглеждаше така, като че ли има пари — и тези пари ми принадлежаха.

Спирачките изпищяха и колата пак зави. Инерцията тласна Сали настрани.

— Гледаше право през мен. Никой няма такива очи.

Монаха не забеляза кимването на Сали — самата тя не осъзна, че е кимнала.

— Сякаш бях от стъкло — продължи той. — Каза ми: „Можеш да имаш нещо, което не си в състояние да откраднеш“. После си тръгна... А очите му ме накараха да го оставя. Но той се обърна, изчака ме...

— И ти си го последвал — рече Сали.

— Това не е най-важното: аз открих своя път. Той просто ми помогна. После... сега... му помагам, за да може някой друг, онези хлапета...

— Значи в края на краищата не си толкова корав — каза тя.

— Трябва да съм по-корав, отколкото когато бях на терена. Онова беше просто болка и пот. Това тук е истинско. Само то.

— Зная — отвърна Сали.

Един червен светофар ги спря.

— Да, знаеш го — каза Монаха. — Знаеш го.

Зелена светлина. Колата потегли напред. Въздухът бе плътен.

— Там ли отиваме? — попита Сали. — Направо там, искам да кажа?

— Имаме време. — Монаха си пое дъх да каже нещо, после се съсредоточи върху автомобила, който насмалко щеше да се качи на тротоара.

— Онова, което си направил — рече тя. — Би трябвало да си горд.

— Това не е важно — отвърна той, когато отпусна спирачката. — Вече не е.

— Удивително — каза Сали.

— Кое?

— Фарън.

Монаха изправи волана.

— Какво може да направи с теб само с един поглед — продължи тя. — Да те накара да... се трогнеш. Да го последваш. Да идеш там, където... Удивително.

Тя се чу и бързо извърна поглед. Монаха отвори прозореца си. В колата нахлу студен въздух.

— Да — каза Сали. После прошепна: — О, добре.

След една пресечка той паркира автомобила пред висока сграда — училището, където отиваха. Докато затваряха вратите, тя каза:

— Да не се тревожиш, че някой се опитва да направи нещо на Фарън?

— Огледай се, момиче — изръмжа той. — Не виждаш ли в каква страна живеем?

— Не — възрази Сали. — Безпокои те нещо конкретно.

— Моята работа е да си гледам работата — отвърна Монаха, докато вървяха към училищната врата. — Да проверявам кое как е и дали всичко си е на мястото.

— Това е училище — рече тя и отвори входната врата. — Опитай се да ми го кажеш на английски.

— Не е твоя работа, госпожице Пикет. Не се тревожи за това. Не се тревожи за нищо. — Той кимна към детекторите за метал, монтирани в коридора. — Освен ако не носиш оръжие, за което да не зная.

— Днес не — отвърна Сали и го последва през детекторите и по пустия коридор към аудиторията...

И видя госпожа Спароу, която вървеше към тях. „В училище постоянно ме тормозеше, за да ми пише шестица. Сигурно са я прехвърлили тук от гимназията «Дюк Елингтън». Тя не забравя нито едно лице.“ Учителката се приближаваше — Сали хвана Монаха за ръката и притисна чело към огромния му напрегнат бицепс, за да скрие лицето си от жената, чиито токчета изтракаха покрай тях по лъснатите плочки на училищния коридор. Остана така, докато ехото не заглъхна. Едва тогава усети, че Монаха трепери.

— Монах, аз... Имах нещо в окото, не можех да виждам. Не исках да те стискам така.

— Да вървим.

Сали видя, че той преглъща. И се прокле за слабостта си.

Дзззън! Заотваряха се врати, надигнаха се гласове, в коридора заизскачаха тийнейджъри и отнесоха Сали и Монаха в пороя си.

Сали се скри сред доброволците и хората от охраната. Директорът на училището представи Фарън. Тя ръкопляска заедно с тълпата, когато Фарън заяви, че предоставя стипендии за колеж на двайсетте випускници на училището с най-висок успех.

Той отпи глътка вода от чашата на катедрата, взе микрофона, седна на ръба на подиума и каза:

— Когато бях в гимназията, давах грешни отговори на правилните въпроси. Вие имате преимуществото, че сте видели как се прецаква моето поколение, че влизате през врати, които някога са водели към барове. Чувал съм колко сте умни, готини и задружни. Затова реших, че това е шансът ми да чуя въпросите на днешната гимназия — направо от вас.

Аудиторията притихна. Някой се изкикоти, после се разкикотиха всички. А след това настъпи мълчание. Кашлица. Скърцане на столове. Директорът пристъпи към завесата, но Монаха вдигна ръка и го спря.

— Той си е платил за цялото време.

Тишина и пак тишина, докато от морето черни тийнейджърски лица извика момчешки глас:

— Колко пари имаш?

В залата изкънтя смях.

— Няма значение — отвърна Фарън.

— Лесно ти е да го кажеш — нали ги имаш!

— Знаете ли какъв съм аз за мнозина на тази земя?

Никой не отговори.

— Богато негро — каза Фарън, изчака и продължи: — Когато говорите за мен, всички вие ме наричате „негро“. Аз го зная. Знаете го и вие. Това е глупаво. Чувам ви да се жалвате, че белите хора ви потискали. И все пак постоянно ви слушам да използвате думата, с която робовладелците са наричали хора с кожа като нашата. С едното ъгълче на устата си приказвате за „неуважение“ и „гордост“, после с другото не уважавате самите себе си, родителите си и онези седемнайсет хиляди души, линчувани в Юга, доктор Кинг и Малкълм... при това само като наричате някого, когото и да е, „негро“.

— И докато ме наричате „негро“ — продължи той, — бъдете сигурни, че ще останете там долу, докато аз съм тук горе.

Сред тълпата отново се надигна смях. Сали усети в него електрически заряд. Тя надзърна иззад завесата към морето от тийнейджъри: къде ли беше госпожа Спароу?

От публиката се разнесе момичешки глас:

— Сам знаете, че си е така.

— Не, не го знам. А вие?

— Това е като живота ни, човече! Като нашия черен живот!

— Оправдаването на робовладелците, расистите и последователите на Линч ли е представата ви за „черен живот“? Езикът е велика сила! Като използвате расистката дума за себе си, за приятелите си или даже за вашите врагове, вие помагате на расистите.

— А ти как си викаш, по дяволите?!

— Фарън Сиърс. И това означава каквото съм го направил да означава през всеки ден от живота си.

— Ние сме афроамериканци!

Разнесоха се разпокъсани ръкопляскания.

— По дяволите — каза Фарън, — аз съм от Чикаго. Аз съм пълнокръвен истински американец.

Тълпата се разсмя.

— Дедите ми са били отвлечени от Африка. Бити с камшик и оковани във вериги, третирани като добитък. Какви са били те — това е част от мен, но само част.

— Това е моята страна! — Изригването на Фарън разтърси публиката. — Няма да се откажа от рожденото си право! Америка е също толкова моя, колкото е била и на Джон Фицджералд Кенеди!

— Мамка му! — изръмжа някой в тълпата.

— Гордейте се с произхода си, с онова, което е помогнало на народа ви да издържи и оцелее. Но не преследвайте никаква мистична самоличност отнякъде другаде, така че страната, в която сте родени, да може да ви бъде измъкната изпод краката — за пореден път!

Хлапетата се заспоглеждаха. Лицата им изразяваха противоречиви чувства.

— Има нещо, което не разбирам — каза Фарън. — Бях в Лос Анджелис, в една гимназия, приказвах с едно момиче. Чернокожо момиче. Умно, иска да стане юристка, като жената, която работеше в Конгреса и помогна за разобличаването на бандата от Уотъргейт. И знаете ли какво ми каза това момиче?

Публиката очакваше думите му.

— Каза ми, че всеки път, когато получи шестица, всеки път, когато излиза с учебниците си от класната стая, нейните „сестри“ я нападат и я питат защо се мъчи да бъде бяла.

— Какво ще ѝ отговорите? — попита Фарън. — Ще ѝ отговорите, че да е чернокожа означава да е неграмотна ли? Че всички чернокожи жени стават само да правят бебета и да получават нищожни заплати? Ще ѝ отговорите, че е кучка, курва или негро — но не и личност? Че братята ѝ стават само за баскетбол или да размахват патлаци и да продават дрога, която убива? Че да си умен и да се справяш добре в нашия свят, в който има стотици цветове на кожата, е нещо, което могат да правят само белите? Това ли ще ѝ кажете? Това ще ѝ кажат белите расисти куклуксклановците и фашистите. А вие на чия страна сте?

— Спокойно бе, пич!

Но преди смехът да обхване цялата публика, Фарън извика:

— Ще се успокоя чак когато умра! — Той поклати глава. — Един от най-добрите музиканти на този свят е чернокож. Свири джаз,

произлязъл от нашите черни улици, и то така, че целият изтръпваш. Свири Моцарт и кара света да въздиша. Но сърцето му е разбито — също като на онова момиче. Влиза в училища, работи с хора като вас, които твърдят, че искали да станат музиканти. Но му казват, че нямало да упражняват гамите и акордите, защото така правели белите хора — независимо от него или от Дюк Елингтън. Затова онова, което излиза от инструментите им, е боклук, но те си казват „хей, нали си имаме касетофони“. Касетофони, произведени в Хонконг, програмирани от сингапурски технократи. Тази музика е създадена от чернокожи — защо сега да се отказваме от нея?

Сали погледна иззад завесата: госпожа Спароу вървеше по страничната пътека между редовете към стълбите, водещи зад кулисите.

— Да си умен не означава да си бял или китаец. Означава да си умен. Можете да сте такива, за каквито имате куража, ума, таланта, късмета или потта: лекари, монтьори, юристи, кметове, корпоративни шефове, ченгета, президенти, медицински сестри, оперни звезди, продавачи, монтьори, майки, бащи.

— Дойдох тук, за да помогна на онези от вас, които се захващат на работа и правят каквото могат и с каквото имат. Но имам гадното усещане, че прекалено много от вас, които седите тук, си мислят, че са голяма работа, като тормозят нашите братя и сестри, които използват мозъка си, за да го включат във вселената. Ако сте такива, вие работите с клановците.

— Не позволявайте на никого да ви затвори. Независимо дали в затворническа килия с решетки, или само с думи — да те затворят значи да си в ковчег. И следващия път, когато някой ви каже, че да преуспявате или да сте умни означава да сте бели, знайте, че се опитват да ви затворят. Те не са ваши братя и сестри, те са задници. И осират всичко около вас.

Зад кулисите директорът изсъска:

— Правим всичко, за да се опитаме да ги накараме да не приказват така, после идва той и...

— Може би тази грубост ще им помогне да го разберат правилно — отвърна Монаха.

— Я стига си ни учил какво да правим! — извика глас от публиката. — Ти не си от нас!

Почти минута Фарън остана мълчалив под яростните им погледи. После се изправи и се качи на подиума. Обърна се към залата.
— Вярно е.

Микрофонът иззвънтя, когато го остави на катедрата. После взе чашата и изля водата на пода.

— Какво... — заекна директорът.

Фарън строши чашата с дясната си ръка и срязва лявата си длан с назъбеното стъкло.

Сред публиката се разнесоха писъци. Десетки деца наскочаха от столовете си. Стомахът на Сали се сви.

Фарън протегна кървавата си длан към тълпата. По китката му се процеждаше тъмночервена струйка, която капеше по сцената.

— Тази кръв тече и във вашите вени!

Публиката затрепери в мълчание.

— Свързва ни нашата кръв. Колкото и уникални, и различни да сме, бели, чернокожи, китайци, мъже, жени, млади и стари, кръвта ни е една и съща, изглежда по един и същи начин, действа по един и същи начин, нуждае се от едни и същи неща.

Всички в залата се бяха втренчили в тъмночервената струя, която капеше ли, капеше по сцената.

— Как може който и да е мъж да говори вместо друг мъж? Вместо друга жена? Който и да е чернокож да говори вместо мексиканец или ирландец? Аз не мога да говоря вместо вас, а да говоря пред вас е арогантна власт. Но кръвта ни е една и съща и ние можем, и трябва да говорим помежду си. Аз не мога да ви казвам какво да правите. Просто ви излагам нещо, което вие вече знаете, така че да го видите с други очи. Америка е наша страна, но ако сте чернокожи — а повечето от вас са такива...

Тълпата се разсмя — нервно, с погледи, впити в капещата кръв.

— ... на вас ви е по-трудно да живеете в нея и да ходите където искате, отколкото на някой русокос швед. Това не е честно, не е справедливо, но е самата истина — или греша?

— Не! — изпя хор от гласове.

— Няма нужда да ви обяснявам за расизма. Вече ги няма тоалетните „Само за бели“ от времето, когато бях момче, но само се разходете по която и да е улица в Джорджтаун някоя лятна нощ, и ще почувствате, ще чуете и ще видите какво е расизмът!

— Да! — извикаха десетки младежи в залата.

— Но знаете ли от какво най-вече умират чернокожите младежи днес? От оръжие и от СПИН. Които не идват само от белите хора. Идват и от нас. И ако обвиняваме за тях единствено белите, все едно че казваме: „Ние сме просто бедни невежи чернилки — винаги жертви и никога победители“.

Публиката мълчеше.

— Никога няма да престана да мразя расизма, който съм виждал и от който съм страдал в тази страна. Никога няма да забравя ужасите, които са изживявали и днес продължават да изживяват хората заради цвета на кожата си. Никога няма да забравя омразата си, защото ако го направя, значи съм се предал на злото, породило тази омраза. А докато тази кръв тече във вените ми, аз никога няма да се предам!

Публиката изрева.

— Но... съм научил нещо от хора, които са били по-умни от мен и са платили за тази мъдрост с живота си. Трябва да престанем да позволяваме на расистите да ни карат да мислим като тях. Доктор Кинг го знаеше. Малкълм го знаеше. Вие също го знаете. Нямаме друг избор. Ако прегърнем расизма, расизмът ще ни задуши. Ако забравим цвета на кръвта си, ще загубим своята кръв. Ако мразим или не уважаваме нещо или някого, като го наричаме „мръсен бял“, „гаден китаец“ или „макаронаджия“, ние просто татуираме на челото си „негро“. Ако с всички сили не използваме всички налични ползотворни средства, ние просто не признаваме какви сме всъщност. Ако позволим на расистите да ни определят, те ще ни победят. А ако днес ни победят, някогашните времена, когато дърветата по Мисисипи са натезавали от ужасен плод, ще са нищо в сравнение с ада, който ще настъпи.

Той се обърна с гръб към публиката и понечи да слезе от сцената. Някой плесна с ръце, присъединиха се и други.

Фарън се завъртя и погледна децата.

— Питайте за парите ми.

Публиката притихна.

— По-богат съм, отколкото изобщо съм си представял, че е възможно. Имам предвид в гимназията. Но не заради парите си. Богат съм, защото съм свободен — и вътрешно, и външно. Богат съм, защото не съм нечие „негро“.

После рязко остави микрофона и се скри зад завесата. Залата гръмна от аплодисменти. Сали свали шалчето от шията си и превърза кървящата му ръка.

— Благодаря — каза Фарън, докато кръвта попиваше в коприната.

— Ти беше... — Не можеше да каже какъв. Видя, че Монаха ги гледа, видя го как извърща очи.

— А, господин Сиърс — почна директорът. — Нашата медицинска сестра ще...

— Няма нищо. — Фарън стисна превързаната си с шалчето на Сали длан.

— Зная, че трябва да тръгвате — продължи директорът, — но някои от учителите, които чакат до вратата ей там, биха искали да... Е, може би не да ви стиснат ръката, но да ви благодарят.

— Някой друг път.

— Но вие им давате награди.

— Те са си ги заслужили.

През завесата се чуваше глъчката на напускащите залата ученици.

Фарън погледна към Сали.

— Ще дойдеш ли с мен?

— Ти тръгвай — отвърна тя, когато до него се материализира Нгуен. „С Нгуен е в безопасност. Аз не си нося пистолета. А и госпожа Спароу...“ — Имам работа в офиса.

Фарън се усмихна.

— Монах? Ще се погрижиш да стигне безпрепятствено, нали?

Монаха я изгледа от горе до долу.

— Естествено. Няма проблем.

46.

В секретната квартира в другата част на града Ник каза на Кол:

— Рики е изчезнала.

— Какво? — попита инспекторът и остави куфарчето си на земята.

Ник остави получения по факса доклад на масата помежду им, разтри челото си и лапна нов ментолов бонбон.

— Снощи. Нашите хора са я проследили до крайпътния бар. Към единайсет вечерта барманката се приготвила да си ходи. Колата на Рики си останала там. Твоите двама агенти от ФБР влезли вътре. Тъмен бар. Джубокът свири. Вътре няма никого, в тоалетната също. Когато изтичали навън, автомобилът ѝ бил изчезнал. Измъкнала се през задната врата.

— Ами подслушвателите? — попита Кол.

— След полунощ Слоусън кипва. Вика Айгър, крещи, че знаел какво правела кучката. Айгър обикаля като луд всичко наоколо. Слоусън е бесен. Един момент от записите звучи така, като че ли е замахнал срещу Айгър, но е бил прекалено дрогиран, за да го улучи. Двамата цяла нощ си викаха и я чакаха. На сутринта заедно обиколиха с кола града да я търсят. Когато се върнаха, започнаха да се притесняват да не сме я прибрали ние.

— Ходили ли са до бара?

— Веднага щом го отвориха. Доколкото разбрахме, са повярвали на версията, която твоите момчета накараха барманката да им представи: че е била там, но че си е тръгнала сама.

— В бара — продължи Ник — Рики е развалила двайсетачка на монети, напълнила е джубокса и е дала на барманката бакшиш, за да го остави да свири през нощта. Все една и съща песен.

— Коя песен?

— „Беснея до полуда“ на Бъди Холи.

— Какво?

— Нещо такава: „запази си любовта за мен“.

— Знам я — каза Кол.

— Нима? И за кого мислиш, че я е пуснала?

— Не ме интересува — отвърна инспекторът.

— Естествено — рече Ник. Беше небръснат. Смърдеше. — И какво да правим с приятелката ти? Да я обявим за национално издирване?

— Ще я оставим на мира. Нямаме работа с нея. Ако започнем да я търсим, Айгър и Слоусън ще ни проследят. Вече достатъчно сенки преследват Рики.

— Чудя се къде ли ще иде. — Думите му бяха пълни със сарказъм.

— Какво ти става, Ник?

— Върша си работата. — Той блъсна една папка по масата към Кол. — Това е за застрахователната компания на Джеф Ууд. Снимки на обекта в Пенсилвания. Път, стрелбища, казармени помещения, класни стаи. Потребление на адски много електричество. Вашите хора от техническия отдел смятат, че там е пълно с компютри. Нашият бивш войник си създава чисто нова армия, оборудвана с най-съвършена техника и ръчни гранати.

— В момента не ме притеснява Джеф Ууд.

— Хайде, Кол. Хайде, партньоре. Изплюй камъчето.

— Ти си пиан.

— Не и в момента. Не и на работа. Да не искаш да кажеш, че съм пияница?

— Какво се опитваш да докажеш, Ник?

— Няма нужда да доказвам нищо на никого, стига да си върша работата.

— И къде те отвежда цялото това „вършене на работа“?

— Като стигна, ще ти кажа — отвърна Ник. — Това не е твой проблем.

Кол взе куфарчето си, стана и каза:

— Знаеш ли, детектив Шърман. Прав си.

47.

Сали беше при Фарън. На вратата се почука, подаде се един доброволец и каза:

— Фарън, долу има проблем с някакъв тип. Твърди, че те познавал!

— Идвам — отвърна Сиърс и стана.

— Не! — задържа го с ръка Сали. — Това е моя работа. Ти остани тук.

— Не съм дошъл във Вашингтон да се крия — отсече Фарън.

— Въпросът не е в това.

— Разбира се, че е в това — усмихна се той. — Няма да ми се...

— Ще вървиш на две крачки зад мен.

Докато вървяха към стълбището, Фарън каза:

— Харесва ми да те следвам.

Сърцето ѝ се разтуптя. Тя изтри длани в панталона си.

„Без пистолет имаш две възможности: бързо да се приближиш до заплахата или да скриеш Фарън с тялото си...“

От стълбите двамата видяха сцената във вестибюла: Монаха, Нгуен и пазачът с военната подстрижка бяха заобиколили раздърпания Ник Шърман. Очите на Ник горяха. Ухилен, той каза:

— Няма да стане. Не сте достатъчно бързи. Никой от вас не е... достатъчно бърз.

Фарън мина пред Сали.

— Всичко е наред. Той ми е приятел.

— Виждате ли? — Ник размаха ръце и пристъпи към Фарън. Тримата пристъпиха заедно с него. Помещението се изпълни със смрад на скоч. — Как ли не им го казвах, ама твоите момчета не знаят да слушат. Мислят си, че имат и мускули, и мозък.

Без да изпуска Ник от очи, Монаха каза:

— Ти кажи, Фарън.

— Радвам се, че си тук — каза Фарън на Ник. — Радвам се, че дойде.

— Глупости! — засмя се Ник. — Що ще се радваш, че съм дошъл? Да не си мислиш, че аз се радвам, че съм дошъл? Да не си мислиш, че искам да съм тук бе, кучи сине?

— Да, искаш да си тук.

— Що да искам да съм тъп кучи син, по дяволите, и да си прецакам така живота, а?

— Защото си започнал да побеждаваш.

Ник се олюля. Нгуен и Монаха пристъпиха напред... и замръзнаха, понеже Ник внезапно възстанови равновесието си и вдигна пръст.

— Само да сте ме пипнали!

„Моля те, Господи — помисли си Сали, — това не се случва наистина, нека съм някъде другаде, не позволявай...“

— На победител ли ти приличам? — каза Ник на Фарън.

— Приличаш ми на пиан като тараба.

— Леле — рече Ник. — Трябвало е да станеш детектив. Да спестиш на света тези глупости... да се ебаваш като хората, вместо да си просто Господ.

— Господ опрощава греховете. Аз не.

— Тогава каква полза от теб, по дяволите?

— Ти си дошъл тук, за да разбереш — отвърна Фарън. — И не си толкова пиан, колкото си мислиш.

— Нямах си и представа какво си мисля!

— Имам.

— Тогава или казвай, или млъквай, брат ми — рече Ник. — Няма да...

— Хайде. — Фарън се обърна и кимна към стълбището. — Тук си, за да чуеш какво казвам или да млъквам. Направи същото и ти. Хайде. — Той обърна гръб на Ник и тръгна нагоре по стълбите.

Детективът премигна. Хвърли поглед към Сали, после се запрепъва след него. Монаха ги последва. Сали застана по средата на стълбището, спря другите двама и после се присъедини към върволицата до стаята за медитация на Фарън.

— Не — каза Монаха. — Няма да влезеш вътре сам с него.

— Всичко е наред, Монах — отвърна Фарън.

— Да бе... Монах — изсумтя Ник.

Сали усети как мускулите на бившия полузащитник се напрягат.

— Той няма да влезе с теб, без да го претърся!

— Опитай и ще ти светна една целувчица! — отвърна Ник. — Ще ти светна най-убийствената целувчица на света преди да...

— Стаята е празна — каза му Фарън. — Ще продължаваш ли да приказваш колко си силен, или ще влезеш заедно с мен през тази врата?

През отворената врата Сали видя следобедните слънчеви лъчи, пречупени през витражите в дъга от синьо и розово.

— Няма да ми казваш къде да ходя — изръмжа Ник.

— Вратата е отворена — рече Фарън. — Изборът е твой.

На лицето на Ник нещо проблесна — поглед на човек, преследван от призраци, страх, очи на елен вместо предишните очи на вълк. Той разтърси глава. Насили се да се усмихне.

— Щом нещата са толкова ясни...

Докато детективът с олюляване влизаше в стаята, Фарън се обърна към Сали и леко и нежно я докосна по ръката.

— Всичко е наред — усмихна се той — само за нея. — Ела да се видим довечера.

— Да — отвърна тя. — Ще дойда.

Фарън влезе в стаята и затвори вратата. Изщракването на ключалката разтърси Ник, но той не откъсна очи от отсрещната стена и от падащия през витража сноп светлина.

— Тя е страхотна, нали? — измърмори към стената той. — Сали. Държи си езика зад зъбите. Играе играта и си върши работата. И аз бях такъв.

— А какъв си сега? — попита Фарън иззад гърба му.

— Домъквам се тук, пиян — това казва всичко.

— Това не казва нищо. Халосен патрон. Звукът си е просто звук.

— Ти пък какво знаеш за оръжието? — В дланта на Ник светкавично се появи 45-калибровият му пистолет.

— Джон Дилинджър е казал никога да не се доверяваш на жена или на автоматичен пистолет — каза Фарън.

— Да, ама му видяхме сметката в Чикаго още преди да си бил роден.

— Преди и двамата да сме били родени. Та какво изключително има в патлака ти?

— Че си е мой — отвърна Ник.

— Може ли да го видя?

— И оттам можеш да го видиш.

— Защо тогава си го извадил, щом не искаш да ми го дадеш?

— Това си е моят пистолет, моето желязо, моят патлак, моят...

Вече почти от трийсет години почти всеки ден си го слагам на кръста.

— И значката. — Фарън застана до мъжа, който не искаше да го погледне в очите. — Зная за теб.

— Не знаеш нищо за мен.

— Знам, че си страхотно ченге. Знам, че си пияница.

Ник вдигна ударника на пистолета. После бавно, съвсем бавно обърна глава, за да погледне Фарън.

— Ти беше прав за едно нещо. Това, че си чернокож, не ми стопли сърцето.

— Това, че съм чернокож, изобщо не би трябвало да докосва сърцето ти.

— Винаги имаш отговор, нали? — Ник продължаваше да стиска пистолета. — Каж ми тогава колко души можеш да си по едно и също време?

— Винаги съм си просто аз.

— Казваш „винаги“, като че ли знаеш нещо за това. В деня, в който за първи път видях жена си, разбрах, че винаги ще я обичам. Но тя е мъртва, приятел, мъртва е и я няма — това е „винаги“.

— Това е „сега“, не „винаги“. Тя просто е мъртва. Не е едно и също с това никога да не я е имало.

Ник размаха готовия за стрелба пистолет.

— Мислиш си, че ме е страх от смъртта ли?

— Никой в тази стая не се страхува от смъртта.

Детективът плъзна поглед по затворената стая.

— Тук вътре има цял свят от нищо. Даже няма стол, на който да седне човек.

— Тук човек може да постои. Ти чудесно се справяш с това.

Пистолетът се разклати помежду им.

— Не ми казвай как се справям — рече Ник. — Ти не знаеш.

— Колко души можеш да си по едно и също време? — попита Фарън.

Ник се намръщи и се приближи към него.

— Какво...

— Това си е твой въпрос. Ти му отговори.

Детективът извърна очи.

— Започни от началото — каза Фарън.

Ник разтри чело.

— Господи, трябва да седна, да си почина, да престана...

— По-късно. Скоро.

— Чуваш ли нещо? — попита Ник. — Сега не го чувам, но...

Баба умря в старческия дом в резервата. Мама караше татко постоянно да обикаля, така че да не ни... така че да не ми се налага да съм червенокож. Баба трябвало да умре като малка, в същата година, в която Едисън накарал електричеството да работи в къщите. Пътят на сълзите, бягството на шайените с Малкия вълк... Оклахома, Небраска, север, сняг. Тя ми разказваше ужасии — чувала как я преследват коне и... мъже в сини униформи, които гонели, за да ги убиват.

— Но ти не правиш така — каза Фарън.

Ник го погледна.

— Покажи ми пистолета си.

Ник го вдигна помежду им.

— Така не се подава оръжие.

С опитно движение детективът свали предпазителя. Фарън взе пистолета. Ник не даде знак, че е забелязал. Очите му блуждаеха надалеч.

— Понякога... чувам конете и бягам, понякога аз съм на коня и крещя, и жадувам да ги хвана, и...

— Всичко е наред, ти си добре.

— Аз участвам в онова убийствено преследване. Няма значение какъв и кой съм, шайен или бял, на кон или тичащ, ужасно крещящ за кръв... не мога да продължавам да живея с онова убийствено преследване.

— Ти си беглецът в снега — каза Фарън — и си ловецът на гърба на коня.

— Това ме разкъсва!

— Алкохолът няма да ти помогне. Няма да ти помогне и да лъжеш за това. — Фарън вдигна пистолета помежду им. — Няма да ти помогне и куршумът.

— И ти не можеш да ми помогнеш — промълви Ник.

— Прав си. Светът ще продължава да те преследва... да стреля по теб и да те наранява. Не се крий — от тях, от конете, които се дърпат на стотици различни страни вътре в теб. Алкохолът няма да те скрие, няма да ти помогне и криенето от призраците. Всички сме луди, всички се страхуваме. Понякога всички се правим, че не е така. Номерът е да го знаеш и да продължаваш напред.

Ник Шърман премигна, обърна се и огледа странната стая, в която невидими слънчеви лъчи се преливаха в пъстри багри. По бузите му се стичаха сълзи.

— Цял живот съм работил, за да стигна дотук — каза той, — за да съм в състояние да направя нещо толкова важно... за да съм в състояние да го преодолея, да се домъкна тук и... наистина да се измъкна от това, за да не съм... — Той поклати глава. — Няма къде да ида, нищо не ми остана.

Фарън се прицели между очите му...

Ник се дръпна.

А Фарън се усмихна.

— Но се дръпна, нали?

Извади пълнителя и изпразни патронника. Патронът изтрака на дървения под. Фарън го вдигна, претегли го в ръка, после го прибра в джоба си. Върна пълнителя в пистолета, бръкна под самото на Ник и постави оръжието в кобура му.

— Щом не ти е останало нищо — каза Фарън, — трябва да започнеш отначало.

48.

Още щом влезе в хотелската стая в Чикаго, Шери разбра, че сеансът няма да е лесен.

Мъжът гледаше през прозореца към кървавото небе, вместо да обърне внимание на стоката, която беше купил.

— Миличък — каза тя, — тук съм. Навън няма нищо друго, освен здрач.

— Знаеш ли кой ден сме днес? — попита той, без да се обръща.

— Миличък, ако веднага не се захванем за работа, слънцето ще залезе и пак ще изгрее, и повярвай ми, сладур, ще дойде четвъртък. В момента просто си губим времето.

— След една седмица ще бъде свети Валентин — усмихна се той.

— Хей, готин, ако искаш среща за свети Валентин, трябва да ми платиш предварително. Шери е търсено маце, картичките, цветята и бонбоните са нещо много мило, но мангизите цялата ме карат да пламвам.

— Заклучи вратата, моля те.

Шери обели очи, но сложи веригата, пусна старомодното резе и каза на клиента си:

— Не се тревожи. На ченгетата от моралната полиция ще им трябва поне дващсет минути да разбият тази врата. Ще имаме много време.

— Времето е абсолютно на моя страна.

— Да, нали си плащаш за времето и... сладурче, кво е това на масата? Пишеща машина ли е?

— Това е миникомпютър, лаптоп.

— Ммм, какъв е загладен — като капут. — Клиентът не се засмя, ама на кой ли му пукаше. — И като стана дума, всички трябва да използват предпазни средства. Не че правя проблем от това, ама токущо се запознаваме. Може би след още една-две срещи спокойно ще ми го слагаш, ама сега, сигурното си е сигурно, нали така?

— Точно такъв е и моят принцип.

— Адски вярно... миличък... ама какво си направил, по дяволите! Закопчал си това нещо с белезници за масата! Да не си мислиш, че може да избяга!

Най-после той се обърна.

— Човек никога не знае.

— Откъде го взе?

— От един търговски център. В търговските центрове можеш да си купиш много, много неща.

— Като си приказваме за купуване, чантичката ми е ей там.

— Да, видях, че я носиш, когато пристигна и паркира колата си, а после излезе да работиш на улицата. — Той се приближи към нея. Усмихна се. — Харесвам обещите ти — големи, лъскави, златни. Хващат окото.

— Откъде познаваш Кармен? Излизал ли си с нея?

— Не, тя е прекалено ниска за мен. Но видях, че приказваш с нея, и когато зави в пряката, ѝ платих пет долара да ми каже името ти.

Шери отстъпи, за да го огледа отново, очи в очи.

— Тя наистина ли ти каза, че ще направя каквото поискаш?

— За пет долара Кармен ще каже всичко.

— Мамка му, прав си. Ама само за да сме наясно, не искам никакви гадости. Освен ако не си платиш де.

— Имам достатъчно мангизи. Ти също.

— Какво искаш да кажеш?

— Имала си натоварен ден.

— Знаеш ли моя мениджър Маджик, онзи, дето е свързан с мафията? Бил си из града, чувал си за него...

— Не съм оттук.

— Да де, колата ти е с някакъв каубойски номер.

— Уисконсин не е каубойски щат. Намира се на изток оттук.

— Няма значение. Та моят човек, Маджик, не обича да си играят с него.

— Не е минавал да прибере доходите ти за... колко... два сеанса?

— Моята работа... си е моя работа. Казвай сега какво искаш?

— Всичко, което ми трябва.

— Значи си попаднал на точната мацка. И предварително си запази срещата за свети Валентин. Ако харесам някой тип, ставам

сантиментална... нали ме разбираш?

— Сантименталностите са скъпи.

„Пришпори го“ — помисли си тя и се приближи.

— Миличък, как каза, че ти е името?

Светът ѝ избухна в черен пламък. Когато отново можеше да мисли и вижда, Шери разбра, че гаднярът я е закопчал с ръце на гърба за стоманената рамка на леглото. Белезниците се впираха в глезените ѝ и държаха краката ѝ широко разтворени. Изолирбандът върху устата ѝ не ѝ позволяваше да крещи.

— Шт — каза той, — всичко е наред. Не се тревожи.

Шери разтрака белезниците и разклати леглото. Не можеше да извика.

„Гаднярът ми рови из чантичката! Взима ми мангизите! Всичките ми важни документи! Шибан актьор! Маджик ще ми съдере гъза...

Не, така е добре. Само едно чукане. Ще ме опъне и ще ме остави. Добре, всичко ще е наред, ще ми свали белезниците, ще ме изрита оттук...

Успокой се. Не си мисли за разни психари. Такова нещо няма да ти се случи.

В никакъв случай на мен! Това са глупости, да, случва се... но не и на мен. В никакъв случай! Отваря друго куфарче, вади... о, мамка му... вади бръснач!“

— Но се страхувам, че роклята ти просто няма да е подходяща. — Той се наведе над леглото, бръсначът...

... срязва роклята ѝ. Докрай. Срязва сутиена ѝ — „о, мамка му, стоманата на бръснача е студена, докосва ми...“ — срязва и гащичките ѝ.

„Не гледай към блестящия стоманен бръснач.“

— Обещите ти ми харесват.

Той ги откачи. Съблече се и Шери видя, че е готов. От един книжен плик мъжът извади грозен оранжев гащеризон, бебешка пудра, лекарски ръкавици.

„Гледай през прозореца, просто гледай през прозореца, извърни очи към прозореца, нощта поглъща пламналото в червени облаци небе — *това не се случва с мен!*“

Гаднярът навлече оранжевия гащеризон, сложи си ръкавиците, качи се на леглото и възседна бедрата на Шери.

„Господи...“

— Питаше за името ми...

Шери не можеше да откъсне очи от покритата му с гума ръка, която стискаше бръснача.

— Да видим дали не можем да измислим подходящ отговор.

49.

— Остави какво си можела да направиш ти — каза Кол на Сали, когато агентката отчаяно го изстреля да се срещнат на гара „Юниън“.
— Знаеш ли какво са казали или направили те? Знаеш ли къде е отишъл Ник?

— Не — отвърна тя. — Останаха сами около час. После видях, че Ник слиза сам по стълбите. Когато потърсих Фарън, Монаха ми каза, че го нямало.

— Ник не отговаря нито на пейджъра, нито на мобифона си — рече Кол.

— Страхуваш се, че той...

— Има прекалено много неща, за които да се страхувам.

Седяха на кафе в огромната зала на „Юниън“. Вътре прииждаха пътници, бързаци да хванат влакове към домовете си, където беше безопасно, където бяха щастливи и където ги обичаха.

— Мислиш ли, че Ник е провалил прикритието ни? — попита Кол.

— Не. Поне засега. Вътрешният човек на Ванс ще си помисли, че Ник е просто поредната от загубените души на Фарън. Какво ще правиш с него? — попита тя. — С всичко това?

— Не зная.

— Харесвам го — каза Сали. — Адски го харесвам.

— И аз.

— Това няма значение, нали?

— Да — потвърди Кол. — Това е проблемът.

Инспекторът настоя да й поръча сандвич: „Трябва да си пазиш силите“. После се изправи.

— Време е да тръгвам.

— Мислиш ли, че ще го откриеш? — попита тя.

— Почини си — отвърна Кол. — Работиш по цяла нощ. Фарън каза ли защо иска да се върнеш? Каза ли какво иска?

— Не. Просто си приказвахме и...

— Ясно — прекъсна я той. — Тогава най-добре отиди.
— Щом така смяташ — каза Сали.

Тя се прибра в апартамента си. Погледна към прозореца: „Недей да мислиш. Отпусни се“. Направи кръг с глава. Вратът ѝ пропука. Бе скована, загубила форма, още я болеше от онзи нощен скок.

Разкопча копчетата на блузата си. Сутиенът ѝ беше черен. Блузата ѝ полетя към леглото. Обувките отскочиха от краката ѝ към килера. Свали ципа на панталоните си, метна ги на леглото. Господи, колко приятно бе да събуе този проклет чорапогащник! Той пропука, докато летеше към леглото. Гащичките ѝ бяха черни.

Тя разпери ръце като разпната и отметна глава назад, затвори очи. Толкова скована. Нервна. Приклезна и докосна килимчето. Легна по очи по сутиен и гащички.

Доближи пръсти до рамото си, изпълна ръце, за да повдигне гърдите и корема си от пода, краката ѝ — дълги и черни — останаха отпуснати зад нея, лицето ѝ бе вдигнато към небето с отворени устни и затворени очи. Остана така, докато по страните ѝ не потекоха ручейчета пот.

После стана и изпълни корьо — заучена система от блокове, удари и ритници. Към края бойният балет се превърна в лек танц.

„Достатъчно — помисли си тя. — Трябва да побързам.“ Но се движеше бавно. Разкопча сутиена си и го смъкна. Усещаше гърдите си напрегнати. Беше прекалено рано за цикъла ѝ. Събу гащичките си.

Лампата в банята светеше ярко. Сали напълни мивката с гореща вода, постави ново ножче в самобръсначката си, насапуниса си подмишниците и ги обръсна. Изми ѝ насапуниса краката си. Не обичаше да ги бръсне само заради странната диктовка на модата, но тази вечер — тази вечер зад заключената ѝ врата бе безмилостният свят — реши да го направи.

Засмя се сама на себе си: „Променила си се, момиче!“. Тръсна глава.

„Не мисли за това. Не мисли за нищо. Не мисли за сблъсък на убийци и приятели, за Фарън, за работа, за Фарън.“ Пусна душа, влезе под него и дръпна прозрачната найлонова завеса по цялата дължина на ваната.

Водни капки барабаняха по гърба ѝ. Вдигаше се пара. Дори самото дишане беше горещо, влажно и приятно. Усещаше как къдриците, които упорито отказваше да подложи на фризьор се отпускат от водата. Шампоанът ѝ миришеше на рози. Отделението под душа бе изпълнено с пара. Тя погледна през найлоновата завеса към огледалото над умивалника. Видя тъмното си тяло в замъгленото стъкло.

Избра чисти дънки, обикновена блуза, сериозни обувки, жилетка. Среса косата си пред огледалото на тоалетката.

Малко гланц за устни нямаше да ѝ навреди. Щеше да е добре. Щеше да е от полза.

— Така е добре — каза на огледалото тя. — Ти просто отиваш на работа.

„Няма нужда да си взимам пистолета — помисли си Сали. — Пък и така мога да проваля прикритието ни.“

Студеният нощен въздух я ободри, но съвсем малко. Тя паркира колата и тръгна към портала на щаба на Фарън. Чувстваше се като в... летаргия. Като че ли се движеше в гъст сироп.

Кодът ѝ отвори заключения портал и входната врата. На бюрото на охраната във фойето не седеше никой.

Понякога Фарън затваряше и отпращаше всички, за да може да е сам — така ѝ беше казал Нгуен. В такива моменти, обясни ѝ той, Монаха се мотаел наблизо, но не се показвал. Стъпките на Сали по килима на стълбището бяха тихи. На втория етаж тя бързо тръгна по коридора към задните стълби покрай офисите, покрай оперативната зала...

... в която на един от компютрите работеше Монаха. Две бързи крачки я пренесоха покрай отворената врата.

„Мамка му! — Сали спря в коридора. — Даже да не ме е видял, така или иначе ще разбере. Не мога да проявя неуважение към него, не мога — не искам пак да видя тъжните му очи. Трябва да му се обадя. Трябва.“

Тя влезе — стараяше се да не го гледа, гледаше задната стена над главата му.

— Здравсти — каза Сали. — Не очаквах да те видя тук. Искам да кажа, да работиш. Не и тази вечер. Не... нали знаеш.

Монаха я остави да заеква.

— Виж — рече тя и обърна лице към стената отляво, — нали чу, че Фарън ме повика да дойда, за да...

Вратата на гардероба, която беше отворила онази нощ, зееше. Огромният мъж все така гледаше блестящия дисплей.

— Монах?

Компютърен блясък изпълваше очите му. Той не я погледна дори когато се приближи и застана до него... И тогава тя видя ножа за писма, забит в тила му.

50.

Светлините на паркираните полицейски патрули пулсираха като червено-сини вени пред щаба на Фарън Сийрс. Около черната желязна ограда на старата черква бе опъната жълта лента. В двора с вой на сирена пристигна линейка.

Кол откри Сали на задната седалка на една патрулна кола.

— Трябваше да покажа на ченгетата картата си — съобщи му тя.

— Всичко е наред — отвърна инспекторът. — Добре ли си?

— Как мислиш?

— Видя ли нещо? Знаеш ли нещо?

— Не. Детективите от „Убийства“ забелязаха драскотините по ключалката на гардероба. Не им признах, че може да са нашите. Не можех да им обясня какво съм правила там... Всъщност какво правех там?

— Вършила си работата си и вината не е твоя.

— Ако не бях останала толкова дълго вкъщи...

— Стига — рязко каза той и Сали премигна. — Къде е Фарън?

— Горе, ченгетата са при него. Фарън е бил там, когато са убили Монаха. На третия етаж. Не е могъл да чуе нищо. Монаха... Право в тила. Поне е умрял бързо...

По замръзналия чакъл изхрущяха стъпки. Инспекторът се обърна. Беше Ник Шърман — с пепеляво лице и закопчан догоре шлифер.

— Ти нямаш време за това — каза той на Кол, но думите му очевидно бяха насочени и към Сали. — Но аз нямам друг избор. Съжалявам. Прецаках всичко. Аз съм пияница. Боря се с това. Не се оправдавам, просто казвам истината. Проклетата истина. От теб зависи. Би трябвало да ми вземеш значката. Ще ида където поискаш. Ако искаш, ме застреляй. Кажи ми къде да застана и ме застреляй.

Една полицейска кола тръгна нанякъде. Запищяха сирени, заблестяха сигнални светлини: престъплението обича вашингтонската нощ.

— Какво искаш, Ник? — попита Кол.

— Аз съм човек, който лови убийци. Искам да остана такъв.

— Докога? — каза инспекторът.

— Докато съм жив. Ако не ме застреляш.

Тримата партньори се спогледаха. Сирената заглъхваше в далечината.

— Искам да остана жив — рече Ник.

— А можеш ли да останеш и прав и да се справиш с всичко това? — попита Кол.

— Да — прошепна Ник.

— Ти си старши детектив от отдел „Убийства“ във вашингтонското полицейско управление — каза Кол. — Събери детективите, които са реагирали на този сигнал. Сега те работят за теб, но се погрижи да изглежда като стандартна оперативна процедура. Шефът ти ще бъде информиран след пет минути. Не съобщавай за Ванс.

— Според мен не е той — отвърна Ник.

— И според мен — каза инспекторът. — Действай, все едно че водиш самостоятелно разследване.

— Все едно че го е направил обикновен крадец — рече детективът.

— Ха, обикновен! — обади се Сали. — Крадец, който...

— Използвай тази версия в докладите, за да не допуснеш изтичане на информация — прекъсна я Кол. — Но и тримата знаем, че по някакъв начин това убийство е свързано с нас. И още нещо — прибави той. — Къде беше?

— Взех си няколко часа отпуска — ухили се Ник. — След това тръгнах по следите на едно предчувствие и освободих твоите момчета на Запад. Те открили самолетна резервация, направена два дни преди операцията ни в Шото. За полет от Мисула, Монтана, до Вашингтон в понеделник, 12-и февруари. На името на Крис Харви.

— Но той вече е бил мъртъв...

— Да де — прекъсна я Ник.

— Мислиш ли, че Ванс ще се появи за този полет? — попита тя.

— Не — отвърна детективът. — Но ако се появи, ще се натъкне на цяла армия.

— Свършено ли е с прикритието ни тук? — попита агентката.

Кол се огледа.

— Няма телевизионни микробуси, няма репортери, поне засега. По полицейската радиостанция споменаха ли, че на местопрестъплението има агенти от ФБР или федерални служители?

— Не — отвърна Сали. — Само адреса. Изобщо не споменаха за Фарън Сийрс.

— Върви — нареди инспекторът на Ник. — И дръж хората си изкъсо — никакви разговори по радиостанцията или телефона, никакво изтичане на информация. Същото се отнася за момчетата от линейката.

Ник тръгна. В същия момент иззад ъгъла се появи такси и спря.

— Свършено ли е с прикритието ни? — попита Сали.

В момента, в който пътникът на таксито отваряше задната врата, отзад спря друг автомобил. От него слезе Джеф Ууд, от таксито се появи Лорън.

Лицето на Лорън беше мокро от сълзи.

— Далтън, какво... Монаха... разбра ли?...

„Няма време, няма лесен начин“ — помисли си Кол. Ръката му стискаше клетъчния телефон — трябваше да се обади веднага.

— Защо си тук? — с широко отворени, натежали от замръзнали сълзи очи попита Лорън.

Ууд наежено стоеше до нея и свиваше и разпускате юмруци.

— Защото със случая се занимавам аз — отвърна Кол.

51.

— Кажете ми — промълви Лорън. Пламналите ѝ бузи блестяха от засъхнали сълзи. — Кой от вас е най-големият кучи син?

Тя седеше срещу Кол на голямата кръгла маса в заседателната зала на втория етаж в реконструираната черква. От дясната ѝ страна беше Джеф Ууд. Отляво — Джон Лейбовиц. До него седеше Фарън — думите ѝ бяха насочени към него и срещу Кол, който заедно със Сали и Ник бе срещу нея.

В тъмните прозорци се отразяваха розови отблясъци. Полицейските патрули си бяха тръгнали, линейката бе натоварена и заминала, жълтата лента на стоманената ограда беше свалена. Не бе останало нищо, което дори да загатва на минувачите, че тук е имало убийство.

— Всички сте кучи синове — каза Лорън.

— Защо не сме били информирани, че някакъв маниак има намерение да убие Фарън? — попита Джон Лейбовиц.

— И защо ти не ни каза? — тихо попита Лорън. Гледаше Фарън. — Позволил си на тези хора да дойдат тук и всички сте ни лъгали? Защо?

— Бюрото смяташе, че това е най-добрият начин да попречим на убиеца... — започна Кол.

— О, стига глупости! — прекъсна го тя. — Това са глупости, глупости, глупо...

— Лорън е права — каза Лейбовиц. — Казвате, че сте действали по получена информация. Каква информация? От кого?

— От поверителен източник. — Кол погледна Фарън: „Недей! Спомни си какво ми обеща преди няколко минути в коридора!“.

— Трябва да има и друго — настоя Ууд.

— В момента преследваме заподозрения — отвърна инспекторът. — Според последните данни той е бил на хиляда и шестстотин километра оттук.

— Заподозрян ли? — попита Лейбовиц. — Или заговор?

— Доколкото ни е известно — излъга Кол, — заподозреният действа сам.

— Как тогава сте разбрали за него?

Кол поклати глава.

— Източниците и методите ни са поверителни.

— Ти беше тук днес — каза Лорън на Ник. — Видях те.

— Детектив Шърман е назначен като наша свръзка от вашингтонската полиция и трябваше лично да дойде на място — отвърна Кол.

— За всичко ли имаш отговор? — попита Лорън и поклати глава. — Ако ни бяхте казали кои сте и че ни дебне убиец, Монаха нямаше да умре.

— Не ни е известно между първоначалното ни разследване и това убийство да има връзка — отвърна инспекторът. Това беше истина. Макар и не цялата.

— Преди няколко вечери — каза Ник — неизвестен гражданин съобщил в полицията, че е забелязал крадец, който се опитва да проникне в тази сграда. Пристигнали патрули, но не открили никого, а всички вие сте заявили, че нищо не липсва. Възможно е онзи тип, който е избягал тогава, да се е върнал, за да довърши...

— Драскотините по ключалката на гардероба — прекъсна го Лейбовиц.

— Искате да повярваме, че някой е проникнал тук и е отворил ключалката като професионалист — рече Ууд. — Преди или след като се е промъкнал до Монаха? Монаха беше по-бърз от...

— Не знаем какво и как се е случило — прекъсна го Ник. — Точно затова водим разследване. Какво е имало в онзи шкаф?

— Пари — отвърна Ууд. — Пари в брой, които се получават по пощата.

— Сега шкафът е празен. — Ник сви рамене — достатъчно красноречив жест.

— Как така празен? — попита Лорън. — Защо празен?

— Кой е имал ключ от него? — попита детективът.

Ууд поклати глава.

— Ако е било обир, защо...

— Защото аз ръководя разследване на убийство!

Ууд го изгледа с поглед, пълен с омраза.

— Аз имам ключ. Ключ има... имаше и Монаха. Също и Лорън. Джон. Фарън. Счетоводителят ни. Шефът на доброволците, на организационния...

— Трябва ни списък — каза Ник. — Знам, че всички сте смазани и че е късно, но трябва да разпитаме всеки...

— Ние ли? — попита Лейбовиц. — Мислех, че ти си местният полицай, който ръководи разследване на убийство по време на въоръжен грабеж — случай от компетенциите на местните власти.

— Всичко, което става тук, е под мое командване — каза Кол. — Аз отговарям за всичко.

— О, няма? — подметна адвокатът.

Лорън погледна към Фарън.

— Защо не си ни казал нищо?

— А ти какво би искала да ти кажа? — отговори той.

— Можеше поне да се извиниш, по дяволите! — извика тя. Сълзите ѝ рупнаха.

— Лорън — каза Сали, — разбирам как се чувстваш, но...

— Разбираш ти! — викна Лорън. — Монаха ми беше приятел от... Разбираш, хайде де! Ти си просто подла, потайна кучка от ФБР.

Мъката и болката в стаята замръзнаха.

— И ще ти кажа още нещо, госпожице Пикет — продължи Лорън. — Не си прави труда да защитаващ Фарън. Той винаги побеждава.

Пийп-пийп-пиип-пийп-пийп.

Кол, Ник и Сали трепнаха. Пейджърите им продължиха да сигнализират. Далтън погледна номера, проблясващ на екрана на апарата си: секретната квартира. Ник му показа своя пейджър: същият номер. Кол обърна своя, за да го види Сали — тя кимна.

— Остави ни и се заеми с това, моля те — каза Кол.

Без да каже нищо, агентката излезе.

— Монаха е мъртъв. — Гласът на Фарън привлече всички очи към него. Усмивката, която отпрати на Лорън, бе нежна, тъжна. — След теб той беше най-старият ми приятел. Ти знаеш, че смятам живота и смъртта просто за промени. Трябва да ценим онова, което имаме, докато го имаме и...

— Но ти не си мъртъв, нали? — прекъсна го Лорън. — Щом искаш да цениш смъртта, заповядай. Питай Монаха как се чувства.

— Когато имах тази възможност, го правех. А той се радваше, че най-после живее.

— И каза ли ти „О, благодаря“? — изръмжа Лорън.

Ууд постави ръка на рамото ѝ.

— Виж, Лор, всичко е...

— Не е наред!

— Не, не е — съгласи се Фарън. — Съвсем не е наред. Иска ми се Монаха да беше имал повече време тук. Липсва ми, мъчно ми е за него. Но моята скръб не може да му помогне и трябва да се справя с нея, а не да я оправдавам.

— Колко удобно! — Лорън потъна на стола си. — Откажи се! От всичко това! Монаха е мъртъв, защото ние с теб дойдохме тук и... Откажи се! Върни се в Калифорния. Остави... Откажи се.

— Не мога — отвърна Фарън. — Вече е прекалено късно.

Гневът на Лорън сякаш се стопи и тя тъжно каза:

— Сигурно си прав. Вече е прекалено късно. Дяволски късно.

Сали се върна. Лицето ѝ бе твърдо, очите ѝ бяха широко отворени. Кимна на Кол да излезе, но той сякаш не я видя.

— Каквото и да се случи — каза инспекторът, — не разкривайте нищо от онова, което научихте тук и което ще научите за смъртта на Монаха. На никого. Нито на сътрудниците си, нито на семействата си, нито на пресата.

— Нямате право да суспендирате Първата поправка — каза Лейбовиц.

— Словото е свободно само ако не причинява съзнателна, неоправдана, безразсъдна и злонамерена вреда — отвърна Кол. — В противен случай всички ние отговаряме за онова, което правим и говорим.

— Можете да извикате в препълнен театър, че има пожар, само ако има пожар — възрази адвокатът.

Сали се облегна на вратата и затвори очи.

— Това тук не е театър, господин адвокат. Това е разследване на убийство от федерална компетенция. Сигурен съм, че можете да ни информирате какви са санкциите за спъване на криминално разследване и за възпрепятстване на правосъдието.

— Нямате желание да се срещнете с мен в съдебната зала, нали? — попита Лейбовиц.

— Прав сте — каза Кол и стана. — Победата ще е прекалено лесна.

После отиде при Сали.

— Кърт Ванс току-що е накълцал някаква жена в Чикаго — прошепна в ухото му тя.

52.

Жълта лента обграждаше стаята, в която беше убит Монаха. Вътре специалисти сваляха отпечатъци и правеха снимки. На горния етаж Ник и Кол чакаха с отворени бележници. Сали се занимаваше с касетофона.

Първо влезе Джон Лейбовиц, юристът. Датчикът на касетофона показваше, че разпитът му е започнал в 21:47 ч. на 7 февруари, сряда.

— Би трябвало да ви благодаря — каза той на Кол. — Фарън също. Вие прекратихте всички антитръстови постъпки, които Министерството на правосъдието предприе срещу нас.

— Защо мислите така? — попита инспекторът.

— Вашата секретна операция поставя вас, агент от ФБР — подопечна на министерството институция — до мен, съветник на Фарън и други, по време, в което се занимавах с дела, защитени от правото на клиента на поверителност. Фактът, че сте били с мен под фалшива самоличност, нарушава това право и всеки съд би отхвърлил претенциите на министерството към мен и клиента ми.

Лейбовиц се усмихна.

— Не бихме могли да работим заедно по-добре, даже предварително да го бях планирал. Щом шефовете ви осъзнаят как са се прекарвали, ще изпуснат куфарчетата си и ще се втурнат да се крият.

Касетофонът записа единайсет секунди мълчание.

— Тук сме по повод на убийство — каза Ник.

— Не се признавам за виновен — отвърна Лейбовиц. — И ако смятате, че съм заподозрян в престъпление, имам право на адвокат.

— Защо да ви смятаме за заподозрян? — попита детективът.

— Не ме обиждайте с такива примамки.

— Какво се е случило според вас? — попита Кол.

— Няма да коментирам — отвърна Лейбовиц.

Кол започна направо.

— През миналата година сте прехвърлили деветдесет и четири хиляди долара от политическото движение на Фарън в безотчетна

сметка за...

— Нашата финансова информация е поверителна!

— Можем да издействаме заповед за проверка — каза Ник.

— Основана на вече незаконно получена информация ли? Хайде не говорете глупости.

— Оставете кой какво ще трябва да доказва в съда — рече Кол.

— Докато подадете жалбата си, пресата може да надигне вой за неетично...

— Въртя репортери на пръста си още отпреди вие да сте се научили как да си зареждате пистолетите.

— Тогава няма за какво повече да говорим.

— Монаха ми каза, че нещо не е било на мястото, на което се е предполагало, че трябва да е — рече Сали. — Може да е имал предвид парите на Движението. Оставете онова, което тази вечер липсваше от гардероба — но вие все пак сте взели деветдесет и четири хиляди долара.

— Мотив, средство и възможност — каза Ник. — Алибито ви за възможността се задъхва — били сте си вкъщи, гледали сте видеозаписи на новините. Що се отнася до средството, вие сте разполагали с кодовете, за да влезете вътре, ножът за писма беше там, а Монаха ви е вярвал достатъчно, за да ви остави да минете зад гърба му. А парите са най-големият мотив за убийство.

— Можете да задавате въпроси — каза Лейбовиц, — но не можете да ме принудите да ви отговарям. Няма смисъл да продължаваме този разпит. Но преди да си тръгна, нека ви помогна, като изясня информацията, която сте получили очевидно незаконно. Да, изтеглих деветдесет и четири хиляди долара. Тези пари бяха изразходвани за проучване на политически райони, особено за Ню Джърси, където започва кампания за избор на губернатор. Освен това там се освобождават няколко места в местното събрание, както и едно място в Сената.

Лейбовиц се усмихна.

— Също така бях ободрен от отговора на въпроса ми към избрани партии относно образуването и финансирането на предизборна комисия, която да открие подходящ, реформистки настроен кандидат.

— Кой? — попита Кол. — Фарън ли?

— На този етап той съзнателно се дистанцира от...

— Той не знае какво правите — прекъсна го инспекторът.

— Той знае каква работа ме е помолил да върша и ми се доверява.

— Вие създавате политическа машина — продължи Кол, — но той може да не е кандидатът.

— Неговите идеи движат машината, но...

— А неговите пари са я изградили — каза Кол. — За да можете да я оглавите вие.

Лейбовиц сви рамене.

— Честният човек никога не би пренебрегнал волята на народа.

— Фарън няма да се кандидатира — рече Сали. — Ако избере да се включи в политиката, както обикновено става, той е достатъчно умен, за да започне с президентството, не с Ню Джърси.

— Всяко нещо с времето си — отвърна Лейбовиц.

— Вие — повтори Кол.

— Едно от задълженията ми е да помагам на Фарън да анализира всичките си възможности.

— Вие сте автор на тази възможност. За себе си.

— Фарън ще разбере, че като позволи комисията да ме предложи за този пост, ще засили политическата си мощ. Ще види в това възможност, която е прекалено добра, за да я подмине.

— Ами ако откаже? — попита Сали. — Или ако заяви, че иска да се кандидатира той?

— Това зависи от него. И от комисията. И от гласоподавателите в Ню Джърси. Моето законно местожителство винаги е било там. А това на Фарън...

— По дяволите, изплъзвате се от всичко.

— Не — отвърна Лейбовиц и се изправи. — Вече съм се изплъзнал.

Когато вратата зад адвоката се затвори и изключиха касетофона, Ник каза:

— Не мисля, че е убил Монаха. Вярно, че е кекав, но все би могъл да забие кинжала в тила му. Обаче Лейбовиц е от движещите сили, не е изпълнител. Той дърпа конците на марионетките.

— Вече имаме един убиец с дистанционно управление — каза Сали. — Защо Лейбовиц да не му дърпа конците?

— Възможно е — отвърна Ник. — Но дори Лейбовиц поради някаква причина да е убил Монаха, защо ще насочва Ванс срещу Фарън? Фарън няма да се кандидатира в Ню Джърси. Защо Джон ще иска да убие човека, чиято подкрепа може да доведе до избирането му?

— Убитият наставник не може да те нарече предател — рече Кол и въздъхна. — Кой е следващият?

Датчикът на касетофона показваше 22:14.

— Чух, че сте проникнали през системата ни за сигурност не само чрез внедряване на хора в организацията ни — каза Джеф Ууд.

— Мислех, че за сигурността отговаря Монаха — отвърна Ник.

— Монаха беше превъзходен тактически ръководител и изпълнител. Или поне така си мислех. Очевидно е бил прекалено доверчив.

— Предполагам, че за теб това не е проблем — рече детективът.

Ууд не отговори нищо.

— И така... сигурността? — повтори Ник.

— Аз съм стратегически координатор и по този, и по други въпроси.

— Предполагам, че това те прави генерал — каза Кол.

— Онова, което не разбирам, генерале — продължи Ник, — е защо не изглеждаш стреснат от убийството на твоя приятел и „тактически ръководител“, извършено тук — насред твоята стратегическа система за сигурност.

— Всяка война иска жертви — отвърна Ууд. — Виждал съм повече смърт, отколкото можеш да си представиш. Научил съм се да се примирявам с нея. Обичах Монаха, ще почитам паметта му и ще ми липсва, но той не е първият. Нито последният.

— Изключително ободряващо — отбеляза Кол.

— Това е истинската реалност.

— Истина е също, че си отклонил двеста хилядарки към собствения си джоб — каза Ник. — Изградил си своя лична армия, с която си сключил договор за чикагския проект.

— Разбира се — отвърна Ууд.

— Какво би си помислил за това Монаха? — попита детективът.
— Той знаеше.
— Жалко, че не можем да го попитаме точно кога е разбрал — рече Ник. — Фарън знае ли какво си направил с парите му?
— Това не са „негови“ пари. Принадлежат на каузата.
— И за какво си ги използвал? — попита Кол.
— Вече знаеш. Създадох нови, елитни сили за сигурност, гръбнак и авангард на нашата организация.
— Банда от главорези — каза Сади.
— Не бих имал... не бихме имали никаква полза от безмозъчни главорези. Най-добрата стратегия е да се подготвим, като в същото време се правим на безразлични. Да победим врага си, а не да го отблъснем. Да разбием противниците си във вакуума, без те дори да осъзнаят, че участват в битка.
— Mein General — каза Ник, — ти постоянно приказваш за врагове.
— Аз не те подценявам. Ако ти ме подценяваш, ефектът рикошира и удря теб.
— Професионален риск — отвърна Ник.
— Какви врагове? — попита Кол.
— Същите, с които се боря от 1967-а. Апатията. Експлоататорите. Манипулаторите. Предателите.
— Твоите врагове или на Фарън? — попита инспекторът.
— Фарън е най-добрият водач на движение за промяна на онова, което трябва да се промени. Той има най-честните, най-чистите идеи.
— Защо изобщо нещо трябва да се променя? — попита Сали.
— Виждал съм да умират прекалено много хора, които не би трябвало да умират — отвърна Ууд. — Виждал съм прекалено много хора предадени, измамани и превърнати в собствените си най-големи врагове.
— Ами парите? — настоя Ник. — Ами твоята армия?
— Парите и армията служат на каузата.
— На Фарън... или на твоята? — рече Кол.
— Няма разлика.
— Да, но ти забогатяваш.
— Моята сила пази нашето движение. Всичко, което печеля, отива за работата ни.

— Опитвал ли си се да купиш автоматично оръжие за твоите „елитни сили“? — попита Кол.

— Аз не отговарям за снабдяването — отвърна Ууд. — А дори да отговарях, защо да се опитвам да купя автоматично оръжие? Това е незаконно. Освен това, агент Кол, разследването на такива сделки е работа на БАТО, а не на ФБР.

— Моята работа е да разследвам убийство — каза Ник. — Кой според теб е убил Монаха?

— Ако знаех, вече нямаше да има проблем.

— Какъв мил и очарователен тип — рече Ник, когато Ууд излезе. Сали поклати глава.

— Да го слушаш... някой друг слушал ли е ораторските опити на Айгър и Слоусън и глупостите на АА?

— Ууд е пурист — отвърна Кол, — не расист.

— Той е фанатик — подчерта Сали.

— Това да не би да е друг начин да кажеш, че е смел? — попита Ник, после погледна Кол. — Вярваш ли му?

— На всяка дума.

— И аз — каза Ник. — Ако е решил, че Фарън се отклонява от верния курс, мислиш ли, че би могъл да организира убийството му и лично да поеме кръста?

— Изобщо няма да се поколебае.

Лорън хвърляше мълнии към трите ченгета. Брадичката ѝ се тресеше, гласът ѝ трепереше, стиснатите ѝ юмруци бяха побелели. Зачервените ѝ очи се съсредоточиха върху Далтън.

— Сега какви лъжи ще ми кажете?

— Лорън...

— За вас съм госпожа Кавана, агент Кол!

— Съжалявам, че се наложи да те измамя — рече той.

— Вие винаги съжалявате — след като всичко е свършило. Кажете ми: получихте ли каквото искахте?

— Ние искаме единствено истината — отвърна Ник.

— И вие ли искате единствено истината, агент Пикет?

Сали не отговори.

— На всички ни не е лесно — каза Ник, като пое яростта й върху себе си заради двамата си партньори. — Но трябва да го изтърпим и ако ви интересува дали ще хванем убиеца на Монаха...

— Фарън го уби — прекъсна го Лорън.

— Какво? — възкликна Сали.

— Така стават нещата. Тръгвате след него, той ви отвежда някъде, където изобщо не сте и сънували, че ще идете, и после — край.

— За Монаха и Фарън ли говорите? — попита Ник.

— О, да. Естествено. Монаха му повярва, Фарън доведе тук всички ни... Появихте се вие. Сега Монаха е мъртъв.

— Но — рече Ник, — смятате ли, че Фарън е намушкар Монаха?

— Не — промълви тя. — Има по-ефикасни начини да убиеш някого.

— Щом сте толкова бясна на Фарън, обвинете го — каза Сали. — Защо...

— Вие ми кажете защо — поклати глава Лорън. — „Защо“ не е въпросът, който иска да чуе вашият касетофон. Той иска да чуе „какво“. „Кой“.

— Знаеш ли какво? И кой? — попита Кол.

— Даже не зная какво мога да правя утре сутрин, освен да се върна тук и да продължа да идвам, докато... о, Монах! — Тя изтри сълзите си.

— Къде бяхте тази вечер? — попита детективът.

— На същото място, на което бях и предишната. — Гласът й беше кух. — На същото място, на което ще съм утре вечер. Вкъщи, Сама. Без... свидетели.

„Още само няколко минути и ще избухне“ — помисли си Ник.

— Госпожо Кавана, преди единайсет месеца сте изтеглили единайсет хиляди и петстотин долара от фондовете на това движение. Без разписки, без никакви обяснения.

Лорън премигна.

— Първия път сте изтеглили петстотин долара — рече Ник, — а няколко седмици след това и единайсет...

— Ама и вие сте едни — прекъсна го тя. — Искате да знаете всичко, така ли?

— Да — каза Ник.

— Да — продължи Лорън, — изтеглих... колко бяха? Единайсет хиляди и петстотин долара от скъпоценното Движение на Фарън. — Тя поклати глава. — Направих така, че никой да не разбере. Адски тъпо, а? Защо не проявих достатъчно разум, та да включа в плана и три ченгета, които издирват убиец? Всички ние — Фарън, Джон, Монаха, Джеф и аз — документацията на здравните ни застраховки е в системата. Почти всички, които работят тук, са хакери. С Фарън съм от толкова много време и всеки може да проникне в личните ми данни. Ако извършех разплащания със здравната си застраховка, ако изтеглев колкото ми трябва от спестяванията си или... Не исках никой да разбере. Но ето че сега трябва да ви го кажа. Заради проклетия протокол, нали? Най-сигурният начин да загубя тайната си е да се мъча да я запазя.

Лорън се изправи.

— Колко... съм била глупава, че изобщо съм искала да го крия.

Тя измъкна блузата от полата си и разкопча долните три копчета.

Кол, Ник и Сали я гледаха като хипнотизирани.

— Правиха ми хистеректомия^[1]. — Лорън говореше с монотонен глас, зачервените ѝ очи бяха сухи. Тя повдигна блузата си и смъкна колана на полата си надолу. — Виждате ли? — Бял белег се извиваше в десетсантиметрова усмивка под пъпа ѝ. — Казаха ми, че с времето белегът ще изчезне. Предполагам, имам късмет, че се е запазил.

Докато смъкваше блузата и си оправяше полата, очите ѝ блуждаеха надалеч. Тя излезе от стаята.

Касетофонът записа минута мълчание. После гласът на Ник каза:

— Разпитът завърши в двацет и три часа и девет минути.

[1] Хирургическо отстраняване на матката. — Б.пр. ↑

53.

Ник Шърман гледаше покритото с тъмночервени петна легло в хотелската стая в Чикаго. Зад мръсния прозорец в сивото утро на този четвъртък тракаше влак. До стената зад Ник стояха трима души от спецгрупата на чикагската полиция. Детективът от отдел „Убийства“ на чикагското управление каза:

— Тоя шибан звяр направо я е разфасовал.

— Видях снимките — отвърна Ник.

Яката жена, която работеше на регистрацията на първия етаж, носеше върху бронираната си жилетка анцуг с емблемата на „Чикаго Булс“. На кръста ѝ имаше затъкнат 9-милиметров пистолет, а в джоба си носеше значка на чикагската полиция. Димът от цигарата ѝ се издигаше към вентилатора на тавана. Неугледно облеченият мъж на дивана бе градският шампион по карате. Под възглавниците до него се криеше зареден пистолет. Закачената на асансьора табелка лъжеше: „Не работи“. На всеки етаж чакаха ченгета. Снайперистки групи покриваха всеки сантиметър от хотела.

В стаята чикагският детектив каза на Ник:

— Единственото, което си спомня момичето на регистрацията, е, че типът е бял. Когато се върне, ще го хванем.

— Ами ако не се върне? — попита Ник. — Няма го вече цяла нощ. Трупът, който е оставил, наистина може да те накара да избягаш.

— Оставил е в гардероба две ризи, панталони, хапчета за простуда, триста седемдесет и пет долара и ключове за кола. Завил я е с чаршаф. Типичен маниак. Във факса, който получихме от вашите психолози, се казва, че е от онези гадняри, дето обичат да се... наслаждават на работата си. Ще се върне.

— Нещо не е наред — каза Ник.

— Не съм забелязал — изръмжа чикагското ченге.

— Как успяхте да откриете трупа?

— Анонимен сигнал. Чула писъци от тази стая. Според нас е някоя курва, която е имала сеанс тук, чула е, че става напечено, и ни е

подхвърлила информацията. Хората ни реагираха бавно, но...

— И освен накълцаната и с прерязано гърло жертва на леглото сте открили това. — Ник посочи един тебеширен кръг, начертан на жълтия тапет до леглото. Тебеширен кръг, който обграждаше кървав отпечатък от длан. На четири от тъмночервените пръсти се виждаха характерните линии.

— Снимахме го и го пратихме в Бюрото, като се надявахме на бързо идентифициране. Направо се шашнахме, че получаваме толкова светкавичен отговор.

— Сигурни ли сте, че Кърт Ванс не е забелязал колите ви?

— Не сме сигурни, но не сме и идиоти. Първите ченгета, които са пристигнали на местопрестъплението, решили, че е някой маниак, взели описанието му от разпоредителката и пратили цивилни групи в двата края на улицата. До хотела не се е приближавал никой, който да отговаря на описанието на престъпника.

— Казахте, че групата ви по аморално поведение имала видеозаписи на момичето.

— Шери Уличницата. Ще ви дам касетата.

Ник погледна към окървавения чаршаф. Кръвта се бе пропила в дюшека, червени петна осейваха пода. Представи си образа на голата жена със зейналите ѝ рани, премигна, извърна очи, насочи ги към пепелявожълтия тапет с кървавия отпечатък. После се завъртя към чикагския детектив.

— Трупът — отнесли сте го. Но всичко останало...

— Седи си както го е оставил той. Не сме пипали даже чантичката ѝ на масата.

— Това — рече Ник и посочи към кървавия отпечатък. — Не сте го сваляли, нали?

— Щеше да е тъпо да унищожаваме такова страхотно доказателство и толкова чист отпечатък, който момчетата от лабораторията ви да идентифицират. Обаче цялото проклето легло беше в кръв и трупът беше...

Но Ник вече тичаше към банята, местейки поглед от покритата с петна тоалетна към мръсната вана и мивката: сивкав порцелан около... блестящи кранове. Самата мивка бе пропукана, но бяла. Искрящо чиста.

— Какво е заключението от аутопсията за причината на смъртта й? — извика той.

— Да не сте луд като онзи тип! — отвърна чикагският детектив. — От неделя насам е била кълцана на шейсет места, а вие питате за резултатите от аутопсията?

— Значи не е извършена — даже не е насрочена, нали?

— Най-важно е да открием кой, а не какво е убило...

Ник посочи кървавия отпечатък.

— Това не е нейната кръв, а неговата.

— Какво?

— Ако я беше кълцал, докато е жива, щеше да засегне някоя артерия. Кръвта щеше да оплиска цялата стая. По отсрещните стени няма нищо. Навярно я е удушил и е започнал да я реже едва когато сърцето ѝ е спряло.

Чикагското ченге премигна.

— Кърт е предпазлив, момче — рече Ник. — Не би искал да се опръска с кръвта на проститутка. Порязал се е над мивката. Отпечата си е дланта, оставил ни е това. Инсценирал е ужасяваща сцена, погрижил се е отпечатъкът му да бъде забелязан и незабавно идентифициран.

— Защо?

— За да оставим всичко друго и да се втурнем насам с цялата си кавалерия — отвърна Ник.

54.

Неделя, 19:30 ч., половин час до предаването. Две коли, паркирани пред черна стъклена сграда във Вашингтон. Пътниците мълчаливо слязоха на тротоара. Кол тръгна към сградата и отвори вратата към телевизионния свят. Първа влезе Лорън.

„От онзи разпит не ми е казала нито дума“ — помисли си Кол. Не говореше и с присъстващите на кремацията на Монаха в петък, нито дори с Фарън, който произнесе реч за покойника — обич, вяност и радост — като имаше благоприличието нито веднъж да не каже „аз“.

Информацията по новините се бе съсредоточила върху еволюцията на Монаха от игрището до политиката. Един от материалите в „Уошингтън Поуст“ свързваше престъплението със заподозрян в пет взлома в Капитолия и едно убийство. Един телевизионен канал съобщи, че полицията показвала на съседите снимката на този мъж. Никъде не се споменаваха за заговор или убийци. Никой не знаеше, че „заподозреният във взлом“ вече от две седмици е задържан от федералните власти.

Фарън последва Лорън в черната стъклена сграда, придружен от двете страни от Ууд и Нгуен, които не изпусаха от поглед пустата улица. Присъствието на агенти от ФБР, работещи под прикритие в щаба на Фарън, беше разкрито само на ключови хора от охраната с обяснението, че е станал жертва на финансова измама.

„Три дни до свети Валентин“ — помисли си Кол.

Адвокатът Джон Лейбовиц последва клиента си в сградата — от нея се излъчваше телевизионно публицистично предаване, на което вярваха 41 милиона американци. Той носеше писма и факсове, съдържащи правилата за провеждане на предаването. Алибито му за убийството на Монаха беше неубедително — както и на Лорън и Ууд. Кол бе наредил да установят тайно наблюдение и над тримата помощници на Фарън.

Когато в събота вечерта се съвещаваше по телефона от Чикаго с Кол и Сали, Ник беше казал:

— Още от самото начало знаехме, че ще е по-трудно да открием шпионина, отколкото да спрем убиеца.

— Дали някой управлява Ванс? — попита Сали. — Или той е неуправляем? Смяташ, че онова, което е извършил в Чикаго, е само за да отклони вниманието ни...

— Онзи, който го е открил, вече го е пуснал в действие — отвърна Кол. — Сега... възможно е изобщо да не поддържат връзка. Сигурно не се и налага.

— Веригата води от Кърт Ванс през Крис Харви и Брайън Лъстър до онзи, който командва парада — рече Ник.

— И ние не разполагаме със звената, които свързват нашите убити бивши затворници с човек, който работи за Фарън. — Кол разтри челото си. — Или с АА, Якудза, някакъв бизнес конкурент... изобщо с когото и да е.

— И затова искаш да организираш подслушване на помощниците на Фарън ли? — попита Ник.

Кол кимна.

— Не е законно, но не ми пука.

— Ти изобщо не ги попита за седемдесет и четирите хиляди долара, които липсват от парите, минавали през онзи гардероб — бе каза Сали.

— Но и никой от тях не спомена за това — отвърна инспекторът. — Не мислиш ли, че поне един от тримата би трябвало да е забелязал?

— Монаха е забелязал — рече Сали. — Помислил си е, че е попаднал на обикновен крадец, затова е допуснал не когото трябва зад гърба си.

Тази неделя вечер Кол я последва в телевизионния замък. Качиха се с асансьора на третия етаж. Ник се връщаше със самолет от Чикаго, където желязна засада продължаваше да очаква Ванс в евтиния хотел, докато цяла армия от агенти на ФБР разпитваше служители на самолетни компании, продавачи на билети за влакове и автобуси, проверяваше самоличността на стотици хиляди пътници, напуснали града през двете му летища от сряда следобед насам. В телефонно обаждане от Министерството на правосъдието се спомена за милиони долари, хвърлени на вятъра, само за да се стигне до поредната жертва на убийство.

— Какво ви пука? — отвърна Кол. — Нали продължавате да си прикривате задниците.

В „клуба“ на Фарън в Интернет се появи имейл, свързан с убийството в хотелската стая в Чикаго: „Готов ли си вече да умреш? Г.“.

— Не отговаряй — беше казал на Фарън Кол. — Възможно е това отново да го накара да ти прати съобщение. Само ще ни отвори работа.

— Това няма значение — бе казал в заседателната зала Ник. — Той не се интересува какво казват другите.

Камбанката на асансьора, който отнасяше Кол и Сали на телевизионна земя, звънна.

— Леле — каза млада жена в коридора, когато двамата излязоха. — Вие сте като клоунска каруца. Извинявайте, ама пристигат асансьор след асансьор, пълни с помощници на господин Сиърс. Зелената стая, такава, още малко и ще се пръсне!

— Колегата ми ще се присъедини към другите — отвърна Кол. — Аз ще се поразходя наоколо.

— Другите мъже, такава, вече ни провериха.

Инспекторът се усмихна.

— Аз, такава, просто искам да видя как изглежда отвътре американската фабрика за реалност.

Той мина покрай папката и пластмасовата ѝ усмивка и тръгна по коридора с бели стени и стъклени офиси към сърцето на фабриката за реалност: звукоизолирано студио, пълно с кабели, прожектори, камери и монитори, заобиколили централна сцена, на която самотен стол гледаше към дъга от четири празни седалки. Мъже и жени със слушалки и папки се щураха наоколо и прескачаха черните змии на кабелите по пода.

Когато камерите се включиха, Фарън вече седеше срещу четирима известни телевизионни журналисти. Сам.

— Добър вечер — каза към камерата най-възрастният от четиримата. — Аз съм Джим Каръл. Добре дошли в „Един час“. В директното предаване тази вечер се опитваме да отговорим на въпроса, който си задава всеки американец: „Кой е Фарън Сиърс“? Задаваме на Фарън Сиърс въпросите, на които вие искате да ви отговори... може би с няколко изненади от наша страна.

Гръмна музика. Мониторите показаха рекламите, които се излъчваха пред националната публика. Оттатък сцената, застанали настрани от камерите, бяха Сали и Лорън, Ууд и Лейбовиц. Кол почти физически усети хладните тръпки, които ги побиха, когато чуха за „няколкото изненади“.

Инспекторът видя една стълба, която водеше към висока рампа, заобикаляща външната стена на звукоизолираното студио, и се заизкачва по стоманените стъпала. Музиката гърмеше.

Джим Каръл представи Фарън и каза към камерата:

— Ще започнем с история. — Мониторите показаха снимки от детството на Фарън, докато гласът на водещия обясняваше.

От рампата Кол видя миналото, нижещо се на екраните, видя Каръл да оправя косата си и да слуша собствения си глас.

— И така, Фарън Сиърс — продължи Каръл, когато камерите оживяха. — Кой сте вие?

— Благодаря ви, вече съм важна личност.

— Не съм сигурен, че ви разбирам.

— Успехът в Америка означава да те показват по телевизията — усмихна се Фарън. — Това е нещо повече от слава, това е утвърждаване. Живот отвъд плътта и гравитацията. Ако си достатъчно важен, за да те показват по телевизията, значи струваш нещо.

— Възможно е по-голямата част от нашата публика да смята, че това е малко плитко.

— По-голямата част от вашата публика разбира. И е съгласна. Надявам се зрителите също да съзнават, че пътят към виртуалната реалност през вашите камери е по-опасна илюзия, отколкото други реалности.

— Искате да кажете, че телевизията е опасна, така ли? И това са думи на човек, който притежава кабелен канал и софтуерна империя? Защо?

— Днес телевизията налага идеята, че всичко е нормално, че пасивността пред екрана, вместо да пътуваш по света, в мислите или в душата си е нещо нормално. Защото, ако всичко е нормално, можеш да приемаш за нормално да купуваш онова, което показват по рекламите.

Кол видя на рампата мъж с куфарче с инструменти в ръце. Коленичил, отварящ... техникът свърза някакъв кабел с един от прожекторите.

Русата водеща казваше на Фарън:

— ... презрение към политиката и политиците и все пак изглежда се кандидатираше за пост и редовно ходите на Капитолия и в Белия дом.

Фарън не отвърна нищо.

— Мислех, че сте се съгласили да отговаряте на всичките ни въпроси — настоя тя.

— Вие не ми зададохте въпрос — усмихна се Фарън.

— Какво ще кажете за политиката?

— Политиката е начинът, по който се вършат нещата. Понякога това е да уредиш да ти вдигнат боклука, друг път да носиш подходяща вратовръзка, когато четеш новините по телевизията, така че хората да не превключат на друг канал.

Режисьорът даде думата на Антъни Дрейн, тъмнокошият двукратен носител на „Еми“^[1] и легендарен убиец на дракони от предаването. Дрейн заговори към циклопското око на камерата:

— Като приказваме за политика, искаме да насочим вниманието към вашия проект за възраждане на Чикаго. — По даден знак Каръл се обърна към света: — Първо сме ви приготвили репортаж за проекта.

Мониторите се изпълниха с клипове и обяснителни гласове. Лорън се отдалечи от спътниците си и тръгна по невидима пътека около сцената, сякаш някаква центробежна сила я тласкаше по строго определена траектория. Кол вървеше по рампата над нея, заедно с нея.

Директното предаване показваше на света близки кадри от журналистическото пътуване, докато Дрейн казваше:

— ... има човек, известен като „отец Майк“, който твърди, че е раздал за вашия проект за възраждане на Чикаго стотици хиляди долари подкупи на градски, областни и щатски служители. Че дори лично е виждал подкупи да получават и някои членове на така наречената „Машина“ — чикагската мафия.

На монитора едър чернокож мъж в костюм и вратовръзка повтори обвиненията на Дрейн.

Лорън вървеше през гората от прожектори под рампата. Отгоре Кол виждаше косата ѝ и деколтето ѝ.

— Може да е прав — каза към камерата Фарън.

— Признавате по националната телевизия, че давате подкупи?

— Дадохме на Майк повече от сто хиляди долара. По време на всяка предизборна кампания той получава пари от демократите и републиканците, за да им помогне да съберат повече гласове. Предполагам, че прибира повечето от тях за себе си. Ние му платихме, за да не го направи някой от опонентите ни.

— Това е невероятно! — възкликна Дрейн.

— И законно — усмихна се Фарън. — Казахме му да спазва закона. В писмена форма и на видеозаписи, които ще разпространим до всички медии.

— До всички медии? — извика Дрейн. — Но ние имаме изключителното...

— Освен това нашият адвокат прати копия от тази информация до градските, областните и щатските комисии по етика. Ако те ни позволят, ще пратим същите материали и на ФБР. Ако имаме късмет — продължи Фарън, — нашата операция ще помогне за преобразяване на бизнеса и политиката.

Лорън спря и скри лицето си с шепи. Като я гледаше отгоре, Кол си помисли, че може би плаче.

Каръл каза към камерата, сякаш тя беше Фарън:

— Откъде Америка да знае, че всичките ви кръстоносни походи не са тактика да увеличите личното си богатство?

— В момента всичките ми лични средства се реорганизират — отвърна Фарън. — Компаниите ми постепенно ще станат собственост на служителите и ще се ръководят от тях... включително чикагският проект.

— Какво означава „постепенно“? — попита Каръл.

— Мислех, че знаете — рече Фарън.

На монитора четвъртият журналист, чернокож четирийсетинагодишен мъж, премигна.

— Някои критици твърдят, че личните полицейски сили на проекта ви ще превърнат гетата във въоръжен лагер.

— Гетата вече са въоръжен лагер — каза Фарън. — Надяваме се да превърнем тази сила от самоунищожителна в сила за самозащита.

— Трябва да прибавим — рече Каръл към камерата, — че насилието се докосна до вашия кръстоносен поход тук, във Вашингтон, с убийството на ваш сътрудник по време на обир в щаба

ви. Нашите съболезнования. Но като имаме предвид този инцидент, не смятате ли, че сте жертва на заговор?

Кол замръзна на рампата.

Фарън сви рамене.

— Бил съм жертва през целия си живот.

— Какво правите по този въпрос? — попита журналистката.

Фарън разпери ръце.

— Говоря с вас.

Режисьорът вдигна палци и музиката гръмна. Кол намери стълба и се спусна долу, докато рекламите изпълваха мониторите. Лорън чу приближаването му и се обърна.

— Не ме питай за отец Майк, господин ФБР. Моя беше идеята да го използваме, след като разбрахме, че тези хора... Но не питай мен. Питай Лейбовиц. Него още го интересува.

— Онова, което дойдох да ти кажа...

— В ефир след две минути! — извика асистент-режисьорът.

„Очите ѝ са зачервени, косата ѝ е сресана така, сякаш не е използвала огледало, устните ѝ треперят. Мога да протегна ръка и...

Недей.“

— Съжалявам — каза Кол. — Съжалявам. За това, че трябваше да те излъжа, че се преструвах на такъв, какъвто не бях. За Монаха. За разпита, за онова, което трябваше да разберем, което ти... Съжалявам за белега ти.

— Съжаляваш за ужасно много неща.

— Познавам те вече от доста време.

Музиката гърмеше.

— Тишина на сцената!

Лорън отправи на Кол бледа усмивка. И се отдалечи. Милиони зрители гледаха нещо друго.

[1] Ежегодни награди на Националната академия за телевизионно изкуство и наука на САЩ. — Б.пр. ↑

55.

„Аз съм невидим — помисли си Ванс. — И беше толкова смешно лесно!“

Бе шофирал от Чикаго до Детройт, остави колата на паркинга на летището и в ранния следобед в понеделник взе самолет за Лексингтън, Кентъки. На лексингтънското летище забеляза, че униформените ченгета са повече от обикновено. Из чакалните дебнеха цивилни агенти. Някаква чистачка метеше ли метеше в един и същ коридор.

„Костюмът и вратовръзката ми ме представят като търговец, но за очите на ченгетата съм невидим.“

Когато го регистрираше в хотела, служителят на рецепцията премигна, но Ванс знаеше, че това се дължи на невидимия му плащ, а не на залепената зад плота размазана компютърна рисунка: „Така бих могъл да изглеждам... ако не бях онзи, който съм“.

— Дълго ли ще останете при нас? — попита служителят, като оглеждаше каубойската шапка и очилата на Ванс.

— Ако имам късмет, ще остана до четвъртък.

— А как ще платите, господин... Лоудъс?

Ванс му подаде кредитна карта, издадена от чикагска банка за бързи услуги на базата на депозит от 500 долара, фалшива шофьорска книжка и номер на пощенска кутия. Лий Лоудъс: „Геният създава артистични удобства“.

— Приятно прекарване в Лексингтън, господин Лоудъс.

Във вторник валеше. Това бе опасно. Ванс носеше шапка, вдигна яката на шлифера си, махна на мъжа на рецепцията и излезе. Цяла сутрин обикаля с кола наоколо, така че служителите от хотела да си помислят, че работи, после припряно се върна, скрил се под чадъра си, с вдигната яка и нахлупена на главата шапка, мина през фоайето покрай двама типове от ФБР, които наблюдаваха рецепцията: все още невидим. От стаята си телефонира на различни места, откъдето покъсно щяха да го потърсят и да затвърдят образа му на търговец за

пред телефонната централа в хотела. Остана там цял следобед. От прозореца си ги видя да пристигат. Два автомобила с лексингтънски ченгета. Плюс върволица от пет взети под наем коли.

„Добре дошъл в Лексингтън, господин Сиърс. Наричайте ме господин Невидимия.“

Дъждът спря и направи задачата му по-безопасна. Поръча си в стаята ранна вечеря, навлече невидимия си плащ и отиде да види мъжа, който щеше да умре.

Същата вечер хотелските асансьори се управляваха от двама мъже с костюми, усмивки, парфюми и тъмни очила. Във фоайето имаше шест... не, седем ченгета, които се опитваха да се смесят с напрегнатото очакващата тълпа.

Залата бе в съседство с хотела — спокойна разходка по мокрите, безопасни улици. Накъдето и да погледнеше, Ванс виждаше униформено ченге или цивилен наблюдател, някои с миниатюрни слушалки в ушите.

„Няма да чуете нищо. Аз съм невидим. И безшумен. Вързал съм си на врата съвършена флъонга.“

Тълпа неудачници — помисли си той. — Майки и бащи, повлекли хлапета, които искат да са си вкъщи и да гледат телевизия. Селяни с каскети и банкери, които се перчат с нови костюми и втори съпруги. Трябва да има хиляда лица, пуснати от робските вериги — и потомци на типове, които някога са размахвали камшика и са се погрижили да се смесят с тях, погрижили са се да покажат, че това е естествено и нормално.“

На всички врати имаше детектори за метал. Той знаеше, че няма да засекат пластмасовите контейнери, залепени на гърба му под ризата. Но порталът, през който мина, иззвъня.

— Извинете, господине — каза полицаят. — Какво носите?

— Това може ли? — Ванс му показва плоско сребърно джобно ножче, което беше купил от антикварен магазин в Чикаго. Острието му бе дълго само пет сантиметра.

— Няма проблем — отвърна ченгето с „Магнум“ на кръста.

— Беше на баща ми.

— Не се притеснявайте, господине. Надявам се, че ще си намерите хубаво място.

„Че защо иначе щях да рискувам да дойда толкова рано? — помисли си той. — Не мога вечно да съм невидим.“

Ванс зае място до пътеката на двацет реда от сцената: достатъчно близо, за да вижда, не прекалено близо, за да го гледат. Тълпата изпълни залата, наречена на името на местна баскетболна легенда, но сега бе зима и въздухът не стана задушен и лепкав прекалено бързо. „Това е добре“ — помисли си той.

Чудесно. Появи се долу точно преди началото: един от мъжете от експлозията в Монтана. Трябваше да е Далтън Кол, ФБР. „А коя е онази с теб?“ Хубавичка чернокожа жена със здрави обувки, панталон и яке, скриващо пистолет. Далтън разговаряше с местен полицай, който имаше сребърни нашивки на яката и шпори на ботушите. „Нещо изглеждаш раздърпан, агент Кол. Сякаш си толкова уморен, че ти е трудно да виждаш ясно. Сигурно мога да те измъча още повече.“ Когато Кол се отдалечи, черната кучка остана до стълбите в единия край на сцената.

Миг по-късно — аплодисменти, викове. „Ето го и него. Мъртвецът. Фарън Сиърс. С тъпа усмивка, леко маха на тълпата, кара я да седне спокойно.“

На Ванс му се искаше да извика: „Аз съм силата в тази зала!“.

Изад завесата се появи китаец и застана на стълбите от другата страна, срещу мястото, където чакаше кучката.

„Не се вълнувай прекалено, недей да се разгорещяваш, потиш, мърдаш...“

„Ти си мой, Фарън Сиърс. Чудя се дали щях да дойда за теб и без Вратаря да ми покаже... Разбира се, че щях! Аз управлявам, не Вратаря. Нямам нужда от никого. И тази вечер съм невидим.“

Мъжът на сцената пусна няколко шеги и тълпата се разсмя.

„Виж — помисли си Ванс. — Огненото момиче се усмихва. Насочила е очи към тълпата, но слуша речта на Фарън и я харесва. Интересно.“

От устата на мъртвеца се търкаляха думи: „... корупция“, „да я преодолеем, без да ни влияе“, „онова, което става във Вашингтон, започва пътя си от...“.

Ванс усети, че невидимостта му се изплъзва.

„Давай! Чакай. Не скачай. Не привличай вниманието към себе си!“ Той се размърда на стола. Огледа се неспокойно, нетърпеливо.

Тълпата се засмя, мнозина се изправиха, за да изръкопляскаат. Ванс се изправи с тях. Обърна се, за да даде възможност на ченгетата да видят, че гърбът му е към сцената, припряно тръгна нагоре по пътеката към изхода и излезе през двойната врата.

Едро ченге му препречи пътя.

— Проблем ли имате?

— Трябва да...

— Нагоре по стълбите, в която и да е посока.

Ванс се подчини, не даде на ченгето основание да се замисли. Усиленият от тонколониите глас на Фарън го последва в голямата светла мъжка тоалетна с два̀сет писоара, шест кабинки и огледала, които го отразиха, докато изплуваше от своята невидимост.

Гръмки аплодисменти отекнаха в затворената врата на тоалетната. Отвън се чу глас:

— Пишка ми се ма, мамо!

Той се вмъкна в една от кабинките, заключи вратата, седна на чинията. Чу как момчето влиза. Чу го как пикае. Чу, че тълпата се излива в коридора. Влязоха и други мъже — обувките им се виждаха под сребрилата врата.

„Сега не съм невидим. — Той го знаеше. — Но съм зад заключена врата. Фарън ще си тръгне. Кол, охраната и ченгетата ще отидат с него. Никой няма да провери в тоалетните, щом Фарън не е тук.“

Зачака. Два̀сет и пет минути след като излезе и последният мъж, който дойде да се облекчи, угаснаха всички лампи.

Обгърна го тишина. Той отвори вратата на кабинката, опипом намери в мрака ключа на стената. Лампите светнаха, огледалата заблестяха.

Нямаше за какво да се тревожи. „Винаги можеш да се измъкнеш от обществена сграда. Що се отнася до това как ще стигна до хотела, мога да остана достатъчно невидим. Нощ е. Господи, колко добре изглеждам в огледалото!“

Вратата се отвори и от прага се чу мъжки глас:

— Хей!

Огледалото показва на Ванс униформен пазач — с палка, но без пистолет. Изглеждаше по-изненадан от Ванс. Без да се уплаши, мъжът

се приближи към непознатия, който гледаше в огледалото, непознатия, чиито ръце бяха празни.

— Кво прайш тук? Сички вече си тръгнаха! — Гласът му говореше за произход от затъntenите райони на Кентъки. Въпреки петдесетте години, прекарани в големия Лексингтън, той не можеше да се откъсне от корените си и от дребнавите разбирания на малкото си родно градче: „униформата ме прави велик“. — По дяволите, кво ти е?

Ванс съвсем бавно се обърна и му отправи широка усмивка.

56.

„Никой не може да стигне до нас, освен самите ние“ — помисли си Кол, докато се качваше с асансьора в лексингтънския хотел. Милиардерът Фарън беше наел цели два етажа. Нито един от гостите не отговаряше на описанието на Кърт Ванс. Във фоайето пазеха шестима души.

— Как беше речта му? — попита един от двамата полицаи в асансьора.

— Да ти кажа честно — отвърна Кол, — не я слушах.

— Друго ти е било на ума, а? Не се тревожи. Тук горе е чисто.

Компютърна музика в асансьора имитираше стари песни на Бийтълс. Вратите се отвориха на осмия етаж: стаите на охраната, командният пост. Двама местни полицаи стояха на пост на всяко стълбище. На деветия етаж бяха апартаментите на шефовете — на Фарън, Кол, Лорън, Сали и Ууд. Лейбовиц бе останал във Вашингтон. Ник също. Когато вратите на асансьора се отвориха на деветия, там чакаше един от хората на Ууд.

— Още ли са на прием у губернатора? — попита го Кол.

— Всички, освен госпожа Кавана. Тя е в стаята си.

Имейлът нареждаше на Ванс да убие Фарън във Вашингтон. Да чака до свети Валентин — до вдругиден. Но съобщението беше засечено, преди да избухне къщата на Кърт Ванс, преди да накълца жената в Чикаго.

Кол почука на вратата на Лорън. Никакъв отговор. „За това може да има колкото си искаш съвсем обикновени причини.“ Пазачът в коридора изглеждаше отегчен, но нямаше да напусне поста си.

С помощта на шперца си Кол сам се пусна в стаята й.

Тя седеше на масата пред стъклената врата на балкона. Силует, очертан единствено от флуоресцентната лампа над мивката в кухнята и от светлината, която премигваше зад балконската врата.

Кол остави вратата зад нея да се затвори.

— Почуках. Два пъти.

— Чудех се кой е.
— Искаш ли да си тръгна? — попита той.
— Искаш ли малко вино? — На масата пред нея стоеше бутилка.
— Или си на служба?
Кол влезе по-навътре.
— Винаги работя.
— Ако работиш тук, оттеглям предложението си.
— Имаш ли друга чаша?
Тя му каза къде да намери. На път с чашата към масата той мина покрай леглото. Видя захвърления чорапогащник. Виното, което му наля, бе бяло и студено.
— Калифорнийско — събщи Лорън. — Но нямаме друго.
— Достатъчно е добро.
Седяха в сенките. Отражението ѝ се виждаше в стъклото. Блузата ѝ имаше цвят на слонова кост.
— Защо не отиде на приема у губернатора?
Тя отпи от виното си.
— Била съм на достатъчно приеми, благодаря. Виното тук е също толкова хубаво.
— Ами компания? — попита той.
— Е, нали дойде ти. А ти защо не отиде?
— Един пистолет повече нямаше да е от особено значение.
Лорън вдигна чашата си.
— За изпълнения дълг.
Отпиха. Косата ѝ се раздвижи от топлия въздух, нахлул от климатичната инсталация.
— Казах ти, че съжалявам за...
— Че си ме излъгал ли? А аз тъкмо започвах да ти вярвам.
— Изобщо не съм имал намерение да злоупотребявам с доверието ти.
— Естествено, че си имал.
— Не чак толкова много. Просто...
Тя му хвърли гневен поглед.
— Кога злоупотребите стават прекалено много? — После поклати глава. — Няма значение. Не искам да слушам какво си мислиш, че знаеш. — Вдигна чашата си. — За мъжете с отговори. — Отпи и се загледа през прозореца.

Климатичната инсталация спря. Лорън си наля още вино, наведе се над масата и напълни неговата чаша. Кол видя проблясък на светлина в бутилката, в очите ѝ.

— Не се ли страхуваш да си сам тук с мен? — попита Лорън.

— Защо?

— Може аз да съм убиецът. Онзи, който уби Монаха.

— Не се страхувам от това.

Бутилката затрепери над ръба на чашата. Тя се наведе и я остави на килима.

— А от какво се страхуваш?

— Можеш да ме нараниш много по-силно.

Лорън не отговори нищо. Не го погледна.

— И така си достатъчно опасна за мен — каза той.

Очите ѝ не се откъсваха от пода.

— Сега знаеш тайната ми. — Кол се наведе над масата, но ръцете ѝ останаха в скута ѝ. — Сега вече не мога да те предам.

— Ще се изненадаш — прошепна тя, без да го поглежда.

Той заобиколи масата и взе лицето ѝ в шепи. Бузите ѝ бяха топли. Сълза навлажни пръста му.

— Ще поема този риск. — Очите ѝ блестяха. — Но не сама.

Тя притисна ръката му до бузата си.

— Вече не сме деца.

— Добре.

Той я целуна и тя отвърна на целувката му с меки, разтварящи се устни. Пръстите му се вплетоха в косата ѝ, усетиха коприната на блузата ѝ, гърба ѝ, гърдите ѝ. Господи, гърдите ѝ бяха меки. Тя изхлузи блузата си. Носеше само комбинезон, без сутиен. Сакото му се свлече на пода. Той си свали вратовръзката, после ризата. Пистолетът задърпа надолу панталона му, когато го разкопча и изу обувките си. Притисна бедрата ѝ към себе си. Свали ципа на полата ѝ над копринения комбинезон, над памучните ѝ гащички...

Лорън го отблъсна, кръстоса ръце и коприненият комбинезон се издигна над главата ѝ, отлетя настрана...

— Толкова си краси...

Тя докосна с пръсти устните му.

Кол я прегърна, целуна я милион пъти. Зърната ѝ бяха уханни и твърди. Той я вдигна и я постави върху масата. Лорън опря босите си

пети на дървения ръб и повдигна хълбоци, за да може да ѝ събуе гащичките. После легна отворена към него, докато той коленичеше пред нея.

След речта на Фарън отидоха на прием в едно имение, за което Сали бе сигурна, че някога е било замък на робовладелец. Запозна се с губернатора, с един сенатор, двама конгресмени, с областни и градски ръководители, милионери, един издател на вестник, глутница адвокати, лекари, професори. Освен шепа стеснителни лица сред тях, всички бяха бели.

Фарън я представяше на всички като някоя друга. Като истинска. Тя се усмихваше и се чувстваше виновна всеки път, щом позволеше на някого да стисне ръката, с която държеше пистолета и която се предполагаше, че трябва да е свободна. Лъжеше, казваше им версията, че е консултантка, че да, работи с Фарън във Вашингтон.

„Само преди четирийсет години двамата с Фарън нямаше да ни пуснат тук — помисли си тя, докато се движеше из тълпата. — Щяха да ни наредят да пълним чашите с шампанско или да търкаме подовете.“ Или още по-лошо. Част от нея искаше да извади оръжието и да стреля в ухаещия на магнолии въздух: „Аз съм тук, ние сме тук, никой никога няма...“

Не бъди глупава — каза си тя и се усмихна на поредното лице. — Не можеш да застреляш вчерашното.“

Домакините бяха поканили гостите си за два часа. Фарън прекара трийсет и една минути като се плъзгаше из тълпата, ръкуваше се и не позволяваше на никого да го въввлече в разговор между тези кандидати за власт или онази социална клика.

Докато пътуваха към хотела, той седеше отзад между Джеф Ууд и Сали. И Нгуен беше с тях, до местния униформен полицай, който караше взетата под наем кола. Отпред и отзад се движеха по един автомобил и полицейски патрул. На четири минути от хотела и безопасността Фарън нареди:

— Кажи на другите коли да продължават без нас.

— Какво! — едновременно извикаха Сали и Ууд, но не успяха да го разубедят. Той каза на шофьора накъде да кара.

Десетина училищни автобуса и пет пъти по толкова коли чакаха пред стар гимнастически салон в края на града. Ууд и Сали настояха да влязат заедно с него. Спални чували покриваха пода като бразди по разорана нива. При влизането на Фарън първа го видя червенокоса студентка, която отиваше с четка за зъби и хавлия към съблекалнята. Тя каза „О, боже мой!“ и прехапа долната си устна, понечи да се разплаче. Фарън я прегърна, отвърна „Благодаря, че дойде“ и се шмугна в тълпата, която шепнеше името му.

Остана в салона два часа, като се прехвърляше от една загубила ума и дума от благоговение група студенти на друга. Само ги докосваше, не се ръкуваше. Разговаряше, не изнасяше лекции. Повече слушаше, отколкото приказваше, повече хвалеше, отколкото наставляваше. Сали и Ууд го оставиха да се разхожда сред непознатите. Когато тълпата забеляза Фарън, запроблясваха стотици евтини фотоапарати — но само след минути бяха забравени. Всички искаха просто да са до Фарън — а не да уловят образа му на снимка.

На път за хотела той каза на Сали:

— Хората, които ще изминат с автобус стотици километри и ще спят заедно на пода заради нещо, което не им носи лична изгода, са по-важни, отколкото всеки, който се появи на прием.

Хотелският асансьор отведе Фарън, Сали, Нгуен и двама бодигардове до апартаментите им. Когато минаваха четвъртия етаж, асансьорната музика съсипа поредната песен.

— Чувам симфония — рече Фарън.

— Какво? — попита Сали.

— Предполага се, че тази песен би трябвало да е „Чувам симфония“. На Сюпримс.

— Те са се разпаднали преди аз да... — Тя замълча.

Към шестия етаж чувстваше краката си омекнали. На деветия етаж вратите на асансьора се плъзнаха настрани. Първа излезе Сали, видя пазача в коридора, позна го. Той кимна в знак, че всичко е наред. Нгуен остана вътре и каза:

— Сега е твой.

Фарън благодари на Нгуен и хората в асансьора. Вратите се затвориха.

— Предполагаше се, че той трябва да провери стаята ти! — възкликна Сали.

— Няма нищо — отвърна Фарън. — Излишно е.

Тя тръгна по коридора заедно с него. Бодигардът извърна поглед.

— Нека аз да вляза първа. Почакай.

„И той се подчинява.“

Лампите в апартамента бяха включени, дневната бе празна. На масата модемът на лаптопа му беше включен в телефон. Прозорците бяха тъмни, но навън нямаше други толкова високи сгради, така че дръпнатите завеси нямаха значение. Снайперисти на покрива бяха проверили района. Тя обиколи апартамента. Спалнята: двойно легло, куфари, празен гардероб. Банята: никой. Върна се и отвори вратата пред него.

— Всичко е наред.

— Мислех си, че няма нужда да се тревожиш до утре — каза той, докато влизаше. После поклати глава. — Никога не съм обичал свети Валентин.

— Не може да не се тревожа. — Сали го погледна. — Защо не обичаш свети Валентин?

— Никога не съм получавал съвършената картичка. Никога не съм имал на кого да пратя моята.

— Имал си любовници, когато аз още съм била съвсем малко... — И тя отново прекъсна изречението си по средата.

Той го довърши вместо нея.

— Момиченце. — И се усмихна. — Сигурно си покорявала милиони сърца.

— Не.

После думите избухнаха от гърдите ѝ:

— Няма да съм поредната ти любовница! Не мога да съм просто друга жена в хотелската ти стая!

— Ти си единствената жена тук.

— Сигурно е имало...

— Каквото е имало, вече е минало. Като бях „черна пантера“ след затвора, известно време бяха безкрай... После години наред беше само Лорън.

— Дяволската треска — промълви Сали.

— Майка ми казваше така. — Той поклати глава. — Лорън си беше Лорън, а не бяла жена трофей. Това продължи много по-дълго, отколкото би трябвало. Понякога, заради потребностите на онзи, за

когото те е грижа, отиваш по-далеч, отколкото е правилно, постъпваш по лесния начин, който ти се струва и нормален. Но вече сме скъсали от много време. Един от начините, по който го разбрахме, беше поредната хотелска стая, в която не се случи нищо.

— След Лорън...

— След Лорън нямаше никоя друга. Повече от година. — Той направи крачка към нея.

Тя не можеше да помръдне.

— Трябва да е имало стотици тийнейджърки, които...

— Хиляди страхотни жени там навън отчаяно копнеят за мъж, който няма да ги използва и да си тръгне, оставяйки след себе си бебе. Никога не съм оставял след себе си бебета и след затвора, след като започнах всичко, не смея да рискувам с това. А и не мога просто да използвам някого. Да, има жени, които не ги е грижа кой лежи под завивките им, стига да има слава като моята, пари като моите или власт като моята. Но тях не ги е грижа за мен.

Фарън бе толкова близо, че тя можеше да усети дъха му.

— Има хиляди причини да не си тук — каза той.

— Милиони — промълви Сали.

— Има само две причини да го направим — продължи той. —

Искам те.

— За какво? Защо?

— За всичко хубаво, което можем да имаме.

— Това е прекалено гладко, прекалено лесно, прекалено...

— Не, не е и ти го знаеш.

— Каква... каква е другата причина?

— И ти ме искаш. — Ръцете му се плъзнаха по страните ѝ, пръстите му докоснаха гърдите ѝ, той обхвана лицето ѝ в шепи и...

„Целува ме, той... Целуни го, о, господи, целуни го!“

57.

Сряда сутринта, 14 февруари, 07:16 ч. Местен полицай се разхождаше в коридора на деветия етаж в лексингтънския хотел. Инспектор Далтън Кол, ФБР, отвори вратата на стаята си и очевидно готов за работа излезе в коридора.

В другия край на коридора Лорън Кавана отвори вратата си. Носеше небрежна рокля, подходяща за път.

Преди вратата на Лорън да се затвори, специален агент Сали Пикет, ФБР, излезе в коридора от стаята си.

В този момент Фарън Сиърс също излезе от своята стая.

Полицаят завърташе глава всеки път, щом се отвореше някоя врата.

— По дяволите — накрая каза той на четиримата, които се заковаха на място. — Едно голямо общо „Добро утро!“ на всички ви.

— Добро утро — отговориха те.

Полицаят натисна бутона на асансьора. Четиримата се откъснаха от пироните, които ги държаха приковани за пода, и се срещнаха пред асансьора.

— Добро утро — каза всеки един на другите. — Добро утро.

Камбанката на асансьора иззвъня. Кол и Сали застанаха отпред, за да поемат всички куршуми. Вратите се плъзнаха настрана: двама от хората на Ууд. Сали и Кол настояха Фарън и Лорън да се качат първи, после влязоха и те и се обърнаха към вратите.

— Хей! — извика полицаят.

Кол натисна гумената аварийна лента и вратите рязко се отвориха.

— Едва не забравих! — каза ченгето. — Честит свети Валентин!

Асансьорът пое надолу. На осмия етаж един от охраната прочисти гърлото си. Фарън се обърна към Лорън, своята стара приятелка: шията ѝ бе на тъмночервени петна, очите ѝ бяха впити в указателното табло над вратите. На седмия етаж погледна към гърба на Кол и почувства напрежението му. На шестия видя, че очите на Сали

са сведени. На четвъртия започна да си тананика заедно с проникващата в мозъка музика:

— ... трябва да съм сигурен, ба-да да...

Асансьорът стигна до втория етаж. Фарън усети, че всичките му спътници се молят да мине бързо. Той се усмихна и продължи да пее.

— ... че вместо просто за ръцете...

Асансьорът спря, извънтя, вратите се плъзнаха. Кол и Сали излязоха, видяха човека на Ууд и един от полицаите кимна. Зад тях Фарън се засмя. Тримата, които бяха пътували заедно с него, го погледнаха.

— Честит, честит свети Валентин! — каза той.

Групата във фоайето ги поведе към кафенето. Ууд вдигна поглед от закуската си, каза им „Здрасти“ и прати един от бодигардовете да застане пред стъклените прозорци като жив щит.

— Колко? — попита служителката на входа, като прати на Фарън свенлива усмивка, показваща, че го е познала. — Всички заедно ли сте?

— Очевидно — отвърна той. — Повече или по-малко.

— Значи четири?

— Две двойки — отвърна Фарън, докато я следваха до една защитена от всички страни маса с добра гледка. — Ще видим как върви.

Обслужиха ги незабавно: кафе, вода, менюта.

— Умирам от глад! — каза Фарън. — А вие?

Въртяща се червена светлина на полицейски патрул, влизащ в паркинга, привлече вниманието на Кол: ескортът до самолета?

Един фоторепортер от „Хералд“ правеше снимки на четиримата.

— Тук пържим хубави яйца — рече сервитьорката.

— Как? — попита Фарън.

Кол проследи с поглед разговора между едно униформено ченге и местния агент от ФБР край входа на хотела.

— На очи. Бъркани. Както ги искате.

Местният агент забърза към жената на входа, хвърли ядосан поглед към разсеяния репортер и кимна на инспектора от Вашингтон.

Кол се изправи.

— Извинете ме. Веднага се връщам.

Блясък от светкавица на фотоапарат се отрази от покритите с бели плочки стени и огледалото и за миг го заслепи.

„Като всяка обществена мъжка тоалетна“ — помисли си Кол: влажна миризма на препарат за почистване и урина, алуминиеви кабинни, писоари, мивки, огледало. Само че тази мъжка тоалетна в сградата, в която Фарън беше провел митинга си, смърдеше на смърт. Лепкаво кафеникаво петно покриваше плочките на пода. Сред засъхналата локва лежеше накълцан труп.

— Открил го е човекът от сутрешната смяна — каза капитанът от отдел „Убийства“, полицейско управление Лексингтън, Кентъки.

Един от криминолозите сваляше отпечатъци от закачалката за пешкири. Фотографът направи още две снимки и припряно излезе.

— Смятаме, че го е очистило вашето момче — каза капитанът. — Пребил го е до смърт със собствената му палка. Но това, което е направил после... Отговорете ми — защо го е направил?

По огледалото — протекли, но вече засъхнали ръждивокафяви букви: „ЧЕСТИТ СВЕТИ ВАЛЕНТИН! ДАЛЪН КОЛ ФБР!“.

— Капитане, въпросите ви засягат поверително федерално...

— Мамка му, федерално! Познавахме се — и той е убит на проклетата ми територия! Онзи, който го е направил, е оставил посвещение на теб — федералното ченге, което идва в града ми с някакъв политик и кара всички от Бюрото да си размърдат задника, за да се правят на бодигардове или да преследват някакъв тип, който си изпуснал в Монтана!

— Кой знае за това?

— Моите хора от „Убийства“ и ти. Сега ще ми изкихаш всичко.

— Ако се наложи да отидем при съдия...

— Даже на проклетите ви федерални съдии им се налага да живеят тук! Освен това, само да идеш в съда, ще събера всички проклети вестници и местната телевизия, и кореспондента на националната телевизия, и...

Кол притисна длани до краката си, за да спре треперенето им.

— Хайде да не усложняваме нещата.

— Не ми пука — отвърна капитанът. — Не обичам Вашингтон.

— И аз. Но единственият начин да хванем това чудовище е да работим по вашингтонските правила.

— Дай ми името му.

— Опитай с Кърт Ванс, но той няма да използва... — „Спомни си Ник, резервацията на името на Крис Харви.“ — Капитане, портфейлът на жертвата...

— Липсва. Джобове му...

— Съобщете по радиостанцията! На летището, автогарата, в хотелите — всеки, който купи билет с кредитна карта на жертвата...

Един от детективите излезе да изпълни заповедта и остави капитана и Кол сами с убития.

— Ами снимка на вашия човек? — попита капитанът.

— Снощи всички имахме снимката му. Не ни свърши никаква работа.

— Защо?

— Не зная — призна Кол.

— Слушай сега, обясни ми всичко. Или да започна да събирам репортерите?

— Без такива номера. Можете да разкриете убийството, но това е...

— Ще броя до пет.

— Имам седмина агенти. Не можете да ме спрете. И аз не мога да ви спра. Вярно, че имаш един коз, но аз държа останалите. Чуй ме. През последните пет години Бюрото е работило в целия ви щат. Подслушване, удари. В корупция бяха заловени много обществени служители и големи клечки. Освен това знаете, че сме събрали тонове мръсотия за важни играчи, която не сме използвали. Докато се занимавате с репортерите, ние ще се свържем с едрите риби, ще им обясним, че заради вас ще се наложи да тръгнем по следите на мръсотията им, че навярно няма да успеем да им предявим обвинения, но...

— Блъфираш.

— Ти живееш тук, капитане. Не аз.

Вратата на тоалетната се отвори.

— Хей, капитане! Можем ли вече да го вдигнем? — попита санитарят от моргата.

— Капитане? — повтори мъжът, след като не получи отговор.

— Питай проклетото ФБР — отвърна капитанът.

— Ако капитанът и хората му са свършили, направете каквото трябва — каза Кол.

— Аха... ще докарам количката. — Вратата се затвори.

— Благодаря — каза Кол на капитана. — Ще си сътрудничим като...

— Тук ли ще останете?

— Не. Трябва да... Мисля, че нашият престъпник вече е...

— Ха, мислите! Аз пък мисля, че следващия път, когато дойдете в града, ще ви застрелям. — Капитанът излезе и остави Кол да мисли над думите му сам пред буквите на огледалото.

Ванс ги видя, докато самолетът му се носеше по пистата за излитане: четири лимузини и три патрула с въртящи се червени светлини. Спряха до частния самолет, изтеглен назад от терминала.

„Гледай: ето я черната кучка, допряла ръка до хълбока си. Пистолета ти го няма, скъпа. Ето го и него! Неясно петно се шмугна в чартърния частен самолет. О, божичко, ти го пазиш, нали, мила?“

Самолетът под Ванс се разтърси.

„Отново съм невидим. Полетът ще е кратък, мога да остана невидим.“

Я! Далтън, това си ти — и ти влизаш в онзи самолет! Добро момче, никога не се отдалечаваш от Човека. Ще те науча аз тебе.“

Самолетът на Ванс зарева по пистата. Той се отпусна на седалката и едва сподави смеха си. „Честит свети Валентин!“ Сряда, беше сряда. Исус бе убит в петък.

58.

Късно следобед същата сряда Ник седеше в заседателната стая в секретната квартира и гледаше четири имена и адресите, написани на жълтия лист на бележника му — четирима мъже, които бяха излетели от Лексингтън, с адреси или самоличности, смятани за подозрителни от армията агенти, спешно вкарана в действие от Кол. Ник гледаше имената, гледаше и ръцете си на масата до жълтия бележник. Ръцете му трепереха.

„Почини си, мисли за нещо друго, започни отново освежен. Мисли за добрите времена.“ Ник си спомни жена си — как го караше да се смее, калейдоскоп от върволица обикновени дни, замръзнал образ на самия него, току-що завърнал се от поредното местопрестъпление, където беше командвал той, до нейното болнично легло, безпомощно седящ часове наред, докато ракът я поглъщаше. Двамата заедно бяха решавали кръстословици, ребуси и...

„Първият, който умря, беше Крис“...

Четири имена го гледаха от жълтия лист.

Кол, Сали и другите агенти разговаряха по телефона, проучваха доклади. Моливът на Ник бясно започна да драска по листа.

— Той използва името Лий Лоудъс! — извика Ник.

— Какво? — попита Кол.

Стаята потъна в тишина.

— Лий Лоудъс е човек без описание с пощенска кутия в Чикаго вместо адрес, който вчера е хванал самолет от Лексингтън за Балтимор! — отвърна детективът. — Той е Кърт Ванс!

— Как...

— Лоудъс е анаграма на „Осуалд“ — Лий Харви Осуалд.

Кол зяпна партньора си.

— Повярвай ми — каза Ник. — Сигурен съм.

— Не може да е вярно — отвърна Кол. — Покрили сме и двете вашингтонски летища.

— Той го е предполагал. Но от Балтимор може да вземе влак, автобус, да наеме кола... по дяволите, може едва ли не да стигне пеш.

— Телефонираха от Петия етаж — рече Кол. — Не разполагаме с повече хора. Всички са на двойно дежурство, включили сме и Агенцията за контрол на наркотиците, маршалите... — Кол се замисли, премигна и попита: — Лий Харви Осуалд?

Ник разтри пулсиращото си чело.

— Нашето момче не просто бяга от нас. Той ни надиграва. Присмива ни се. За него това е... триумфален шедьовър. И е влязъл в смъртоносната си зона.

— Как така никой в Кентъки не го е забелязал?

— Не знам — отвърна Ник. — Фарън ще ни позволи ли да го затворим?

— Странно е, че точно ти го предлагаш. Вчера той ми каза, че никой повече няма да го пъкне в затвора, най-малко някакъв гадняр, който иска да го убие, или предател, който иска да го спре.

— И все още нямаме никаква представа кой може да е това — продължи Кол. — Нито пък кого се предполага, че Ванс трябва да убие после, както пише в имейла.

— Може да е поредната заблуда, за да ни отклонят — рече Ник.

Инспекторът поклати глава.

— Никой не е знаел, че ще засечем имейла.

— Чикагската полиция ни прати записите на убитата проститутка — каза Ник. — Кърт Ванс я е избрал. Навярно можем да разберем защо...

Телефонът извънтя. Ник грабна слушалката, послуша за миг, после погледна Кол.

Влязоха в подземна стая в централата на ФБР — със стоманена врата и брониран прозорец. Вътре чакаха агенти, включително шефът на вашингтонското оперативно бюро, както и един техник, седнал на пулта, от които се контролираше робот в помещението от другата страна на прозореца. Когато инспекторът влезе, съветникът на заместник-министъра му се усмихна — триумфираща усмивка.

— Стойността на разследването ти поставя под съмнение предполагаемата полза от него — каза съветникът на инспектора. —

Човешката цена е величина, която постоянно се променя.

— Спести си коментара. — Кол погледна през прозореца.

На масата в другата стая лежеше пакет с големина на книга.

— Първата ни мисъл беше, че някой ви е пратил бомба — каза техникът. — Пратен е в четвъртък от Сан Франциско. Няма обратен адрес. Кучето каза не, външните скенери казаха не, но благоразумието казва да сме предпазливи. Пакетът трака. Рентгенът показва ниско метално съдържание, плътен предмет в картонена кутия.

— Когато се получи съобщението за „подозрителния пакет“ — продължи шефът на вашингтонското оперативно бюро, — проверих в групата за разследване на стари случаи. Те би трябвало да отговарят на съобщенията за вас. Предполага се, че преди девет дни във Фарго, Северна Дакота ви е търсил по име информатор.

— Ванс — рече Ник.

— Разбрал е всичко, което се е случило във Фарго — каза Кол.

Един от агентите протегна ръка към телефона... той извънтя.

Мъжът вдигна слушалката, после се обърна към инспектора:

— Някой иска да се свърже с вас.

Кол взе телефона и кимна към пакета:

— Отворете го.

После каза в слушалката:

— Ало?

Техникът започна да натиска бутоните и пъкна ръцете си в гумени ръкавици, свързани с контролен пулт. По телефона инспекторът чу гласа на Лорън.

— Далтън? Можеш ли да говориш?

— Донякъде — отвърна той.

От другата страна на прозореца свързаните с кабели многосъставни лапи на робота оживяха.

— Пратил ли си хора да ме следят? — попита Лорън.

Ръцете на робота се завъртяха над масата.

— Да — отвърна Кол.

Всички в подземната стая наблюдаваха робота.

— Мислех си... Ти... — Лорън замълча.

— Сигурността е основната ни грижа — каза Кол.

— Каквото и да има вътре, то е достатъчно здраво, за да издържи пощата на САЩ — рече техникът.

Гласът на Лорън стана студен.

— Никой не иска да ме убие.

— Трябва да разбереш...

— Мислех си, че разбирам. Мислех си, че си съвършено наясно.

Ти си моята „основна грижа“.

Стоманените ръце, предназначени за микрохирургически операции, вдигнаха пакета от масата и го приближиха до стъклото, за да могат мъжете да прочетат адреса.

— Сега не е време да говорим за това.

— Защото е времето на Фарън. Както винаги, аз съм само част от...

— Не, това е... не.

Техникът погледна към Кол. Инспекторът вдигна ръка: „Почакайте“.

— И какво беше онова в Кентъки — тежък труд или просто удоволствие?

— Ти...

— Извинявай! Просто... Разкъсвам се на парчета! Разбрах положението, знаех какво правя, но това беше... Може ли да се срещнем довечера?

— Аз... не.

— Кога?

Ник погледна към Кол. Кол поклати глава.

— Не зная — отвърна на Лорън той. — Прощавай, имам работа.

— И затвори. Приблужи се до прозореца.

Ник кимна към пакета.

— Познаваш ли почерка?

Инспекторът погледна името си, прочете адреса на централата.

— Не.

Роботът отнесе пакета обратно на масата и проряза със скалпел прецизна линия в опаковъчната хартия.

— Няма данни за отделяне на газ или пари.

Пръстите на робота бръкнаха в разреза и извадиха кутия с видеокасета.

— Предметът е вътре.

— Първо го доближете насам — каза Кол.

Металните ръце завъртяха кутията към стъклото.

— „Историята на ФБР“ — прочете заглавието Ник. Върху неподвижната снимка на преуотъргейтски актьор в ролята на доброто ченге с яркочервено червило бе залепена целувка.

— Отворете я! — нареди Кол.

Докато роботът връщаше кутията на масата, Ник каза:

— Лепенка с цена 3.99 долара от „Уол Март“, разпродажба в магазин където и да е в САЩ.

Роботът извади от кутията четири компютърни дискети, прихванати заедно с ластик. Техник с ръкавици ги донесе в стаята и зареди едната от тях в компютъра. Софтуерът отговаряше и на екрана проблесна менюто.

— Повечето файлове са кодирани. Можем да ги отворим за няколко часа, но... Ето, един без парола: „NWSLTR“.

Екранът се изпълни с издателска програма, с първата страница на фирмен бюлетин, озаглавен „САМО ЗА ЧИСТИ ОЧИ — СЕКРЕТНО“.

— Арийска Америка — прошепна техникът.

— Рики — каза Ник.

— Пратила ти е техните компютърни файлове — рече съветникът, който бе чел всички доклади. — Трябва страхотно да си я изчукал, за да...

Кол го блъсна в стената.

— Далтън! — Ник хвана инспектора и го задържа.

Кол пушна съветника и тръгна към вратата.

— Това е вторият ви удар, инспектор Кол! — извика съветникът след него. — Следващия път...

Ник заглади гънките по костюма му.

— Нещо сте се объркали, господине. Инспектор Кол не удря топката, той я подава.

Времето се върна обратно и една чернокожа чикагска проститутка на име Шери Уърд отново бе жива, изправила се на обувки с платформи на тротоара в зеленикавия блясък на заснеман тайно през нощта видеозапис. Времето беше когато и да е, сезонът — лято. Жената носеше съвсем къса рокля, чантичката бе провесена на рамото ѝ. Шери се засмя и каза нещо на една бяла жена с впити къси

панталонки и черни ботуши, после тръгна по странична улица. Ник я видя да отключва кола, да влиза и да потегля. Нямах я, докато той не пренави касетата, после животът ѝ отново започна да се върти пред очите му...

Времето за Ник означаваше нощ, сряда, късно вечерта. Никой не седеше заедно с него в съвещателната стая. Само той гледаше ли гледаше видеозаписа на една накълцана на парчета жена. Чувстваше се толкова самотен и уязвим, колкото някаква курва, чийто автомобил се приближаваше към сигурна смърт.

По-рано, докато ядяха безвкусната си китайска вечеря, тримата с Кол и Сали бяха гледали записа заедно.

— Изключи го — беше казал Кол. — Тук няма нищо.

— Може би — бе отвърнал Ник. Но си беше помислил: „Има“.

Кол им каза:

— Свети Валентин свърши, сигурни сме, че Ванс е в града и вече е прекалено късно.

— Той няма да се докопа до Фарън — поклати глава Сали. — Няма.

— Сам човек не е в състояние вечно да издържи на такова напрежение — каза Ник.

— Ние не разполагаме с вечност — възрази Кол.

Групата от Лексингтън не бе открила нищо. Групата от Чикаго не бе открила нищо. От Фарго докладваха за две убийства, едното на бивш затворник, чиято единствена законна кредитна карта била използвана след убийството за зареждането с бензин на автомобил с крадени регистрационни номера от Северна Дакота. Групата, която следеше „Арийска Америка“, не бе открила нищо.

Групата на Пи Джей, която се занимаваше с Якудза, не беше открила нищо повече, което да свързва с Фарън японската мафия, Йошио Чобей или юридическата фирма. При обиска на лосанджелиския склад бяха намерили малко количество амфетамини с неясен произход, сякаш хапчетата нарочно бяха оставени там, за да бъдат открити в знак на великодушна отстъпка — и обидно намигане.

Нямаше никакви резултати и от проследяването на бизнес конкурента на Фарън.

Смесена група от ФБР и вашингтонската полиция бе проверила всички обществени жилища в района на столицата с компютърния

образ на Кърт Ванс и списък от вероятни имена: Лий Лоудъс, жертвата на убийство от Фарго, мъжът, убит в Лексингтън, Брайън Лъстър, Крис Харви.

Този образ беше разпространен до местните медии и телевизионни програми за ограничаване на престъпността: смята се, че в района на Вашингтон се крие въоръжен и опасен федерален беглец, отговорен за две убийства. Репортерите, които задаваха въпроси, получаваха в отговор предпазливи лъжи.

Ууд заобиколи Фарън с колкото можеше бодигардове. Той бе забелязал групата, която го наблюдаваше. Избяга им, после телефонира на Кол.

— Ще ме следиш само както аз ти позволи. — После изчака на място, за да даде възможност на инспектора да насочи хората си към него.

Лейбовиц остана в апартамента си и според агентите, които го наблюдаваха, стоеше там сам.

— Не се опитва да се свърже с никого по домашния си телефон — докладва Сали, — но всички те имат мобифони, които не можем да подслушваме.

Лорън също си бе вкъщи. Записът на телефонния ѝ разговор с Кол беше доставен в секретната квартира. Съвестта накара инспектора да постави касетата при другите.

„Вече съм разпнат — помисли си той. — Какво са още няколко гвоздея?“

Кол предложи на Сали да я откара.

— Аз ще остана тук, ще спя на походното легло — каза им Ник.

А сега си помисли: „Всеки път, когато не съм съсредоточен върху работата, си спомням, че ми се пие“. Желанието го имаше, но знаеше как да се бори с него. И все пак никога не бе съзнавал до каква степен е организирал живота си около следващата чаша. Изпитваше жажда, да. Болка, да. Но най-вече загуба. Не знаеше какво да прави. Освен да работи. И да не пие.

Разтри пулсиращото си чело: прекалено много кафе, прекалено малко сън, прекалено много пищящи нерви, жадни за стария навик. „Съсредоточи се, трябва да се съсредоточиш.“

Защото Ник имаше тайна. Знаеше, че знае нещо. Но не знаеше какво. Нямахме никакво „какво“, което да каже на Кол.

„Отпусни се, трябва да се отпуснеш, остави го да дойде, остави... Дай го тук навреме!“ Ник затвори очи. Остави го. Заслуша се. Нямаше чаткане на копита. Това щеше да е моментът да пие едно малко, за да се отпусне и...

Той взе дистанционното, включи видеото и напълни очите си със записа на жена, която се разхождаше, смееше се и насочваше колата си към сигурна смърт. „Какво се опитваш да ми кажеш?“

Сали седеше в автомобила на Кол пред жилищния си блок. Всеки дъх я завърташе по-навътре във въртопа на тъмна река.

— Кажи ми, че аз съм прецакала нещата — рече тя, впила поглед в запотеното предно стъкло. — Кажи ми, че не съм никаква професионалистка. Че съм изложила на опасност задачата ни. Че съм рискувала живота на Фарън. Че съм нарушила правилата на Бюрото и законите на улицата. Че съм унищожила кариерата, на която съм се отдала. Че съм предала теб, Ник и всички, и всичко.

— Толкова ли сме силни? — каза Кол.

— Какво искаш да направя? — попита го тя.

— Двамата сме в една и съща кола.

Той поклати глава.

— Не, не е така. Ти поне не си се компрометирала със заподозрян.

— Съжалявам.

— И аз. Но не съжаляваме толкова, нали?

Случаен автомобил ги окъпа във фаровете си и отмина.

— Какво би могло да се случи в най-добрия случай? — попита Сали.

— В момента, докато седим тук, Кърт Ванс би могъл да се сблъска с ченге, което да го гръмне право в сърцето. И някакъв вътрешен човек в щаба на Фарън, когото лично не познаваме, би могъл да направи писмено признание, което да запълни всички неясноти, да се запише на видео, докато го прави, и накрая сам да си пръсне черепа.

— След това ще можем ли да живеем щастливо?

— Естествено. Защо не?

Мълчаха дълго. Накрая Кол каза:

— Ти си най-страхотният ми агент. Имаш всичко необходимо, правиш всичко необходимо. Благодаря ти.

Отговори му самотната сълза, която избяга от миглите ѝ, за да се спусне надолу по бузата ѝ.

— Поспи малко — рече Кол. — Не му позволявай да ни хване, че плачем.

— Сега вече не можем да загубим — промълви тя.

— Права си. Не можем.

Сали отвори вратата... затвори я и притисна чело до рамото на Кол. После слезе от колата. Знаеше, че той следи с поглед самотната ѝ фигура по дългия пуст тротоар.

59.

В четвъртък сутринта убиецът се събуди в едно вашингтонско хотелско легло. На вратата му висеше табелка „Не влизайте“. Дори чистачката да не ѝ обърнеше внимание, нямаше да види нищо подозрително, нищо, което не беше минало през проверката на летището: дрехи, тоалетни принадлежности. Лаптопът и пейджъра му.

Ако ФБР някак си не бе осъзнало съществуването му, В. щеше да е там, за да ги улесни и да потвърди. Блестящи планове. Ванс се засмя. Импровизацията е измерение за актьора. Той щеше да избере кога и къде да демонстрира реалността си.

Каква ли щеше да е втората мисия? Кой друг за В.? В. нямаше да му трябва. Щеше да накара „големите“ да го проумеят.

Той включи местните новини по телевизията: облачно, типичен за сезона студ, температури около нулата цял ден, вероятност за валежи — почти никаква, утре може би съвсем слаби.

Съвършено време за невидимост. Два часа по-късно той застава пред бюрото на охраната в националната централа на „Дъщери на Американската революция“, мраморен замък на половин километър от Белия дом. Носеше старо армейско яке, дънки, скиорска шапка, пейджър на колана. „Но съм невидим.“

Когато влезе, жената зад бюрото и дошлата ѝ на гости нейна колежка се намръщиха.

— Какво обичате? — попита жената.

— Ами искам да разгледам музея.

— Натам — каза тя и проследи с поглед отдалечаването му. После попита високата чернокожа служителка от охраната до нея: — Значи от утре за постоянно си тук долу?

„Забий поглед в портрета на тази увита в шалове жена. Наблюдавай отраженията в стъклото. Увери се, че онази на бюрото не е грабнала телефона.“

— Няма начин. През повечето време съм в Грийнбелт, НАСА. Внимавам никой да не излезе оттам с ракета.

„Приближи се до следващата картина, провери какво правят, преди да продължиш.“

— Мразя тези специални работи — каза високата жена.

— Вярно бе. Трябва да носите карти за самоличност със специални снимки и така нататък. Ще идват ли и други от вашите?

— Не. Утре сутрин ще сме само двете с теб.

— Ами. От утре излизам в отпуск по майчинство.

— И се махаш оттук? Щастливка! Кога ще раждаш? Първо дете ли ти е?

От един от офисите излезе жена — четеше някакви документи през бифокалните си очила. Двете униформени служителки на вратата продължаваха да си говорят за бебета. Очилатата вдигна поглед...

„Обърни се да прочетеш надписа на онази витрина.“

Униформената бъдеща майка каза на колежката си:

— Тръгни по онзи коридор да събереш всички боклуци, които ще ти трябват за утре. Намери някого в канцеларията да ти направи карта със снимка. Долу е истинска лудница. Непрекъснато се обаждат да се записват — трябва да направим за всички табелки с имена.

„Идеята е била твоя, нали, Далтън?“

Към оперната зала на ДАР сочеше стрелка: „Конститюшън хол“. Ванс тръгна по коридора, после застана в една ниша и загледа полицаите, които надзираваха монтирането на детектори за метал и бюро за охраната. Намери метла и мигновено се превърна във вътрешен човек, остана невидим, докато не излезе през страничната врата на сцената.

„Конститюшън хол“ представляваше огромен полукръг с редове от сини кресла, златни звезди и покрит с драскотини махагон. Бели колони фланкираха сцената, хора от персонала монтираха стоманени плоскости от вътрешната страна на катедрата. Един от полицаите водеше немска овчарка покрай всеки от безбройните редове: куче, надушващо бомби.

Огън блесна в очите на Ванс и видението се върна в паметта му.

Кучето зави към сцената. Кърт размаха метлата по голия дъсчен под и излезе в някакъв коридор, пълен с огромни сандъци с оборудване, осветителна и усилвателна техника, пултове за управление на завесите. Отвори една тежка врата: влажна стая с пещта за парното. Не биваше да влиза. Стълбището го отведе по обратния път.

Бременната жена от охраната седеше на мястото си сама. Когато мина покрай бюрото ѝ, той видя собствения си предишен компютърен образ, залепен до червения ѝ телефон.

„Но сега съм невидим.“

Навън бе студено, сиво. Духаше вятър. Пред всички стълбчета на паркинга имаше коли. Ванс тръгна по тротоара с някакъв човечец, който буташе пазарска количка, пълна с пакети.

„Импровизацията е измерение за актьора.“

60.

Петък сутринта, 07:09 ч. Кол стоеше в кухнята и си правеше нескафе. Млякото в хладилника отдавна се беше вкиснало. „Това не е нормален живот“ — помисли си той. Някой почука на вратата.

Кол си бе сложил синя риза и панталони, но не беше обул нито чорапи, нито обувки. Косата му още бе мокра от душа. „Беретата“ му беше в спалнята.

— Кой е? — попита той, застанал далеч от вратата.

— Далтън! Аз съм! — отвърна му приглушен женски глас.

„Сали?“ Той отвори, без да сваля веригата — стоеше встрани от вратата. В коридора бе Лорън. Трепереше в тънкия си шлифер. Носеше гигантска черна чанта, провесена на рамо.

— Изобщо не съм идвала — рече тя, когато Кол я пусна вътре.

— Какво искаш да кажеш?

— Твоите хора, които ме следят, си мислят, че още съм там. Дадох двайсет долара на възрастната госпожа от срещния апартамент да ме пусне да избягам през нейната пожарна стълба и да се върна по същия път. Чувствам се като някой от твоите тайни агенти.

— Защо?

— За да съм с теб. Никой не знае, че съм тук. Взех такси до съседната пресечка, влязох в блока с трите чистачки. С вдигната яка, с разрошена ко... Хората ти отпред не те ли предупредиха?

— Не.

— Не се ли радваш, че дойдох? Не искаш ли да съм тук?

Страните и устата ѝ бяха студени. Той я целуна.

— Трябва да...

— Шт. — Тя разтърси коса и погали току-що обръснатата му буза. — Петък е. Рано сутринта. В момента не можеш да направиш нищо за Фарън. Освен да сложиш белезници на заподозрян, който е застанал точно пред теб.

— Искан ми се... Слушай, днес той все пак ще изнесе онази реч.

— Фарън се интересува единствено от гласовете вътре в себе си.

— Понякога си мисля, че е луд.

— Аз съм лудата. Ти ме подлудяваш. Караш ме да забравям за всичко. — Тя се опита да го целуне.

— Фарън...

— Говори пред Националния съюз на чернокожите жени в десет. Там може да не е в безопасност, но нито една от тях не се готви да го убие.

— Сали го пази — напомни по-скоро на себе си, отколкото на нея той.

— Обзалагам се. — Лорън прокара пръст по бръчката на челото му.

Той преглътна.

— Има и ченгета. Мои агенти. Хора на Ууд, охраната на ДАР.

— Един пистолет повече не би променил нищо. — Тя прокара пръст по страната му, после по гърдите му. — Ти дори не носиш оръжие.

— В спалнята е.

— Аха!

— Не можем. Трябва да тръгвам.

— Къде? — попита тя. — Да изпълниш заповедите на шефовете си или дълга си? Къде другаде е по-хубаво от тук и сега?

— Отговарям за...

— За себе си — прекъсна го Лорън. — По дяволите Фарън. Пратил си да го пази цяла армия, но за теб не се грижи никой. Какво повече можеш да направиш в момента лично ти, за да попречиш на някого да го убие? Освен това — тя развърза колана на шлифера си, — ако се страхуваше да умре, той нямаше да е там, където е.

Шлиферът се изхлузи от раменете ѝ. Беше гола.

— Винаги съм искала да го направя — каза Лорън и изу ниските си обувки. — Но навън е толкова студено.

Боса, тя тръгна към спалнята му.

— Не отивай — каза Лорън. Лежаха в леглото му, скрили голотата си с чаршаф. Сива светлина изпълваше прозореца. — Можем да останем тук вечно. Можем да си сложим тъмните очила и никой

няма да може да ни види, и всичко ще е наред. Хайде просто да останем тук.

Радиочасовникът му показваше 08:27. Будилникът, който бе настроил предишната вечер, включи радиото. „Гепи лапа“ на Дейв Брубе изпълни стаята, но двамата в леглото не обърнаха внимание.

— Не — отвърна той. — Трябва да вървя.

— Наистина ли мислеше онова, което не каза — попита тя.

Кол я погледна в очите.

— Да.

— И аз го мислех, когато не ти го казах — промълви Лорън.

Те силно се целунаха.

— Не отивай — каза тя. — Не ме оставяй.

— Ако не направя каквото трябва, не съм достатъчно добър за теб. Или за себе си.

— Тогава ми обещавай, че ще стоиш настрани от Фарън. Не искаш да избягаш с мен и с моите един милион долара. Добре. Преследвай своя убиец. Но стой настрани от Фарън.

— Защо?

— Защото убиецът може да не улучи целта си и не искам да си наблизю.

— Той може и да не улучи, но аз няма да пропусна.

Очите ѝ се впиха в него.

— Обещавай ми, че няма да пропуснеш. Че ще стреляш първи и няма да пропуснеш.

— Лорън...

— Само така ще те пусна да тръгнеш.

— Ще си свърша работата.

— По дяволите твоята работа! Убий го и се върни при мен жив!

— Аз не съм... Убивал съм само веднъж и не...

— И той може да те убие само веднъж.

— Сега не мога да умра — отвърна Кол.

— Ще ме закараш ли до щаба ни?

— Това е на Капитолия. Аз отивам в „Конститушън хол“.

— Няма да ти отнеме много време. Ако ме закараш, обещавам, че няма да карам хората ти пак да ме гледат на кръв.

Кол се усмихна.

— Възпрепятстването на федерален служител по време на изпълнение на служебните му задължения е тежко престъпление.

Тя също се усмихна.

— Твоето изпълнение беше превъзходно.

Ник чуваше чаткането на копитата. Стремително препускане, конски гръб между краката му, облечена в къса рокля и на обувки с платформи, Шери пици, тича към колата си, куршум прелита като вятър покрай нея, пламнали очи...

— Господине?

— А? — Ник отвори очи.

Над него стоеше един от агентите.

Премигване. „Аз съм в съвещателната стая. Виелица изпълва телевизионния екран.“

— Заспал сте — каза агентът, изключи телевизора и вдигна щорите на прозореца. Отвън нахлу сив ден.

— Колко... — Ник се размърда на дивана. — Колко е часът?

— Девет и трийсет и една — отвърна агентът. — Искате ли кафе?

Ник свали обувките си на пода. Коляното му беше вдървено, вратът му пропукваше. В стаята бе студено, но дрехите му лепнеха от пот.

— Да, имам нужда. Ще слеза долу...

— Аз ще ви донеса. И хавлия за банята. Има няколко чисти униформени потници, ако искате.

— Не е нужно да правите всичко това.

— Моля, моля — каза агентът и сбърчи нос, докато се отдалечаваше от детектива. — За мен е удоволствие.

„Сънят — помисли си Ник. — Какво беше това?“ Цяла нощ бе преглеждал папки в търсене на онова, което усещаше, че е вътре, но не можеше да види. Записът на Шери го привличаше: безброй пъти я беше гледал да върви и да се приближава с колата си към неминуема смърт. Бе заспал на дивана и го събудиха, докато насън се носеше към... към какво?

— Тази сутрин — каза агентът, когато се върна с кафето, — ще го пиете черно.

Горещо, с металически вкус. Кофеинът го разтърси и той премигна и прошепна:

— Къде бихте отседнали, ако сте дошли във Вашингтон, за да убиете някоя важна клечка?

Агентът видя лицето му.

— Какво...

Ник грабна телефона от бюрото и набра номера.

— Отдел „Убийства“, детектив Мицъл.

— Лу, тук е Ник! Бързо: в кой хотел отседна Джон Хинкли, когато дойде да застреля Рейгън?

Миг след като получи отговора, той тръшна обратно слушалката, грабна телефонния указател и откъсна страницата с адреса и телефона на хотела. Агентът извика към колегите си долу:

— Пипнахме го!

На обаждането на Ник отговори служител от рецепцията, който се подчини на заповедта му да се премести на телефон, където никой да не може да го вижда. Докато го направи, Ник каза на агента, който стоеше до него:

— Свържи се с отдела за криминално разследване на Бюрото и се погрижи да им обясниш всичко!

После посочи името на хотела върху откъснатата страница.

— Прати цивилни агенти да покрият този хотел! Бойна група да чака наблизко, но така, че да не се вижда оттам!

Агентът отиде на друг телефон. В съвещателната стая заприиждаха негови колеги.

— Сър — каза служителят от рецепцията в слушалката, — от ФБР вече ни провериха. Никой от гостите ни не отговаря на компютърната рисунка и честно казано, всичко това започва да става голяма...

— Или се подчинявай, или ще те регистрирам в една много голяма килия! — извика Ник.

— Тук отдел за криминално разследване — намеси се трети глас.

— Господине, прочетете на този човек всяко име, регистрирано в хотела ви. „Криминално разследване“, пуснете имената в база данните си, не само във файловете за този случай. Свърете домашните адреси с телефонните компании — не е достатъчно, но направете първо това, и то бързо!

— Ясно.

— Свържете се с мен по основния ни номер, в движение съм! — Ник затвори и грабна спортното си яке и пистолета си.

— Не трябва ли да почакаме... — започна агентът, който го бе събудил.

— Край с чакането! — С болно коляно, болен крак и болезнена жажда той изтича навън.

Телефонираха му в колата на пет пресечки от секретната квартира.

— Получихме съвпадение! — каза агентът от отдела за криминално разследване. — Сам мъж, регистриран като „Рей. Ъ. Джеймс“! Стая 734! Лосанджелиският телефон, който е оставил, е фалшив, дал е депозит в брой и...

— Повторете името! — прекъсна го детективът.

— Повтарям: „Рей Ъ. Джеймс“. Лосанджелиски адрес...

— Анаграма! — извика Ник. — Размени местата: Джеймс Ърл Рей! Убиецът на Кинг!

Ник затвори и каза на шофьора:

— Газ!

После набра номера на клетъчния телефон на Кол. Автомобилът на Бюрото се носеше напред и червените светлини и сирената му пронизваха тихата утрин.

Куполът на Капитолия изпълваше огледалото на Кол. Той отби и спря до тротоара. Лорън чакаше на седалката до него.

— Почти съм при Фарън! — извика инспекторът в слушалката. — Нямам сирена. Трябват ми петнайсет минути, за да стигна дотам! Недей да ме чакаш.

Той рязко затвори телефона и се обърна към Лорън.

— Не! — каза тя.

— Излез от колата и тръгни към... Моля те!

— Не! — Лорън стисна голямата чанта, в която бяха дрехите й. — Няма да ти позволя да умреш!

Кол ѝ хвърли яростен поглед.

— Нямах време! — каза тя.
Той стисна волана и даде газ.

Вратата на стая 734 избухна. Вдигнали оръжие, вътре се хвърлиха две ченгета от бойната група. По петите ги следваше як мъж, размахал 45-калибров пистолет. Четирийсет секунди по-късно, докато единият от бойната група мърмореше, че всичко това нямало смисъл, Ник набра номера на клетъчния телефон на Кол:

— Няма го.

— Мамка му! — Инспекторът натисна спирачката и не мина на червен светофар. Лицето на Лорън бе пепеляво.

Ник плъзна поглед по хотелската стая: лаптоп, кутия за обувки, хората от бойната група, които изпразваха един куфар върху леглото. В стаята прииждаха ченгета. Детективът изкара един от агентите от банята и влезе вътре, за да разговоря по-спокойно.

— Ще организираме засада — каза той по телефона, — но него го няма.

Ник огледа банята. На душа бяха подредени използвани хавлии. В мивката се беше навил дълъг черен косъм.

— Ще предупредя Сали в залата, но ако Фарън не... — започна Кол.

— Почакай малко — прекъсна го детективът, извади косъма от мивката и го вдигна към светлината. После го остави върху белия порцелан. Някъде чу да чаткат копита. Отвори аптекката: безопасни ножчета, крем за бръснене. Две кръгли бели пластмасови кутии. Върху тях бе поставена гъба, зад тях имаше цяла опаковка гъби.

— Какво става? — попита Кол.

Ник развъртя капачката на една от кутиите. Вътре имаше фин тъмен прах. Беше мек и покри светлата му индианска кожа с цвета на нощта. Той изтри пръст в дланта, с която стискаше слушалката. „Шери влиза в колата, кара... местопрестъпление, чантичката ѝ е празна, няма документи, няма шофьорска...“

По телефона Кол чу Ник да прошепва:

— О, мамка му!

Всички отговори се свеждат до една-единствена дума. Усиленият от тонколоните глас на Фарън се носеше от укрепената със стомана катедра към претъпкания първи етаж и балконите на „Конститушън хол“.

— Обич.

Застанала в крилото от лявата страна на Фарън, Сали усети, че по опънатите ѝ нерви потича топлина. „Ти ми обеща — мислено му промълви тя, — ти ми обеща да стоиш зад катедрата.“

Думите на Фарън се понесоха към морето от черни лица:

— Обич, която е истинска, а не евтина. Обич, която е издръжлива. Обич, която не извърща очи настрани. Вие не обичате потисника си — вие обичате живота и тази обич ви хвърля в жестока схватка за самите вас.

„Недей да го слушаш, не се замайвай от думите му: бъди готова.“

— Мечът, който слага в ръката ви обичта, трябва да се различава от бича, който стиска вашият потисник. Вие не се биете с него по неговите правила и за неговата корона, вие се биете, за да освободите всички от какъвто и да е бич, битка, която се превръща във ваша победа.

„Моето място е тук — помисли си Сали, докато гледаше към изпълнителите залата чернокожи жени. — Някога расистите попречиха на една оперна певица да пее в тази посветена на свободата зала, защото била чернокожа. Но ние отказахме да ни отхвърлят. Чернокожи жени, бели жени и други борци за свобода не пожалиха силите си и днес аз мога да отида навсякъде. Навсякъде. Аз... ние няма да позволим да ни отхвърлят.“

— Обичта изисква повече смелост от това да се изправиш пред смъртта. Попитайте жена, която е рискувала да роди дете. Обичта ви отваря към непоносима загуба. Умират всички приятели, умират всички любими, умира всяко дете. Само една-единствена болка надхвърля тази ужасна цена: да отхвърлиш обич означава да отхвърлиш миговете, които карат вечността да блести. Без светлината на обичта никога няма да имаме нещо повече от тъмно пламтящия дъжд от омраза.

От мястото си, където стоеше заедно с един униформен вашингтонски полицаи и служителка от невъоръжената охрана на „Конститушън хол“, Сали огледа балкона, търсейки цевта на...

Пийп, пийп, пийп! Телефонът.

— Възможно е да сме открили обекта! — задъхано се обади дежурният агент. — Ще ви докладвам!

Сали затвори телефона. Напрежението ѝ се поотпусна. На сцената Фарън протегна ръка с отворена длан към публиката.

— Днес ни преследват пет убийствени сили. Пет пиявици всеки ден смучат кръвта на Америка: Страх. Отчаяние. Невежество. Бедност. Расизъм. Всяка от тези убийствени сили може да унищожи несъвършената Америка и нейните мечти. Тези пет убийствени сили ни преследват заедно, подсилват се една друга. От океан до океан тяхната ярост подхранва корупция, престъпност, насилие, завист, омраза, самоунищожение, робство, бездушна смърт. Те имат милион лица. Телевизионни реклами за продукти, които обещаващ щастие, но носят дрънкулки. Пласъори на дрога, които обещаващ рай и продават на децата ад.

Клетъчният телефон на Сали иззвъня пак.

— Тук командването на операцията. Изпуснахме го. Внимавай.

Стомахът ѝ се обърна. Тя се насили да накара ръката си да престане да трепери.

— Най-силното ни оръжие срещу петте убийствени сили е обичта. Обичта побеждава слугите на смъртта. Милиард долари, похарчени за борба с престъпността със сърце, изпълнено с омраза, са милиард долари, пръснати на вятъра, милиард долара, хвърлени, за да заменим жестоката омраза на престъпниците с нашата. Дори да ги затворим, омразата остава свободна да ни преследва и убива, докато спим.

Телефонът ѝ отново иззвъня.

— Ник е! Ванс е някъде при теб!

— Какво! Как...

— Какво казвам аз няма значение. Важно е какво правим ние. Никой лидер не може да спре тези пет убийствени сили. Най-многого, което може да направи който и да е лидер, е да хвърли светлина върху нас или да запали огън в мрака. Вие, аз и Америка можем да се спасим само един друг: бели, черни, кафяви, червени, жълти, мъже, жени, болни, здрави, стари и млади.

— Слушай! Той е там като Шери, проститутката, която...

— Какво?!

— Тайната на съществуването е, че всичко, каквото правим, въздейства върху вселената. Ние не можем да контролираме собственото си въздействие. Милиарди пъти ние нямаме никакво оправдание за решенията си. Но знаем, че начинът, по който действваме, придава форма на онова, което правим. Ако служим на петте убийствени сили, те ще управляват живота ни.

— ... кожа, боядисана в черно, черна перука. От регистратурата казват, че Шери е взела табелката с името си тази сутрин! Представил се е с шофьорската ѝ книжка. Той е там като делегат! В публиката е! Като чернокожа жена!

— Нека сега ви разкажа за страха.

Дванадесет полицаи се втурнаха през една от вратите в дъното на залата. Забеляза ги първо една, после десет, после стотици жени в залата. Безлик ропот заглуши думите на Фарън.

— Хайде! — извика Сали на ченгето и служителката от охраната, които бяха до нея.

Изтичаха на сцената. Десетки жени бързаха надолу по стълбите от балкона. Две жени на основния етаж се втурнаха към изхода.

Един полицаи извика:

— Спрете ги! — Всички наскочаха и се втурнаха да бягат от невидимата опасност.

— Какво правиш? — изкрещя ѝ Фарън.

Изпадналата в паника тълпа чу усилените му по тонколониите думи.

От публиката се разнесе писък. Сали се хвърли между Фарън и човешката маса. Очите ѝ търсеха заплахата, в ръката си стискаше пистолета.

Ревът на тълпата изпълни въздуха. Уплашени лица заприиждаха към сцената. Десетки жени се запрепъваха нагоре по стълбите и се насочиха към изхода, пред който стоеше Сали.

„Притисни Фарън между местното ченге и себе си, издърпай онази идиотка без пистолет и кураж от охраната отзад.“

Видя го в същия миг, в който и жената от охраната с глупавите очила и грозните обеци — изхода от другата страна на сцената.

„Обръч около Фарън — помисли си Сали. — Отведи го натам, завий... Коридор, сандъци с оборудване... накъде води коридорът? Няма значение, пълен е със стотици бягащи хора.“ Жената от охраната

натисна някаква врата между сандъците. Тя се отвори: жълти стени, тръби, стоманени стълби към циментов под.

— Давай! — Сали бутна вашингтонското ченге към мазето, после, без да обръща внимание на протестите му, бутна и Фарън след него. Насочи пистолета си към тълпата, отстъпи заднишком през вратата и каза на неспокойната невъоръжена жена: — Затвори!

Обърна се, видя, че Фарън се спуска по стълбите, чу изщракването на стоманената врата. Местният полицай беше на последното стъпа...

Жената от охраната ритна Сали в бъбреците. Главата на агентката се отметна назад — някаква ръка я сграбчи за косата и блъсна лицето ѝ в стената, после я бутна надолу по стълбите към Фарън. Фарън се стовари върху ченгето. Ченгето се обърна...

Жената стреля три пъти в полицая с 25-калибров автоматичен пистолет, скрит в пейджъра ѝ. Първият куршум попадна в бронираната му жилетка. Вторият го уцели по ръката, докато вадеше своя „Глок“. Третият прониза бузата му. Ударът го завъртя. Той се опита да запази равновесие...

Излъскана до блясък обувка събори Фарън на циментовия под. Жената притисна цевта на пейджъра в главата на ченгето и стреля четвърти път.

Фарън се претърколи по цимента, видя, че Сали се гърчи под стълбището, видя мъртвото ченге, видя служителката, видя стичащата се по бузите ѝ, по изкривената перука и по очилата ѝ кръв на полицайката. Тя свали очилата, взе „Глок“-а на убития и каза с мъжки глас:

— Речта ти ми хареса.

Кол изви волана, за да не блъсне някаква тичаща по улицата жена, наби спирачки и паркира до тротоара пред „Конститушън хол“. От предните врати се изливаше женско множество.

— Стой тук! — извика той на Лорън.

— Не! — Тя изскочи навън и го последва.

От музея се изливаше тълпа жени. Кол си проби път през тях. Зад гърба си чу Лорън:

— Далтън!

Обърна се, видя бялото ѝ лице напред море от гърбове, протегнатата ѝ към него ръка. После тълпата я погълна и тя изчезна.

Потокът избута към Кол три жени, които помагаша на немощна баба. Плътната човешка стена го отнасяше обратно навън. Той видя някаква врата, проби си път към нея, като разблъскваше тичащите жени, и накрая излезе на дървената сцена, с лице към огромната позлатена пещера от страх.

Някаква жена с кафява кожа и жълт костюм профуча покрай него. Пътеките бяха задръстени от други жени. Униформени полицаи се мъчеха да ги успокоят. Ревът от гласове го оглушаваше. Можеше да стреля с „Беретата“ си и да не го чуят на пет метра разстояние.

— Почакайте! — извика той на една четирийсетинагодишна жена, протегна ръка да я спре...

Тя го удари в лицето, спря, отвори уста... и не можа да му каже нищо. Избяга. Онова, от което се страхуваше, потъна в ужаса на онова, което беше извършила.

— Няма нужда да я убиваш! — каза Фарън.

Нещото се обърна от стълбите, където се бе надвесило над сгърченото тяло на Сали. Погледна го с безцветни очи. Перуката му беше накривена, рубиненото червило на устните размазано, бялата униформена риза бе опръскана с кръв. Пейджърът, който плюеше куршуми, бе окачен на колана му, „Глок“-ът, взет от убития полицаи, беше в ръката му и сочеше към главата на Сали.

— Тя не те е видяла! — извика Фарън.

— Естествено, че не ме е видяла. — Мъжки глас. — Аз бях невидим.

— Значи не може да те разпознае!

— Толкова ли е ценно? Или може би не?

Фарън облиза устни.

— Ти имаш властта да решиш.

— И това ли е сделката, която можеш да измислиш? Нали си умен.

Фарън не помръдна.

— Ако я убиеш, ще загубиш властта си над нея.

— Това вече е умна приказка — усмихна се Ванс. И насочи пистолета право към Сали...

— Не! — изкрещя Фарън.

Пистолетът се завъртя към Фарън. Нещото се засмя.

— Ясен си!

— Ти искаш само мен! Само мен!

— Грешка, грешка, грешка. Типична грешка. Грешка, грешка. Ха да те видим колко си умен. Убеди ме, че имаме много време заедно, достатъчно време, че тя да поживее още. Може би. Кой знае? Да доживее, за да сложи цветя на ковчегата ти!

— Ти командваш времето! — отвърна Фарън.

— Не е зле — каза убиецът. — Не е страхотно, ама... Предполагам, че си под стрес. Обърни се на другата страна.

„Направи го — помисли си Фарън. — Той иска да го видиш как я застрелва. — Чу приглушени звуци. Две изщраквания. Издрънчаване. — Какво...?“

— Обърни се!

Сали бе закопчана за стоманения парапет с ръце на гърба, лицето ѝ почти опираше пода.

— Виж всички тези прекрасни неща, които носеше тя! — Убиецът прибра в джоба си служебната карта на Сали от ФБР и клетъчния ѝ телефон. Пистолетът ѝ бе пъхнат под колана му. — Отстъпи три великански крачки назад.

Пистолетът се люшна към Фарън в мига, в който той покорно отстъпи.

— Аха! Забравих да кажа „моля“. Не се сърдиш, нали? — Ванс се засмя, после се приближи до един дървен шкаф, монтиран на жълтата бетонна стена.

— О, я гледай! — Той взе ролка сребриста лепенка. — Импровизацията е измерение за актьора.

После взе белезниците на убития полицаи.

— Хайде сега да видим какво има натам.

Фарън се подчини на подадената с жест заповед и тръгна по влажния топъл коридор. По стените и тавана минаваха тръби за пара, вода и газ.

— Как се казва тая кучка? — попита убиецът зад гърба му.

— Сали. И не е кучка.

— Готина ли е?

Под стъпките им се разплискваха локви.

„Къде си, Кол? Ник? Къде сте, Ууд, Нгуен и...“

— Колко време имаме според теб? — попита убиецът.

— Зависи от теб.

— Мммм, не. Не съвсем. Но никой не ни видя да влизаме тук — не можем да чуем суматохата навън, така че и те не могат да ни чуят. Освен това всички знаят, че си в безопасност със Сали.

— Накъде да завия?

— Знаеш ли какво: ти избери.

„Наляво. Коридорът е по-широк, може би четири метра и половина. От двете страни има дебели тръби.“ Но този избор завърши само след десетина метра.

— Е, ти го избра. Застани там.

Горещо. Влажно. Яркожълти стени. Светлина от голи крушки, завити между тръбите на тавана.

— Обърни се. — От три метра разстояние убиецът погледна Фарън и свали черната си перука: обръсната тъмнокожа глава. Глава на плешив чернокож мъж, човешко същество, боядисано до невидимост в еднообразен цвят.

— Сега имаш още един избор. — Той му подхвърли белезниците. — Можеш да закопчаеш едната си китка, да си пъхнеш ръцете от двете страни на тази тръба горе и да закопчаеш и другата си китка. Или да не го направиш. Или да се опиташ да ме измамиш, да ме нападнеш. Тогава, в резултат на твоя избор, какво мислиш ще се случи с кучката?

Фарън се изправи на пръсти и закопча ръцете си над тръбата. Стоманата на белезниците се вряза в китките му, бетонният под остърга подметките на обувките му.

— Не обичаш ли свободата на избора? — Убиецът го ритна в слабините.

— Можеш само да ме убиеш... но не и да се спасиш... — изхриптя Фарън.

Лепенка запуши устата му.

— Вече съм спасен — усмихна се убиецът.

Фарън не можеше да откъсне очи от това лице, от капчиците пот, които разораваха черни бразди по бузите му. Грим и пудра се смесваха

и потичаха надолу от жегата в помещението. Размазваше се дори цветът на ръцете на убиеца.

— Харесваш ли ми обещаните? Хващат окото, така че не забелязваш друго. — Убиецът натисна гърдите си. — Ами гърдите ми? Толкова ли са сладки като на Сали?

Той смъкна вратовръзката на Фарън, раздра ризата му и притисна лепкавата си, омазана в топяща се боя длан върху голата му гърд.

— Това е единственото сърце, което имаш.

Убиецът извади червило от джоба на униформената си риза, взета от жената, която обикновено пазеше в НАСА, жената, която беше издебнал и натикал в колата ѝ, след като бе излязла от „Конститюшън хол“. С помощта на трийсетдоларов фотоапарат за моментални снимки и едnodоларов автомат за ламиниране в някаква дрогерия беше сменил снимката в служебната ѝ карта, така че оттам да гледа неговото ново лице. Той прокара яркочервеното червило по устните си... и целуна Фарън по гърдите.

„Звъни! Какво...?“

Убиецът извади клетъчния телефон на Сали от джоба си. Притисна пръст до размазаните си устни.

— Шшт! — После промълви: — За теб е! — Допря апарата до ухото му: пращане, статично електричество, глас:

— Нищо не се чува...

Щрак! Телефонът изключи.

— Е, клетъчните телефони не работят в Ада. — Кърт свали апарата. — Хайде да го направим от дванайсет крачки.

И се обърна и тръгна.

Една.

— Предполагаше се, че Вратаря трябва да е тук, но... Съвършени планове и актьорски импровизации.

Две.

— О, не се тревожи, ще се махна! Ще изтрия предишната си невидимост, ще облека дрехите на полицаия и ще отнеса твоята Сали на сигурно място. В бъркотията всички ще насочат вниманието си към ранената жена от ФБР. Ще ме възприемат като героично ченге спасител. После изчезвам.

Три.

— Иска ми се да имахме още малко време. Заедно. Толкова си приличаме!

Четири.

— Смятат и двама ни за странни. За луди. За гении, но зли.

Пет.

— И двамата знаем великата истина.

Шест.

— Властта е всичко.

Седем.

— Но в крайна сметка аз съм съвършеният, а ти си победен.

Осем.

— Защото ти се страхуваш от властта. Мислиш си, че като се отказваш от нея, ще бъдеш в безопасност и свободен. Типове като агент Кол смятат, че могат да контролират властта. И двамата грешите.

Девет.

— Аз приемам властта. Затова аз ставам властта. И това те прави просто още един дънер в моя огън.

Десет.

— Чудя се какво ли има предвид за мен Вратаря след теб.

Единайсет.

— Но не оставяй Вратаря да те обърка. Ти знаеш...

Дванайсет.

Убиецът насочи пистолета си към отпечатаната с червило целувка.

— Аз съм най-ярката блестяща...

Внезапно чува рева на тълпата отвън. Миг по-късно се разнесе металното изщракване на затворената врата, после настъпи тишина. Убиецът се обърна.

Застанал на сцената, Далтън затвори телефона. „Къде си, Сали? Чу ме, но единственото, което чух аз, беше пращане.“ На първия ред седеше старица. „Мисли! Къде би отишла тя, къде би го отвела? Ако губиш контрол над ситуацията, скрий се.“

— За какво стоиш там горе? — извика старицата.

Кол изтича към другия край на сцената. Нататък имаше коридор, кабел и сандъци с оборудване. И врата. По бравата имаше нещо

размазано, нещо тъмно, засъхнало, не кръв, но...

Далтън вкара вселената в мерника на извадената си „Берета“ и отвори вратата. Ревът на тълпата го последва вътре и заглъхна, когато вратата се затвори зад гърба му. Стълби, водещи надолу. Подземни коридори. Навсякъде тръби.

„Сали! Господи — Сали, закопчана с белезници... Полицай! С прострелян череп, мъртъв!“

Той последва „Беретата“ надолу към застреляния в главата полицай. „Рискувай да хвърлиш поглед: Сали, заключена за парапета, отпусната, кръв по стълбите. Но главата ѝ се помръдва... Очите ѝ са затворени, но тя диша! Още кой е жив?“

Пращането по телефона: с кого се бе свързал?

„Не мога пак да телефонирам, няма да се свържа, няма време.“

Горещо, влажно: тръби. Защо е толкова дяволски тихо? Коридор, разклонява се в две посоки: надясно или наляво? Тръгни надясно.

Наведи се... Напред! Три метра нататък: стена. Назад. Бързо тръгни наляво. Този път не се навеждай. Скок...“

В мерника на „Беретата“ му Фарън висеше, заключен за тръба.

Някаква служителка от охраната лежеше по очи върху тръба, която минаваше по стената на височина на коляното. Черната ѝ коса висеше, по гърба на бялата ѝ риза имаше прясно петно кръв.

„Улучил я е изотзад.“

Кол се завъртя, насочи пистолета в обратната посока. Нищо. И се обърна.

Устата на Фарън бе залепена с лепенка, носът му кървеше, като че е бил ударен. Погледът му беше замаян, но премигваше, докато се връщаше в съзнание: жив.

Кол се затътри към него, насочил „Беретата“ към стената, в която сигурно имаше изход — Ванс сигурно бе излязъл оттам. Мина покрай окървавената жена от охраната...

Увиснал на тръбата, Фарън се завъртя към него. „Защо рита към мен?“ И в същия миг Кол разбра защо кръвта по носа на Фарън е свежа, защо гърбът на жената е окървавен. И се завъртя.

Призракът, който се изпречи пред него, идваше от Ада: ужасяващо лице, измазано с кръв, боя и изстъпление, с пистолети в двете хлъзгави ръце. И двата пистолета на убиеца изреваха.

Единият куршум прониза рамото му, другият изсъска през косата му.

Кол блъсна с пистолета си оръжията на противника си в момента, в който те стреляха повторно. Куршумите рикошираха от тръбите.

„Близо е, прекалено е...“ Той отблъсна дулото от лицето си, извъртя „Беретата“...

Убиецът го удари по китката с оръжието в лявата си ръка. С другата заби автоматичния пистолет на Сали в лицето му.

Далтън залитна, падна, претърколи се по гръб...

От топящата се маска от тъмна боя и кръв изплува лицето на Кърт Ванс, вдигнал двата пистолета. И Кол, и той знаеха, че агентът от ФБР е обречен.

Във влажното жълто мазе отекнаха три изстрела.

Кърт Ванс залитна напред. Единият пистолет се изхлузи от боядисаната му ръка. Другият стреля — инстинктивно натискане на спусъка — и куршумът рикошира от отсрещната стена. Убиецът се сгърчи на пода като кукла с отрязани конци.

В тунела стоеше Лорън, стиснала с две ръце револвер.

— Далтън! — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Не можех да го оставя да те убие!

Кол се изправи. Рамото му пулсираше от куршума на Ванс.

— Ранен ли си? О, господи, той...

Ръката му тежеше — не беше изпуснал „Беретата“... Видя пистолета на ченгето на пода. И оръжието на Сали в ръката на проклетия, проклетия мъртъв Кърт Ванс. Усети как мъртвешка лапа го стиска за сърцето.

— Лорън... Откъде взе този револвер?

Тя погледна оръжието в ръката си.

— Беше на баща ми... Казах ти, работеше в органите на реда...

Далтън тръгна към нея.

— Какво означава това?

— Няма значение! Нищо няма значение! Всичко свърши!

— В „органите на реда“. Друго ми каза, когато... Каза, че е бил ченге.

— Беше затворнически надзирател! И това е достойно за уважение! Каква разлика има! Ела тук, нека...

„Стой. «Беретата» още... Върни се по веригата на смъртта: Фарън, увиснал на тръбата, после... Кърт Ванс, после... Крис Харви, който познавал този маниакален убиец, после... най-жестокият познат на Крис, Брайън Лъстър, дългогодишен престъпник и бивш затворник, после...“

— Защо не идваш при мен? — попита тя.

Увиснал, със залепена уста, Фарън се мъчеше да говори с очите си.

— Остави револвера на пода — каза Кол.

— Защо?

— Вече не ти трябва. Права си: всичко свърши.

— Какво искаш да направя? — промълви тя.

— Всичко е наред. Ти си в безопасност. Всичко свърши.

Светлината на лицето ѝ се промени, усмивка докосна устните ѝ.

— Можем ли вече да си вървим?

— Да.

Ръката ѝ с револвера се напрегна.

— Каза, че никога няма да ме лъжеш.

— Дай ми револвера, Лорън.

Но тя го насочи към него.

— Не прави това! Не трябва да правиш това! Има начини...

— Само един начин. — Той вдигна „Беретата“, без да я насочва към нея, но... — Само един начин. Остави го на пода.

— Не! — Стиснала револвера с две ръце, тя се прицели в Кол...

Той вдигна „Беретата“.

— Недей!

— Ти недей! — Сълзи изпълниха очите ѝ. — Ти не можа да го спреш. Не можа да спреш всичко това през тези няколко седмици. Не можа да го спреш, след като аз... след като ние... Той нямаше да „предаде съдбата“. Пратих му съобщение по Интернет, но не можех да го отклоня, разбрах го, когато...

— Взела си револвера, защото си знаела — каза Кол.

— Такъв беше планът. — Горчивината се бореше с мъката и надеждата в гласа ѝ. — Старият план. Щеше да е толкова лесно — да насоча Фарън натам, където го очакваше Ванс, само той, аз и...

— Номер две — каза Кол. — Втората задача на Ванс е била да умре. Щяла си да го убиеш в мига, в който той убие Фарън.

Увиснал на тръбата, Фарън зарита с крака.

— С Осуалд стана — отвърна Лорън. — Маниак, убит преди да проговори. Аз в ролята на свидетелка и ангел отмъстител. Ванс се нуждаеше от славна мисия, за да накара света да го признае. Мисълта, че му остават само две стъпала до славата, му попречи да ме издаде преди...

— Ами Монаха?

Револверът ѝ се люшна.

— Това не трябваше да се случва! Това беше поредното проклето нещо, което стана заради Фарън! Монаха... Измъквах пари, за да ги пратя на Ванс. Монаха ме хвана. Накарах го да седне пред компютъра, за да му покажа, че не съм... Трябваше! Не знаех, че шибаното ФБР вече е провалило всичко!

Тя се разрида. Но дулото на револвера продължаваше да сочи към Кол.

— Можем да го оправим! — промълви Лорън. — Можем да бъдем заедно!

Револверът ѝ сочеше към него, „Беретата“ беше в ръката му...

— Всичко между нас двамата беше лъжа! Ти дойде в апартамента ми, за да ме...

— За да те спася — каза тя. — За да ти попречи да дойдеш тук и да те спася. Ако ме беше оставил, ако ми беше...

— Всичко между нас е лъжа!

— Не, не е. Ти не ме лъжеше. Онова, което върна към живот в мен, не те лъжеше. Иначе сега нямаше да съм тук, иначе вече щеше да си мъртъв и заедно с теб и моето сърце.

На пода около обувките на Кол се разливаше тъмно езеро.

— Знаеш, че е истина — промълви Лорън.

— Няма значение. Има прекалено много въпроси, които чакат отговор.

— Ако Ванс беше убил Фарън, всички въпроси щяха да получат отговорите си.

Двамата не обърнаха внимание на приглушените звуци. Кол отстъпи назад. Лорън го следваше стъпка по стъпка — бяха като танцьори, като котки, които обикалят парче месо, увиснало на примка. Фарън отърка лице в закопчаната с белезници над главата му ръка, успя да смъкне лепенката от устата си и извика:

— Защо?

Лорън и Кол подскочиха — но все така се държаха на прицел.

— Дадох ти всичко, което можах, Лорън! — каза Фарън.

— Напротив — взе ми всичко, което имах! — Тя прекрачи трупа на мъжа, когото бе застреляла.

Кол отстъпи назад заедно с нея, като се опитваше да държи Фарън извън центъра на техния кръг, настрани от огневата линия.

— Не разбирам какво... — започна Фарън.

— Точно така! — извика му Лорън, без да откъсва поглед от Кол. Двамата обикаляха около Фарън, бавно, стъпка по стъпка. — Ти изобщо не разбра! Никога не ти е пукало за...

— Това не е вярно! Знаеш, че...

— Всичките ти големи идеи, само от тях се вълнуваше и...

— Дадох ти цялата си обич!

— Не беше достатъчно, изобщо не беше достатъчно. Самият ти го каза миналата година. Много ти беше лесно на тебе. Измисляше велики идеи, вършеше велики дела и оставяше на мен да върша мръсната работа!

— Не разби...

— Давах ти всичко години наред! Спомняш ли си пожара, в който едва не загинахме? Но... хей! Ние бяхме застраховани и парите компенсираха твоите провали, и ти продължи да правиш... Аз го подпалих — продължи Лорън. — Знаех, че се нуждаем от него, знаех, че ти се нуждаеш от него, а всичко, което искаше или от което се нуждаеше ти... Баща ми знаеше, че ми е длъжен. Знаеше, че трябва да ми помогне.

— Бил е надзирател в затвора, в който... — заекна Кол.

— Брайън Лъстър — промълви тя. — Платих му да подпали пожара, но Лъстър искаше нещо повече от пари. И аз му платих. Позволих му... той ме накара... и всичко заради теб... А на теб не ти пукаше и...

— Но ти не си ми казала нищо! Нямахте да ти дам да...

— Ти изобщо не искаше да знаеш!

„Обикаляй, приближавай се към нея, остави я да насочи вниманието си към Фарън, хвани... О, господи, Лорън, Лорън!“

— Ти си виновен — изсъска тя. — Ти ме направи такава, каквата...

Кол пристъпи още половин крачка към нея.

— И освен това — извика Лорън, — освен това ти имаше своите проклети видения! Своите проклети идеи! И не даваше пукната пара за...

— Не! — прекъсна я Фарън. — Искан да споделиш...

— Да-да! И как да танцувам в рая, след като ме пратиш като твоя курва в ада?

Фарън не каза нищо.

— За последен път... опитах за последен път — каза тя. — Върнах те в леглото си — помниш ли? Далтън каза ли ти?

„Какво? Недей...“

— Парите, които компютърът показва, че съм взела. О, да, правиха ми хистеректомия. След като ми направиха аборта обаче. — Тя се обърна към Кол.

— Плащанията бяха две, Далтън, само че ти изобщо не попита за какво са! Две плащания, две... процедури. След като разбрах, че се е върнал в леглото ми, защото ме е съжалявал, след като ми каза, че не би обременявал никое дете с факта, че...

— Но ти изобщо не си ми казала! — извика Фарън и се извъртя, за да види лицето ѝ. — Изобщо не знаех, че си...

— Проклетата да съм, ако ти бях дала нещо повече от плътта си! — Революерът ѝ трепереше. — Аз можех да родя това дете! И после, когато се върнах и... и те откриха инфекцията, която бях получила след аборта, и после ми отнеха всякаква възможност някога да... Ти ми я отне. Ти ми отне и тази последна възможност!... А после... после каза, че ще се откажеш от империята, която строиш за теб със собствената си плът и кръв, и... ще я дадеш на... че ще ме купиш с пари, че ще ме направиш просто поредната богата старица без никого и без нищо от онова, което съм градила и което да нарека свое!

— Нямахше нужда да ме убиваш — каза Фарън.

— Но можех. Не можех да те засегна по никакъв друг начин, но това можех да направя. И да спася за себе си поне нещо от онова, което беше мое.

— Върви си, Кол.

— Фарън...

— Той няма да го направи — отвърна Лорън. — Той е също като теб. За него някакво голямо и безсърдечно „то“ е по-важно от жената,

която го обича... И която обича той — тихо прибави тя.

Без да престава да обикаля около Фарън, Кол каза:

— Лорън, остави револвера...

— Върви си, Кол! Ти получи своя убиец, а тя е платила твърде...

— Шибани мъже! — извика Лорън. — И двамата продължавате да решавате вместо мен! Вместо мен! Никога вече! — Тя вдигна револвера към Фарън, поклати глава и каза тихо: — Махни се оттук, Далтън. Няма госпожа Кол, няма деца. Махни се оттук.

— Лорън! Недей! Ако ме обичаш...

— Това няма нищо общо с теб! — Револверът ѝ бе насочен в гърдите на Фарън. — Ще докажа, че не се провалям във всичко!

— Ела с мен! — извика Кол.

— Къде?

— Ще останеш жива!

— Преди теб бях мъртва и ти така или иначе ще ме върнеш пак там.

— Ще трябва да те застрелям! — извика Кол. — Това ще разкъса сърцето ми! Ако ме обичаш, моля те, недей!

— Не можеш да ме спреш! Ако ме застреляш, за да ми попречиш, достатъчно близо съм и съм се прицелила в него — пак ще успея да натисна спусъка... Не можеш да ме спреш! Но можеш да си тръгнеш — прибави тя. — Когато се върнеш, всичко ще е свършило. Всичко. И ти ще си в безопасност. Ако останеш, може би ще ми се наложи да застрелям и теб. Имам три патрона. Искам да използвам само два. Върви си. Моля те, върви си. Не можеш да направиш нищо, за да ми попречиш, а каквото и друго да опиташ, ще свърши...

— Наведи се!

Кол трепна. Лорън инстинктивно се наведе и се завъртя, за да погледне зад себе си...

45-калибровият пистолет на Ник гръмна и тежкият куршум отхвърли Лорън назад. Револверът ѝ изстреля един куршум към тръбите. Бликна гейзер пара.

— Не! — изкрещя Кол, докато тя бавно падаше на влажния под.

61.

В понеделник сутринта, девет дни по-късно, първата страница на „Уошингтън Поуст“ отразяваше катастрофа в Африка със снимка на умиращо дете, среща в Европа за постигане на съгласие за преговори, съветник от Белия дом, който срещнал не когато трябва не когато трябва не където трябва и излъгал не както трябва за това, новите убийства във Вашингтон, последния скандал на странна поп звезда, патова ситуация в Конгреса, свързана с жизненоважен закон, и политическите изявления на три много важни личности, и тримата бели, които изразяваха сериозна загриженост за способността на сегашното правителство да изпълни волята на народа.

Предишния ден „Пуст“ бе завършил поредицата материали за психопата, съюзил се с жадна за мъст отритната любовница, за да убият Фарън Сиърс — и как двамата били победени от опитна група от агенти на ФБР и вашингтонски полицаи, която открила следата на убиеца, докато помагала на полицията в Монтана. Обхващащият две страници неделен анализ на вестника обясняваше, че славата е огън за молците, които искат да живеят вечно.

Този понеделник слънцето светеше, въздухът бе чист и животът нямаше търпение да се хвърли напред. Когато Далтън Кол спря колата си пред щаба на Фарън, навън нямаше нито един телевизионен екип. Простреляното рамо го болеше. Старият код го пропусна през стоманения портал. Никой не отговори на позвъняването му на вратата, затова той опита кода за ключалката. Вратата се отвори.

На първия етаж не откри никого. Никой не вдигаше звънящите телефони. На втория етаж от касата на оперативната зала висеше жълта полицейска лента за местопрестъпление. И вътре звънеше телефон. Инспекторът намери Фарън в неговата стая за медитиране на третия етаж.

— Къде са всички? — попита Кол.

Фарън седеше с гръб към него. Изправи се, обърна се и погледна човека, който му беше спасил живота.

— Джон замина снощи за Ню Джърси. Ще получиш писмо, в което те моли да подкрепиш кампанията му за Сената. Джеф замина тази сутрин за Чикаго. Той ще поеме проекта за превръщането на компаниите ми в собственост на служителите. Наредих на Нгуен да замине с него да го пази.

— Не е зле някой да държи под око господин Ууд — отвърна Кол.

— Такива очи не са дефицитни, въпреки че Министерството на правосъдието прекрати „проверката“ си.

— Защо ме повика? — попита инспекторът.

— За да дойдеш.

— Бях...

Фарън прекъсна лъжата му с поклащане на глава.

— И аз. Чувал ли си се с Ник напоследък?

За миг Кол затвори очи.

Докато агентите отключваха белезниците на Фарън от тръбата и откъсваха Кол от окървавения труп на Лорън, Ник застана пред партньора си и каза:

— Нямах избор. Знаеш го.

Кол не отговори нищо.

— Един от нас трябваше да го направи, иначе тя щеше да го застреля.

Кол не отговори нищо.

— Знаеш, че имах основание да го направя. В момента сигурно ме мразиш заради това. Бързо ще ти мине. Ще остане обаче големият въпрос: щеше ли да натиснеш спусъка срещу нея?

Кол не отговори нищо.

— Никога няма да забравиш този въпрос — каза му Ник, докато фотографите правеха снимки в жълтия тунел. — Но независимо какво си казваш, ти никога няма да разбереш. Единственото, което можеш да направиш, е да се освободиш от това, защото то вече няма значение. Защото не ти се наложи да избираш.

Кол не каза нищо.

— Още нещо — каза Ник накрая. — Никога недей да ми благодариш.

— За последен път разговаряхме вчера — каза Кол на Фарън.

— Той ми съобщи, че ще се върне в групата за разследване на стари случаи — рече Фарън. — Ами ти?

— Заявиха ми, че мога сам да си избира. Нали приключих твоя случай, така както се очакваше.

— Какво не ми казахте ти и шефовете ти? — попита Фарън.

— Няма значение. Забрави.

— Има ли някакво отношение към Сали?

— Не, абсолютно никакво.

Фарън кимна и го изведе от празната стая. На излизане погледна към пъстрия сноп светлина, който падаше на пода, после затвори вратата.

— Тя ме напусна — каза Фарън, докато вървяха по коридора.

От долните етажи се разнасяше непрекъснат телефонен звън.

— И с право. Не заради нещо, което съм направил в миналото или което се случи тогава, а заради самата себе си. Заради онова, което иска да бъде.

Фарън отвори вратата на една от стаите. Беше спалнята му.

— Ти щеше ли да я напуснеш? — попита инспекторът.

— Никога — промълви Фарън. После се усмихна. — Тя ми каза, че съдбата ѝ била да се бори с дяволите, за да мога аз да помагам на ангелите. Че нямало средна земя, на която да можем да живеем заедно. Разбираш ли, едно момиче може да спре да ходи на черква, но носи църквата в себе си.

Фарън отиде до леглото, където със зейнала паст чакаше стар очукан куфар, и без да се обръща, каза:

— Иска да работи в следващата ти група.

— Бюрото ще ѝ даде каквото може.

— Ами ти? — попита Фарън.

— Всеки, който ѝ застане на пътя, ще трябва да се разправя с мен — отвърна Кол от прага.

— Тя няма нужда и от двама ни.

— Прав си, няма.

— Но ние с теб имаме недовършена работа.

— Нямам представа за какво говориш.

Слънцето изпълваше стаята с топлина.

— За Лорън — рече Фарън.

Кол не отвърна нищо.

— Онова, което се случи между нас с Лорън, причини ужас и страдания.

— Искаш да ти кажа, че вината не е била твоя ли? — попита Кол.

— Добре. Не беше. Тя сама бе решила да направи всичко това.

— Не — възрази Фарън. — Грещиш. Аз проявих лекомислие.

Той затвори куфара.

— Лорън направи ужасен, злостен избор — продължи Фарън.

— А удобните правех аз. Обичах я колкото можех, но знаех, че за нея това не е достатъчно. Трябваше да я накарам да си тръгне в момента, в който го разбрах. Но беше по-лесно да остана с нея, пък и това ми помагаше. Позволих ѝ да се надява на нещо, което знаех, че никога няма да стане. И онова, което отнех от мечтите ѝ, ги превърна в нейни кошмари.

— Може и да си гений — рече Кол, — но си просто човек.

— Не съм гений. Просто не мога да не гледам — тихо каза Фарън. После прибави: — Тя наистина те обичаше. И заслужаваше да бъде обичана. Съжалявам.

Кол кимна.

— Животът струва толкова, колкото платиш. — Фарън взе куфара от леглото, пристъпи към Кол и стисна ръката му. — Благодаря ти. Ти си истински и добър човек.

Носеше дънкова риза върху морскосиня фланелка и избелели черни дънки, пуснати над ботушите.

— Ще ме изпратиш ли? — попита Фарън.

— Къде отиваш? — попита Кол, докато слизаха по стълбището.

Фарън го отведе до оперативната зала, докосна жълтата лента, пусна я. Не отговори на звънящите телефони. В гардероба, който бе отворила Сали, имаше лаптоп. Фарън го прибра в багажа си и поведе Кол към първия етаж.

— Не можеш просто да напуснеш политическо движение, което си създал!

— Най-важно е Движението — отвърна Фарън. — След като аз се превърнах в най-важното, след като трябваше да ми го изясни един убиец, разбрах, че ако в центъра застане личност, всичко ще се

съсредоточи върху нея. Тогава политическите убийци са също толкова логични, колкото и изборите, тогава всичко, което сме създали, ще се превърне в нещо, което вече е съществувало.

— И изоставяш всичко, в което си убедил да повярват други хора?

— Тъкмо обратното. Просто е. Светът, в който живеем, може да се промени само ако променим начина, по който живеем в него.

— О, божичко! Ще ни липсват блестящите ти афоризми...

Фарън вдигна лаптопа.

— Ако погледнеш, ще ме откриеш тук. Само че няма да съм аз, ще бъде само чистият израз на...

— Идеите от Интернет не могат да хранят бебетата, гладуващи в Харлем.

— Не. Но навярно могат да помогнат за промяната на милиони умове, които позволяват тези бебета да гладуват. — Той поведе Кол към приемната. На масата чакаше пакет, завит в кафява хартия.

— С всичките си милиарди дола...

— Вече ги нямам. — Фарън отвори пакета. — Оставих си достатъчно да не гладувам, но повечето от тях отидоха за компаниите, които са собственост на служителите си, и за чикагския проект, за фондации и стипендии.

— Кога?

— Натиснах копчето преди около час. — Той кимна към един от звънящите телефони. — На Уолстрийт, изглежда, вече са разбрали.

От пакета Фарън извади старо черно кожено яке и го облече. Стигаше почти до коленете му.

— Понапълнял съм. Добре че тогава го купих достатъчно голямо, за да мога да крия отдолу пистолетите си.

— Къде ще отидеш? — попита Далтън.

— Навън. — Фарън се усмихна.

Стоманеният портал издрънча зад тях. Като портал на затвор. Излязоха на тротоара.

— Какво да ти кажа сега? — попита Кол.

Фарън Сиърс му отправи широка усмивка.

— Ами „Довиждане“. — И тръгна.

Кол го проследи с поглед, докато фигурата му не се превърна просто в силует на фона на слънчевата светлина.

Издание:

Джеймс Грейди. Брутално
Американска. Първо издание
ИК „БАРД“, София, 1997
Редактор: Иван Тотоманов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.